

Ve bir kez daha gelip dayandık sonbahara. O olgun, solgun, yaşlı ve hüzün dağıtan mevsime. Her şeyin kendi kendisiyle konuşup hesaplaştığı, yaşamın ve doğanın tüm gerçeklerini tarife gerek kalmadan gördüğü, her şeyin yerli yerine oturduğu ve her şeyin tam da doğal gerçekliğini ifade ettiği mevsime. Olgun ve soğukkanlıdır. Duyguları hüzünlüdür ve de uzun ömürlü. Bir sessizlik mevsimidir Sonbahar, bir hesaplama mevsimi. Halkımız içinde de bir özdeyiş var ki mevsimleri güzel tarif ediyor; “Bahar e, cejna dost û yare. Havine, vekî dine. Payız e, Eziz e. Zıvıstane sar û hare.” Yani Sonbahar adı gibidir, yani “Eziz e”. Belki de bu mevsimi en güzel tarif eden söz budur. Bir sonun başlangıcını ve bir dönemin ilk adımını ifade eder. Bunu da olgun, çıplak, objektif ve kavratıcı bir biçimde yapar. Renkler yerli yerinde, iklim uyarıcı bir tonda, duygular ise biraz olgunca, hafiften de özlem ağırlıktadır. Bu mevsimde sevinç de, hüzün de metanetle karşılaşılır.

Bu sonbahara giriş yaparken hepimizin yüreğini bombalayan, bir anda dizlerimizin bağını çözen, boğazımızda kelimeleri düğümleyen ve gözlerimizi nemlendiren bir haber aldık. Duymamak için kulaklarımızı, görmemek için gözlerimizi, inanmamak için beynimizi kapatmak istediğimiz bir haber. Tüm duyularımızı kapatsak sanki o an yaşanmamış gibi olacaktık, bir gerçek yokmuş olacaktı. Fakat nafile... Berçem şehit düşmüştü. İlk haberi duyduğumda hışşşş dedim kendi kendime. Yüreğime, beynime, kalbime..... bir anda bu haberi kendimden saklamak istedim. Ne tuhaf bir şey insanın bir gerçeği kendisinden saklamak istemesi. Yüreğim, beynim, kalbim bana ait değil miydi. Kulaklarımla duyduğum bu gerçeği, inanmasam da var olan bu gerçeği nasıl kendimden saklayacağım. Kendimden saklasam sanki bu gerçek olmamış gibi oldum bir anda. Yani öylesine bir acı ki, kendimden bile saklamak istedim. Belki de yavaşça k endimi hazırlamak içindi bu tepkim. Ama bir ateş parçasıydı içimize düşen, saklasak da, inanmasak da.... ve her geçen saniye içimizi yakan.

Yerimize yeni uğramıştık ki, muhabereci Armanç arkadaş elinde bir kağıt, ve şifresi çözülmüş bir not verdi; “20 Ekim’de düşmanın yaptığı hava saldırısında Berçem arkadaş ve yanındaki 4 arkadaş şehit düştü.” Bir cümlelik bir yazı ama dağlar ağırlığında bir yükü vardı. Hani insanın üzerine bir dağ yıkılır da altında ezilirsin, çok güçlü bir ışıık gözlerine geldiğinde gözlerini kısar ve başını çevirirsin ya da ok gibi bir sızı böğrüne saplanır da bir anda içini kendine çeker ve kasılırsın.... bir

anda öyle oldum. Ve birkaç saniye içerisinde yoldaşlığımızın tüm kesitleri bir anda gelip geçti gözlerimin önünde. Bir film şeridi gibi.... ve de sadece birkaç saniyede... böylesi anlarda insanın kontrol edemediği duyguları daha özgür ve serbest davranır. Ve o duygular en objektif, en sade ve en güzel gösterir bize, söyler bize, tüm yaşanmışlıkları... O anlar, analitik aklımızın duygularımız üzerinde hakimiyetini kaybettiği anlardır. Yüreğimizin, duygularımızın ve de doğal olan her şeyimizin, olduğumuz gibi olan yanlarımızın kendini özgürce ortaya attığı anlar oluyor. Bizi yapan benimiz, o anda artık kontrolümüzden çıkmıştır. Ve kontrolümüzden çıkan o ben, 22 yıllık tüm arkadaşlığımızı, beraber yaşadığımız tüm zamanları bir film şeridi gibi gözlerimin önüne getirdi.

İlkin 96 yılında, Şehidan'da görmüştüm seni, en sonda 2014 yılında Xabur suyunun kenarında seni Amed'e uğurlamıştık. O uğurlamada ne kadar da mutluydun. "Beritan'ın gerillacılık yaptığı ve orada şehit düştüğü yere gidip, onun kaldığı yerden devam etmek bana çok büyük bir güç veriyor. Bu coşku ve moralle bu yola çıkıyorum" demiştin. Ben Şengal'deyken de Amed'ten yazdığın bir notta, "Şehit Hévidarların, Numanların, Béritanların, Arjinlerin, Berfinlerin, Mizgin ve Mahirlerin görkemli mücadelesinin canlılığını koruduğu bu mekanlar, binlerce yoldaşın eşsiz emeklerini kendinde taşıyor. Bu yoldaşların mücadele ruhu ve kararlılığı ile Ezidxan'da bulunan yoldaşlara merhaba demenin bizim için anlamı çok büyüktür" diye yazmıştın. Şehitlere bağlılığın ruhuyla çıktığın yolda, o yoldaşların emek, sevgi, özgürlük tohumları ektiği o güzelim dağlarda onlarla birlikte oldun. Amed'in, Garzan'ın, Erzurum'un güzelliklerinde, Koyi Sıpi'nin, Şerfedin'in, Kemberin, Siser'in zozanlarında ve güzel mekanlarında onlarla birlikte yürüdün. Direnişin dağlarında, Andoklarda, Dorşin'de, Sülbüs'te onlarla birlikte var oldun. Ve en sonda da onlarla tokalaşıp gökyüzünde bir yıldız oldun.

Ve tam 22 yıl oldu, hep yan yana olduk. Bu koca zamanın içine ne kadar da çok şey sığdırmıştık. Kocaman bir zaman dilimi.... ve şimdi bu kocaman zaman dilimini bir kaç saniyelik zamanın içine sıkıştırarak seni hatırladım. Armanç arkadaşın bana uzattığı kağıt parçası halen elimde oysa. Ve karşımda durmuş, ona vereceğim cevabı bekliyor. Nerden bilecek Armanç arkadaş, Berçem'in bir ateş parçası gibi içime düştüğünü.... nerden bilecek bu notun nasıl bizi darmadağın ettiğini..... nasıl olduysa artık, "bu notu şifreli bir biçimde Merkez Karargaha ver,

ikimizden başka da kimse bilmesin” dedim. Sanki ikimizin dışında bilen olsa sihir bozulacaktı, sanki bu haberi ne kadar gizli tutsak Berçem’i o kadar yaşatmış olacaktık.

Evet, sonbaharın o hüznü zamanına girdiğimiz bugünlerde bu hüznü dolu acı haberi duyduk. Belki mevsim güz, zaman hüznü, yüreğimizde metanet ve keder olmasaydı, bu ateş bizi daha da yakardı. Ama acılarla bilenmiş bu yüreklerimiz, senin ateşini de bağrına basıyordu. Ama ne kadar zor olduğunu hepimizden çok belki de sen biliyorsun. Belki de bu yoldaşlığımızın en zor yanı, giden yoldaşların acı haberini duymaktır. Ne yalan söyleyeyim, çoğu zaman sizin gibi yoldaşların acı haberini alacağımıza, keşke siz yaşasaydınız da biz sizin acınız, yüreğinize düşen ateş parçası olsaydık diyoruz. Bencillik midir bunun adı acaba? Ama keşke böylesi durumlarda arkada kalan taraf olmasaydık diyoruz. Çünkü geride kalana her şey kalıyor. Acı kalıyor, anı kalıyor, hasret kalıyor. Bir ateş parçası gibi insanın içini sürekli yakan özlem ateşi kalıyor. Hani bazen bu ateşin üzerini kül kaplasa da, her bir yel estiğinde, bir hatıra bir anı canlandığında bu közden özlemin üzerindeki küller tekrar kalkıyor, közler parlıyor ve ateş tüm yakıcılığıyla yine insanın içini yakmaya devam ediyor. Ondan dolayı geride kalan, adeta kahroluyor.

Bu PKK’de belki de en büyük zorluğumuz, acımız kesinlikle şehitler gerçeğidir. Hem acımız, hem güç kaynağımız..... Hem dünyamızı yıkan gerçeğimiz, hem bizi yürümeye davet eden ruhumuz..... Hem bize adeta dünyayı karanlık eden yokluğunuz, hem de bize yol gösteren, yolumuzu aydınlatan meşalemiz..... ve bundan dolayı bütün acımızı, hasretinizi, yokluğunuzun verdiği boşluğu bir kenara vererek sizi yaşatmamız, sizi anlatmamız ve sizin yolunuzdan yürümemiz gerekiyor. Belki de ancak bu biçimiyle size layık olabilir, bu biçimiyle sürekli sizinle birlikte olabilir, sizi aşımızdan, işimizden, yüreğimizden ayırmamış oluruz. Sürekli sizi anlatarak, sürekli sizi yaşayarak..... oysa yine de zor oluyor. Senden sonra bazen seni tanıyan, seni seven, seninle yıllarca beraber kalmış arkadaşlarla yüz yüze, yan yana geldik. Ne onlar bana senden bahsedebildi, ne de ben onlara senden. Sessizce seni içimizde konuştuk, kelimelerimiz ve sesimiz dışarı çıkmıyordu. Öylece sessizce seni düşünüyorduk. Ama seni sesli konuşamıyorduk, konuşamadığımız için de hep sessiz kaldık.

Ama yine de anlatmam gerekiyor diyorum da nasıl anlatayım seni, nasıl yazayım seni.... çok mu zor acaba seni tarif etmek, aslında tam bilemiyorum. Belki de fazla zor değil ama yine de yazamıyorum işte. Öyle bir psikoloji ki, sanki senden bahsetsem, seni anlatsam sanki seni başkalarıyla paylaşmış olurum. İlk başta şehadetini duyduğumda kendimden bile saklamak istedim seni. Şimdi seni anlatmaya kalksam, seni paylaşmış gibi oluyorum. Oysa sen hem paylaşılmayacak kadar güzelsin, hem de herkesle paylaşılacak kadar güzelsin. Ama bunu yaparken hakkını vermemek bu güzelliğe gölge düşürür. Seni anlatamamanın en kahredici yanı da bu..... bir meleği anlatmak, evrenin bilinmezliğini ve sonsuzluğunu tarif etmeye kalkışmak gibi bir şeydir.....

22 yıldır birbirimizi tanıyoruz. Kocaman bir zaman dilimi. Ailelerimizin fertleriyle bile bu kadar beraber yaşamadık. Beni doğuran anamın yanında bile sadece 17 yıl kalmıştım. Yoldaşlığımız arasında oluşan manevi ve güçlü bağı, kendimiz için sürekli bir kutsal varlık saydığımız analarımız için bile kuramadık. Bazen beraber, bazen aynı alanlarda, bazen de uzaklarda beraber olduk, mücadele ettik. Başarılı bir eylem sevincinin yorgun gülüşünü de, hepimizi çok üzen acıları da beraber yaşadık. Bazen bir mutluluk anı, bazen sevinç, bazen de bir hüznün zamanı. Bazen subay okulunun yanaşık düzen eğitimde, komik ve askerliğe gelmeyen yanlarımıza ağız dolusu güldük, bazen de Çarçela'nın dimdik yamaçlarında alnımızdan boncuk boncuk süzülen terlerimizi sildik. Çarçela'dan güneşin doğuşunu, sonra da soyadın olarak kendine seçtiğin Cilo'nun arkasından aşıp giden batışını seyrederdik. Ve bu güzelim dağlarda kendimizi Tanrı ve Tanrıçaların tahtına oturmuş gibi, bütün dünyayı ayaklarımızın altında görüyorduk. Seni anlatacak o kadar anı var ki....

Sen ki her zaman bir parça yoldaşlık, bir parça dostluk, bir parça güzellik ve baştan aşağıya bir melek olarak var oldun. Samimiyetin, sadeliğin, dürüstlüğün, kendin olmanın sembolü oldun. Sen ki sürekli bir parça kutsallık olarak var oldun. Sevinci kalıcılaştıran, acıyı paylaşan, hüznü olgun karşılayan yoldaşımız oldun.

Senin gidişinden birkaç gün sonra, beraber seninle çalışan bir kadın arkadaş Amed'ten karargaha bir not göndermişti ve notunda bir öneri yapıyordu; "Berçem arkadaşın şehadetini bu kışın ilan etmeseniz iyi olacak. Arkadaşlar çok olumsuz etkilenecek. Çünkü o bizim için

sadece bir saha komutanı değildi. Bizim için örgüttü, güzel bir yoldaşı, her şeydi” diyen bir not. Notu okurken inan ki, öyle bir ağırlık hissettim ki, boğazım düğümlendi, kelimeler çıkmaz oldu, gözlerim doldu. Bir fiske atsan, hüngür hüngür ağlayacaktım. O ne gurur ki, ölümünü bile paylaşamıyor, hep gizli tutmak istiyoruz. Notu yazan arkadaş seni bir cümleyle anlatmıştı ki, sayfalar dolusu yazıya, tarife bedeldi. Gerçekten de öyleydin. Hele Orta sahanın son iki yıldaki pratiğine bakıldığında, kadınıyla erkeğiyle herkese güzel bir yoldaş oldun. Başta yönetimdeki arkadaşlar olmak üzere pek çok değerli şahadet karşısında herkese dayanak noktası oldun. Katılımın ve duruşunla en dar zamanda tüm arkadaşlara güç oldun, destek oldun ve örgütü ayakta tuttun.

Şimdilik seni anlatmaya ara veriyorum. Belki kısa bir süreliğine. Ama yine de söyleyeyim; bizi ayakta tutan ve tutacak olan gücü, önümüzdeki zorlu görevlerde kaygısızca katılmamızı dayatan ruhu sizden ve bize bıraktığınız anılarınızdan alacağız.... Şimdilik hoşça kal güzel yoldaşım.....

Bu Güzde de hüznün var.
bırakıp gittiler yine
Karanfil yürekli yoldaşlar.
Genzimizi yakarak
ve geride anılarını bırakarak.
Oysa toprak gebe oluyor şimdi,
baharda yeni doğumlara hazırlanır.
Her bahar yeniden doğarız,
intikam yeminleriyle,
hesap sorma adına.
Halkın yiğit evlatlarının
ve yiğit halkın acılarının...

(Bu yazımı geçen sonbaharın yazmıştım. Bu günlüğümü bu arkadaşların anısına yazdığım için bu yazıyı olduğu gibi buraya geçirdim)

Hazırlık Süreci

Mart'ın başlarında HPG Askeri Konsey toplantısı yapıldı. Aslında bu kış HPG VIII. Konferansının yapılması gerekiyordu ve arkadaşlar beni de hazırlık komitesine koymuşlardı. Fakat Rojava'daki savaştan (Efrin İşgali) dolayı yapılmadı ve onun yerine Askeri Konsey toplantısının katılımı geniş tutuldu. 3 günlük geniş tartışmalarla geçmiş yıl pratiği değerlendirilip 2018'in planlama, düzenleme, mevzilenmeleri tartışıldı. Toplantının düzenlemeler bölümünde Cemal arkadaş, arkadaşların kendileri hakkında öneri yapabileceklerini söyleyince kalkmakla kalkmamak arasında tereddüt yaşadım. Acaba kalkıp kendimi kuzeye önermek ayıp olur muydu? Gerçi böyle toplantılarda düzenlemelerin çoğu önceden tartışılmıştır ama yine de sorunca kalkmak gerekiyordu. Benim düzenlemem zaten Botan için tartışılmıştı, hatta onun için Şengal'den geldim ama 2017'de arkadaşlar göndermedi. Yanımda oturan Sedat arkadaşın "kimse kendini kuzeye hazır görmüyor mu?" demesi elimi kaldırmak için beni teşvik etti ve söz hakkı alarak kuzeye gitmek istediğimi söyledim. Zaten kesin düzenlemelerimiz o toplantıda oldu. Ben ve Leyla arkadaş Botan Saha Komutanlığına gidiyorduk, Gever arkadaş Wan Eyalet Komutanlığı, Zozan Guyi arkadaş da Besta Komutanlığı için düzenlendi. Orta saha için de Ali Piling, Axin Muş ve Devrim Palo arkadaş (Garzan eyaletine, Welat arkadaşın yerine) düzenlendi.

Mart'ın sonlarında Sevk-İdare komutanlığı adına gidip Apollon Akademilerinin düzenlemelerine katıldım ve kuzey güçlerini Nisan'ın başında toplamaya başladık. Bu yıl kuzeye fazla güç gitmeyecekti. Geçen yıl giden gücün yarısı gidecekti. Fakat düzenlenen arkadaşların büyük çoğunluğu akademilerden çıkan arkadaşlardı. Geçen yıl Şengal'den kuzeye gitmek için gelen fakat Merkez Karargahın talimatıyla akademilere alınan arkadaşları da gruplara yerleştirdik.

Botan Sahası için toplanan güçler 130 civarındaydı fakat bu sayı alınan karara göre fazlaydı ve Cemal arkadaşın yaptığı toplantıda bazı arkadaşlar çıkarıldı ve sayı 110'a indirildi. 5 erkek arkadaş ve 15'e yakın da kadın arkadaş çıkarıldı. Fakat bu tartışmalar sırasında kendini çok dayatan ve çok üzülen arkadaşlar da vardı. En ilginç olanı Tekoşer

Erkendi arkadaşın tavrıydı. Cemal arkadaşla yaptığı tartışmada kendini kuzey için kilitlediğini ve mutlaka gitmek istediğini söyledi. Genç bir arkadaştı, kız kardeşi de gerillaydı. Arkadaşlar göndermek istemiyordu ama bir yıldır da gitmek için Bawer arkadaşın yanındaydı. Cemal arkadaş baktı ikna olmayacak “heval sen iki yıl önce eğitim görmüşsün aradan epey zaman geçmiş, senin tekrar eğitim görmene gerekiyor, eğitimini gör sonra değerlendiririz” diyerek oturttu. Toplantıdan sonra gruptan çıkarılan arkadaşları karargaha gönderdik ama Tekoşer arkadaş gitmedi. Yanıma çağırıp konuştum, bana dedi ki, “Heval Egid siz ne yapmanız da ben kuzeye geleceğim, kesinlikle ben gruptan çıkmıyorum. Artık beni hangi alana düzenleyeceğinizi siz bilirsiniz.” Ben de “bak gözüm, sen bizim başımızı belaya koyacaksın” dediysem de ikna edemedim ve mecburen şimdilik yanımızda tuttuk, artık durumunu tekrardan tartışacaktık. Çok değerli, fedakar ve sempatik bir arkadaş.

Cemal arkadaşın toplantısı 3 gün sürdü. Bu toplantıda genel olarak kuzeye gidişin anlam ve önemi üzerine genişçe tartışmalar oldu. Geniş tartışmalar yapıldı, düşmanın yeni savaş tarzını boşa çıkarma yöntemi ve yeni gerillacılığın nasıl olması gerektiği konusunda pek çok değerlendirme yaptı. Zaten Cemal arkadaşın bu değerlendirmeleri aynı zamanda yazıya dökülecek ve bunu beraberimizde kuzeye de götüreceğiz.

Botan için toplanan arkadaşların büyük kısmını tanıyorum. İstekli, nitelikli arkadaşlar. Tüm arkadaşları alanlara göre düzenledik. Eskiden beri Botan için yapılan bir alışkanlıktır ama faydası da var. Örneğin diğer saha ve eyaletlere giden arkadaşlar oraya gittikten sonra bölgelere göre düzenleniyor. Ama Botan’ın ki güneyde iken bölgelere göre düzenleniyor ve bu da büyük bir avantajı ifade ediyor. Herkes direk kendi bölgesine gidiyor. Bu yıl bölge düzenlemelerini ben yaptım. Botan’ı tanıyor olmam büyük bir avantaj ve alanların özgünlüğüne göre arkadaşları düzenledik. Mardin, Fırat, Cudi ve Gabar güçlerini bir dola, Wan ve Saha gücünü bir yere, orta alan güçlerini (Besta, Kato, Herekol, Kélé güçleri) bir yere yerleştirdik. Kadın arkadaşları da iki yere yerleştirdik.

Grupların toplanma ve hazırlık süreçleri genelde heyecanlı ve moralli süreçlerdir. Fakat eskisi gibi toplanma ve askeri eğitim görme, tatbikat yapma, toplu moral yapma imkanları yok. Ama yine de bu zamanı iyi değerlendirmek istiyoruz. Buradaki işlerimiz bittikten sonra

Botan güçlerini Haftanın ve Metina'ya götüreceğiz. Çünkü Gare'de diğer güçler de var, sayı kalabalık.

Bugünlerde basıncı arkadaşlar gelip arkadaşların sicillerini alıyor ve röportaj yapıyorlar. Gruplarda pek çok renkli arkadaş var. Ama şimdilik en renkli olan arkadaş Rubar Colemérg arkadaş. Geçen sonbahar tedavi için gelmişti ama kendini dayatarak tekrar gruplara girdi. Wan eyalet yürütmesine düzenlendi. Fedakar ve hoş sohbetli bir arkadaş. Düzenlemeleri netleştirmemize rağmen herkesi Faraşın'e götürmek için bol bol propaganda yapıyor. Faraşın'i öyle zevkli anlatıyor ki gerçekten insan oraya gitmek istiyor. Basıncı arkadaşlar ona belasını vurdu ve Faraşın'i anlatan sohbetini kaydettiler.

Basıncı arkadaşların kuzeye giden arkadaşların sicillerini alması aslında eskiden gelen bir gelenek. Ama bu işi yaparlarken öyle bir yapıyorlar ki sanki kuzeye giden her arkadaş şehit düşecekmiş ve dönmeyeceklermiş gibi yapıyorlar. Konuşanlar da sanki şehadete gidiyorlarmış gibi son mesajlarını veriyorlar. Ne ettilerse ben konuşmadım. Çünkü bu yaklaşımı doğru görmedim. Her gerilla arkadaşın görüntüsü, röportajı olabilir ama bunu ille kuzey yolu üzerinden yapmaya gerek yok.aynıca kuzeye giden gerilla, ölüme değil, savaşmaya ve başarmaya giden gerilla olmalıdır. Ölümün nerden geleceğini de bilemeyiz. Geldiği zaman da, büyük devrimcilerin söylediği gibi, “hoş gelir, sefa gelir”. Benimle röportaj yapmak istiyorsanız gelin Botan'da yaparız dedim. Fakat basıncı arkadaşlar kırılmasın diye onlara bazı şeyler verdim. Gerilla yaşamımın tüm belgelerini içeren hardımı da arşive (Amara arkadaşına) teslim ettim.

Basıncı arkadaşlar röportajlar için bir de soru taslağı hazırlamışlardı ve bu taslak çerçevesinde arkadaşlar konuşuyordu. Aynı sorular tüm arkadaşlara soruluyor. Yani yeni bir arkadaşla 20-25 yıllık bir arkadaşla aynı soruyu soruyorlar. Mesela “Gerillanın nesinden etkilendiniz” sorusu. Şimdi bu sorunun cevabı nasıl olacak. 25 yıl önce ile şimdi verilecek cevap arasında dağlar kadar fark olur. Acaba soruların cevabına bakan basıncı arkadaş bunun farkında oluyor mu?

Basıncı arkadaşların işleri bittikten sonra artık Gare'de yapacak işlerimiz kalmıyor ve sınıra geçeceğiz. Bu birkaç gün içinde kalan cephaneleri de tamamlayıp hazırlıklarımızı bitirmiş olacağız.

Hazırlık toplantılarının bittiği akşam Cemal arkadaş Botan yönetime bir yemek verdi. Bu yemek davetiyeleri konusunda Cemal arkadaş, toplumumuzdaki misafirperverlik geleneğinin güçlü usullerinde eli açık ve misafirlerine karşı oldukça misafirperverdir. Çoğu misafirinın tabağına, insanı utandırırçasına kendi eliyle yemek bırakır.

Tabi oraya gittiğimizde bir sürprizle de karşılaştık. Cuma arkadaş da ordaydı. Gideceğimiz alan üzerine biraz perspektif verdi. Daha sonra benim askeri konsey toplantısında (10 Marttaki) yaptığım konuşmaya ilişkin biraz konuştu. Orda ben Şengal pratiğini ve oradaki soruşturmaya ilişkin biraz konuşmuştum. İşte ona ilişkin bana hitaben biraz konuştu; “Bu konuda zaten seninle konuşmak istiyordum ama Akademiye geldiğimde (Haki Karer’e yaptığı toplantıya biz de orda olduğumuz için katılmıştık) fırsat olmadı. Biz Şengal’e müdahale ederken aslında intihara adım atmak gibi bir şey yaptık. Çünkü müdahalenin nasıl sonuçlanacağını hiç tahmin etmiyorduk. Ama mecburen oradaki halkımızı korumamız gerekiyordu. Gerilla oraya gittikten sonra orada tutundu, katliamın önünü aldı, DAİŞ’i durdurdu ve bizi tüm dünyaya tanıttı. Oradaki emek elbette Önderliğin, örgütün ve şehitlerindir. Fakat senin emeklerin çok fazladır, bir kahramanlık derecesindedir ve bunu herkes de biliyor. Sen toplantıda konuştuğunda sanki örgüt seni tanımıyor gibi konuştun, bu yanlıştır. Örgüt seni tanıyor ve biliyor. Sarhoş olmayasın diye bunu sana söylemedik ama bu konuda için rahat olsun” diyerek yaptığım konuşmaya ve yazdığım rapora cevap verdi. Elbette Cuma arkadaşın bu konuşması benim içimi rahatlatı. Aslında toplantıda benim konuşmamın bir sebebi de kendisinin de orada hazır olmasıydı. Tabi aynı zamanda Şengal’in askeri ve siyasi yönetimi de oradaydı.

Hayaller ve Sevdalar

Hayal, maddi olmayan ama gerçekleşmesi arzu edilen ve yapılmak istenenleri ifade eder. Başka bir ifadeyle insan gücünü ve günün imkan ve şartlarının gerçekleşmesine imkan vermediği ama beyinde ve düşüncede gerçekleşmesini kurguladığı şeylerdir. Her insanın yaşam ve toplumdaki konumuna göre kurduğu hayalleri vardır. Bir çobanın hayalinden tut okul sıralarındaki genç bir kızın hayaline kadar herkesin farklı farklı hayalleri ve yapmak istedikleri şeyleri vardır.

Biz devrimcilerin de hayalleri de vardır ama bizim hayallerimiz genel ve biraz da anonim olur. Çoğunlukla birbirine benzer ve biraz ortaktır. Örneğin bir ülkenin kurulması ve kurulan bu ülkeye ilişkin yapılmak istenenlerin kurgusu. Ülkenin her yanını gezmek örneğin, ya da dünyayı. Artık mecburi rojbaşlardan ve elbise yıkamaktan kurtulmak. Güzel bir dağın sessiz sakin bir köşesinde mücadele arkadaşlarıyla bazen yan yana geleceğin sade ama güzel bir ev yapmak. Yine örneğin bir savaş zamanında bir düşman birliğinin içine girip onu darmadağın etmek, onlarca faşist sürüsünü vurmak. Ya da yorucu bir yürüyüş sırasında biran önce rahat ve kolay yoldan ulaşılacak istenen yerde olmak.

Böylesine herkesin ortak planladığı hayaller vardır. Tabi bunların dışında bireysel ve kimseyle paylaşılmayan özel ve dokunulmaz hayaller de vardır. Devrimcilerin hayalleri güzel ve sade, sevdaları ise büyüktür. Her ne kadar tüm devrimcilerden farklı bir ilişkilene ve yaşam tarzımız varsa da her arkadaşın gönlünde de farklı farklı sevdaları vardır. Bazı sevdalar hep görünmez ve ulaşılmazdır. Tabi bazen ilişkilerin ve duyguların çarpıklaştığı ortamlar da çıkıyor. Böylesi durumlarda duygular basit sıradan ve biraz da geleneksel oluyor. Ama bütün bunların ötesinde sevdaları yücelten duygular da var.

Ortamımızda bir erkek ve kadın arasında gelişecek geleneksel ve basit duygular mücadeleyi ve kişiyi geriye çeken bir durum yaratıyor. Bu tarz ilişkilerin bir ucu hayvani güdüler, diğer yani ise ihanettir. Ama bir güzele karşı beslediğin duyguları genel mücadelenin başarısında ya da özgürlüğün kazanılmasında görürsen bu duygular basit olmaz. Tabi bu düzeye ulaşmak biraz zordur çünkü sürekli bir nefis savaşını

gerektirir. Erişilmez ve ulaşılmaz görünür. ama insanı kamçılayan ve ufukta görünen bir hedef gibi olur. Yüreğine taht kurmuş sevdan bir ufukta görülür ve sen o ufuğa doğru yola koyulmuşsundur. Ufuğa ulaştığında bir sonrasında görülür. Ulaşma arzusu ve iradesi eğer zayıflamamışsa sen artık ufuklarda gezmeye devam edersin, ta ki özgür bir ülkeyi yaratana kadar. Gönündeki sevdan bir ülkeyle bir halkın özgürlüğüyle bütünleşmiştir artık. Sevdan ülke sevdası, ülke sevdası ise yârin zülüfö olmuştur artık. Onun boyu, posu, siması olmuştur. Bir kişiye karşı beslenen duygu genelle bütünleşir ve insanı genel mücadeleye daha fazla teşvik eder.

Bizi Bekleyen Zorlu Görevler

Üç yıla yakındır devam eden çok acımasız, dengesiz ve adaletsiz bir savaş sürecinin içindeyiz. 2013'teki süreçten sonra 2015'in Temmuz'undan bu yana faşist TC devleti Kürt halkına ve gerillasına karşı topyekun bir saldırı başlattı ve üç yıldır aralıksız devam ediyor. Bu dönemde başlayan savaşın geçmiş dönemdeki savaşlardan farklı olan yanı son teknolojinin acımasızca ve oransızca kullanılmasıdır. Bu dönemdeki savaşı düşman istihbarat, keşif ve buna bağlı olarak savaş uçaklarıyla yürütüyor. Tabi daha önce de düşman teknik kullanıyordu ama bu keşif uçağı tekniğini bu kadar geliştirmemişti ve kullanmıyordu. Şimdi bunu temel savaş aracı olarak kullanıyor. bir gerillayı bile imha etmek için tonlarca bomba yağıdırıyor.

Şehir direnişlerinden sonra düşman en örgütlü olan şehir ve kitlemize acımasızca yöneldi, onlarca yurtsever genci katletti, kocaman şehirleri yerle bir etti. Yılların öfkesini taşlardan ve beton duvarlardan bile almak istedi. Tabi bu durum halkımızda büyük bir öfke ve intikam duygusu yarattı. Ama aynı zamanda biraz yılgınlık, biraz da korku...

Geçen yıldan bu yana gerillada da hak etmediğimiz bazı kayıplar yaşandı. Yenilenen ve güçlenen düşman tekniği karşısında gerilla alışagelmış tarzıyla yeni dönemin gereklerine göre hareket etmede biraz zorlandı. Gerekli olan değişim ve dönüşümü yani yeni dönem gerillacılığını tam yakalayamadık. Ve doğal olarak sadece teknikle verdiğimiz bu kayıplarımızın önünü alamadık. Yeni yeni bu değişimler hayatımızın bir parçası olmaya başladı. Zaten yaşamın ve mücadelenin mecburiyeti çoğu zaman insana nasıl hareket etmesi ve davranması gerektiğini öğretiyor ve dayatıyor. Fakat halen yol alınması gereken bir mesafe var.

TC devleti Rojava ve Başur'un pek çok yerine girerek yeni bir istila ve işgal hareketini başlattı. Nerede olursa olsun ben Kürt'e yaşam hakkı tanımayacağım diyor. Ve kendince Kuzey'i hallettiğini düşünüyor. Ondan dolayı ne yaparsak kuzeyde yaparak bu düşmanı yaptıklarından vazgeçirebilir ve pişman edebiliriz. Fakat içinde bulunduğumuz süreçte kuzeyin de bu zorlukları var. İşte biz bütün bu zorlu görevleri yerine getirmek ve kuzeydeki mücadeleye dahil olmak

için yola koyulup gidiyoruz. Her zamankinden daha fazla bu görevin ve yürüyüşün zorluğunun farkındayım. İşimizin daha zorlu olduğunu biliyorum. Ama Önderliğimizden, halkımızdan ve şehitlerimizden aldığımız güçle bu zorlu görevin üzerine gideceğiz. Özellikle şehitlerimize layık olmak için bizi kamçılayan duygular ve bizi itekleyen güç en fazla bizim dayanağımız ve desteğimiz olacak. Botan'a ilk geldiğimde (2009) heyecan ve merakım daha fazlaydı, çünkü Botan benim içim yeniydi. Şimdi ise heyecan ve meraktan ziyade, ben bu görevin zorluğunun bilincindeyim. Bu zorluğun bilincinde olmam yükümü ve sorumluluğumu daha da artırıyor. Onun için zorlu bir dönem beni bekliyor. Bu yürüyüşümü şehit yoldaşlara layık olmanın yürüyüşü olarak adlandırıyorum. Umarım Önderliğe, halkımıza ve şehitlerimize layık olacağım. Diğer önemli bir nokta ise ben 2009'da Botan'a geldiğimde cephe komutanı olarak gelmiştim, şimdi ise tüm Botan sahasının üçlü komutanlığında ve yeni düzenlemeye göre aynı zamanda Botan eyaletinin sorumlusu olarak görevlendiriliyorum. Gerillacılığımızın merkezi olan ve her zaman yurtseverliğin yuvası olarak rol oynamış bu toprakların sorumluluğu ağırdır elbet. Yaşayan ve şehit düşen pek çok yoldaşın savaştığı bu topraklarda gerillacılık yapmak, orada savaşıyan yiğit gerillalara yoldaşlık ve komutanlık yapmak başlı başına bir gurur kaynağı ve onur payesidir. Agitlerden Şiyarlara, Rahimelerden Nudalara, Erdallardan Adıllardan Reşitlere, Kurtaylara, Mehmet Guyilere ve Gelhatlara kadar nice kahramanın savaşçılık, gerillacılık ve komutanlık yaptığı ve şehit düştüğü bu gerilla savaş coğrafyasına öncülük yapmak, komutanlık yapmak hiç de kolay değil. İşte benim omuzlarımda böylesi bir maneviyatın ağırlığı da var. Umarım başarırım... ve bunu başarmaktan başka yolun olmadığını da biliyorum....

26 Haziran'daki başarısız bir denemeden sonra güzergah değişti. Merkez Karargahta yapılan kuzey toplantısında yönetimdeki arkadaşların hangi hatlardan geçecekleri de netleşti. Ben Metina sınırından, Wan eyaletine geçecektim. Yani 2009 yılında geçtiğim yerden. Fakat maalesef geçemedik. Çünkü sınırı geçeceğimiz yerde kameralar vardı ve düşman bir şeylerin görüntüsünü fark etti. Önce havanlarla vurdu sonra keşif gelip beş saat üzerimizde dolaştı. Fakat bulunduğumuz yer ağaçlı bir yer olduğu için bizi görmedi. Akşam olunca Bahtiyar arkadaş (kurye) “ne yapalım” dedi. Ben de “devam edelim” dedim. Gerçi yanımdaki arkadaşların bazı kaygıları vardı ama düşman eğer net olarak bizi görmüş olsaydı direk uçak kaldırırdı. Kamerayla bazı görüntüler almış olabilirlerdi fakat tam netleştirmemişlerdi. Eğer tam olarak bizi görmüş olsalardı, keşif gitmezdi bir de orayı obüslerle yoğun vurarak cehenneme çevirirlerdi. Akşam gelirken diğer kurye arkadaş (Elişér ark) ise gözcülük yapmak için birkaç arkadaşla önden çıkmışlardı. Randevu yerine gittiğimizde Elişér arkadaş görmedik. Meğerse kuryeler randevu yerlerini ve saatleri tam netleştirmemişlerdi. Mecburen geçemedik ve orda kalarak Eriş Guyi (kurye sorumlusu) arkadaşına haber verip durumu bildirdik ve bize ertesi akşam randevu ayarlamasını söyledik. Sözde Eriş arkadaş bizi geçirecekti ama “benim telefon şebekesinde kalmam gerekiyor, bir terslik çıkarsa müdahale edeceğim” diyerek gelmedi. Meğerse bizim geçip geçmediğimizi ve olayı bile duymamıştı. Gece yarısına doğru gönderdiğimiz arkadaşlarla bize haber gönderdi ve geri dönmemizi söyledi. Hiçbir şey boş bir yolculuk kadar yorucu değildir. Keyifle yürüyerek gittiğimiz iki saatlik yolculuğumuz sabaha kadar devam eden bir işkenceye dönüştü.

Tekrar Deraré'ye geldiğimizde bizi almak için araba gelmişti ve tekrar noktamıza, yani Golka taraflarına gittik. Gittiğimizde keşif dolaşıyordu, biraz dinledik fakat sesini duymadık. Tam ineceğimiz zaman Ferhat arkadaş “keşif var durmayın” diye bağırdı. Ben arabadan inmiştim zaten, bir daha binmedim ama diğer arkadaşların, yani bizim grubun (Welat, Helo, Egid, Zınar ve Zerdeşt arkadaşlar) inmesine izin vermedim ve onları arabayla gönderdik. Bende zaten sabote olmuş yolculuğun yorgunluğu ve kızgınlığı vardı. Neyse ağaçların arasından

sızma yaparak noktaya girdim, zaten yol ile nokta arası birkaç metreydi. Burası kamuflajlı bir yerdi ama arkadaşların görüntü verip vermediğini bilmiyorduk. Aslında noktadaki arkadaşları da alarak noktadan çıkacaktık ama keşif dolaşıyordu ondan dolayı noktanın içinde birer birer bir ağacın altına oturarak bekledik. Tabi gecenin yorgunluğu ve keşfin tiksinti veren sesiyle uykuya dalmıştım. tam 11’de büyük bir patlamanın sesiyle uyandım ve birkaç saniye sonra da etrafımıza uçuşan taşların altında kaldık. Önce bizi vurdu sandık, sonra baktık ki birkaç yüz metre altımızdaki terzihaneden toz ve dumanlar yükseldi. Metina terzihanesini vurmuştu, ama şükür ki arkadaşlara bir şey olmamıştı. Tabi ancak keşif gittikten sonra gidip kontrol etmiştik. Terzihanede 5 kadın arkadaş vardı, sadece bir arkadaş hafiften biraz basınçtan etkilenmişti.

Tabi uçaklar bize yakın yeri vurduğu için tüm yönetimimiz uçakların bizi vurduğunu düşünmüşlerdi. Akşam oluncaya kadar tüm arkadaşlar epeyce kaygılanmıştı. Ertesi gün Eriş arkadaşı nihayet görebildik. Düşmanın bizi fark ettiğini ve atış yapılan yere operasyon yaptıklarını, bir süre grubu durduracaklarını, fakat bizden önce başka bir grubu göndereceklerini söyledi. Yani başka bir grup gidip yolu kontrol edecek, biz sonra geçecektik. Bu da bir 10 günlük gecikme anlamına geliyordu. Böyle olunca Bawer arkadaşla tartıştık ve ben R. hattından geçeceğimi söyledim ve oraya gittik. Bir an önce geçme acelesi uykumu bile kaçıırıyordu. Çünkü bu zamana kadar Botan’da olmalıydım.

2009’da Gera Berana’dan geçtiğimde artık buradan bir daha geçmeyeceğim demiştim. Sonra Cudi’yi de görünce insan Cudi’den girip, Gera Berana’dan inmelidir demiştim, ama meğerse davulun sesi uzaktan hoş gelir misali nerdeyse Gera Berana’ya dua edecektim. Tabi güvenlik sebebiyle bu geçişin ayrıntısını fazla yazmıyorum, sadece biraz üstünden geçeceğim. Günlüklerimizi bile düşmanın eline geçme ihtimalini hesaplayarak şifreli, kodlu yazıyoruz.

İnsan dağların zirvelerinden ovalara baktığı zaman daha fazla kendine güven duyuyor. Kendini yeryüzünün hakimi görüyor. Ama ovalardan zirvelere baktığında bakış daha farklıdır. Dağlar, esas olarak ovalardan çok daha heybetli ve çok daha güzel görünüyor. Gerilla kendi evi gibi gördüğü dağı, ovadan daha bir sempatik ve özlemle izliyor. Bu yürüyüşte fark ettim ki, gerilla dağa en güzel bakışını ovadan atar. Gerillanın ovadan dağa bakışı, bir sevgilinin sevdasına bakışı gibidir. O

sempati ve sevgiyle bakar. Onun kendi yuvası ve korunağı olduğunu daha iyi anlar. Erişilmez ve ulaşılmaz gibi görünüyor dağlar.

Gerillanın zorluklar ve tehlikeler karşısında gösterdiği irade ve cesaret başka bir yerde görmek belki de imkansızdır. Düşmanın gözetleme kulesinin 200 metre altından geçtik, hem de gündüzün ortasında. Geçtikten sonra ise bu sefer de şehirden ve anayoldan dolayı bizi görmemeleri için saatlerce çamurun içinden yürüdük. Oysa çamurun içinden yürümek yerine sadece 5 metre kenarından yürüseydik sadece 15-20 dakikalık bir mesafeydi. Fakat gündüz ve ovanın ortasında olmamızdan dolayı etrafı kapalı olan 3-4 metre derinliğindeki bir kanalın içinden yürümek zorundaydık. Tabi kanalın içinden de su akıyor ve diz boyu bir çamur var.

Çamurun içinde yürümek, insanın kendi ayağına kilolarca ağırlık bağlayıp yürümesine benziyor. Her adımını atmak için gerekli olan gücün 2-3 katı enerjiyi harcıyorsun. Bazen geride kalan ayağın çamura daha fazla saplandığı için çıkmıyor ve takılı kalıyor. Sanki çamurun içinde bir senin ayağını tutmuş ve sen de zorla ayağını ondan çekip kurtarıyorsun. Böylesi durumlarda bazen kış üstü çamurun içine düşmek en kötü ve en komik durumu oluyor.

Hattın bir tarafı özgür bir vatan parçası iken birkaç metre ötesi ölüm tarlaları ve kıyasıya bir mücadele alanı. Ve biz mücadele alanına çok tehlikeli bir yerden ve bol bol çamura bulanarak girdik. Böylesi bir yürüyüşten sonra tekrar arkadaşları görmek güzel oldu. Yolculuğumuz sırasında büyük emekleri dokunan Demhat arkadaş bizi Andok ve Şahin arkadaşla teslim ettikten sonra tekrar yeni bir emek yürüyüşüne başlayacaktı. Akşam arkadaşların yanında kaldıktan sonra sabaha doğru Deryé Hırçé'ye çıktık. Bizi ilk karşılayanlar Kuvi'ler oldu. Ondan sonra arkadaşların noktasına gittik. Akşamleyin Tirej arkadaş bizi alıp Rızgar arkadaşın yanına gittik. Rızgar arkadaşı en son 200 baharında Çarçela'da görmüştüm. Tirej arkadaş da 2006'da bizim yanımızdaydı ve o zaman taburumuzun en genciydi. Şimdi ise pala bir bıyık bırakmış ve kocaman bir adam olmuş. Dün de Laleşin ve Sorxwin arkadaşları gördüm. Tekrardan bu eski arkadaşları görmek çok güzel.

Bu yürüyüşe hazırlanırken beni en çok kaygılandıran bir husus da acaba eskisi gibi iyi yürüyebilir miydim? Daha doğrusu acaba yürüyebilir miydim, kaygısıydı. Çünkü artık ister istemez geçip giden yıllar bedenlerimizi de etkiledi. Ruhum hep 18 ve çocukça sevinç ve

moralimi hiç kaybetmemişim. Ama bu ruh ve moral bu yaşma ve bedenime sanırım bir beden büyük geliyor artık. Hele 2007'den sonra sırtımda disk oluşmasından beri bazen yürüyüşlerde zorlanıyorum. Özellikle 3-4 saat üst üste yürüdükten sonra ağrılar sol kalçama ve dizime atıyor. Bazen öyle dayanılmaz oluyor ki... bazen sol ayağım beni taşımayacak gibi oluyor ve boşluğa geliyor. İşte böyle zamanlarda beni yürüten iskelet yapım değil, iradedir. Önderliği hatırlıyorsun, halkı, örgütü, yoldaşları, şehitleri.... Ve bütün bu değerler seni saatlerce yürütüyor ve her zorluk karşısında temel dayanak noktası oluyor. Son yıllarda sürekli arabalarla hareket etmiş olmamız da bir dezavantajdı. Bahardan beri yürüyüşler antrenman yapmam sanırım iyi oldu ve Cudi'ye çıkarken faydasını gördüm.

İki üç sefer tedavi için doktora da gittim ama tedavisi olmayan bir ağrı. Ne onunla olabiliyor ne de onsuz. Henüz ameliyat aşamasına gelmemiş ama farklı bir tedavisi de yok. Doktorların önerdiği çözümler de çok mantıksız ve bize uymayan reçeteler. Fazla yürümememi, yük kaldırmamamı ve kendimi sıcak tutmamı söyledi. Hiç birini de yapamazdım. Yürümek!... bir gerillanın ölümüdür. Yürümeyen bir gerilla ölmüş bir gerilladır. Bizi ayakta tutan ruh yürümektir belki de. Dağdan dağa, ufuktan ufuğa yürümek bir gerillanın özgürlük ruhudur. Bu ruha zincir vurabilir miyim? Öyle bir gün, benim öldüğüm gün olacaktır. Ama yük kaldırma noktasında biraz dikkat ediyorum. Fakat içine girdiğimiz yeni dönemde bunun da bazı zorlukları var artık. Çünkü küçük gruplar biçiminde hareket edeceğiz artık. Fakat kaldıracağımız malzemeler çoğalmış. Sürekli yanımızda bulunması gereken malzemeler var. Termal elbisesi, gündüz kamuflaj elbisesi, termal dürbün, gündüz dürbünü, şemsiye, yağmurluk, su matarası yanımızdan ayıramayacağımız eşyalarımız olmuş. Buna ek olarak tulum, sünger, büyük cihaz, küçük bir akü, güneş enerjisi, onlarca şifre, bilgisayar... yine erzak.... ve bu malzemelerin çoğu her bir arkadaşta da var(bilgisayar hariç). Sayının 3-4 kişi olduğu bir grupta bir arkadaşın bunları da kendi çantasının üzerine koyması zorlayıcı olur. Ondan dolayı arkadaşlar ne ettiyse de ben de sırtıma çantayı aldım. Gerçi yolda hep kurye arkadaşlar kaldırdı ama yeni dönem gerillacılığında çantamız da hep yanımızda olacak...

ŞAFAKLARDAYIZ

Tüm dağların zirveleri ışınlarını almış güneşin,
al şafakların kan kıvıllı rengindedir şimdi.
Boşluktaiken fark edilmezse bile,
kıvıllıllı hemen belli olur bir cisme vurduğunda,
bir buluta ya da bir zirveye.
Günün en güzel saatidir doğduğu zamanı,
kendisiyle şafakları getirmiştir çünkü.
Bir ülkeyi aydınlatacak olan ışıllı.
Şafaklar kan kıvıllı edasında olsa da,
zaman ilerledikçe açılır rengi,
beyaza bürünür her bir karış.
Ve tüm karanlıklar terk eder yerin üstünü.
Doğanın ve içindeki canlıların
en canlı olduğu zamanlardır şafaklar.
Bülbüller, ruhumuzu yıkayan notalarını
en güzel şafaklarda besteler.
Gümbürdeyip akan sular,
en güzel uğultularını sabahları türküleştirir.
Keklikler, yabaniler
en güzel şafaklarda dalaşır,
taştan taşa seker,
doyasıya oynayırlar.
Çiçekler bile şafaklarda bir başka açar.
Çünkü şafaklar, doğanın gülümsediğı andır.
Belki akşamdan üşümenim heyecanı,
belki de karanlıklardan kurtulmanın sevincidir.
Karabulutlar örtmek istese de şafakların güneşini,
ya altından ya üstünden yine vurmaya devam eder.
Yeryüzüne de bulutlara da paraleldir çünkü.
Yani gözüm şafaklarda güneş zapt edilmez.
Her engele inat karanlığı yırtarak yükselir.
Fakat uykunun da en güzel zamanıdır şafaklar.
Tercih edilir bazen yatağın sıcaklığı,

uzaklardaki şafakların kızılığına.
Havalar gittikçe ısınsa da,
şafaklar biraz da üşümektir.
Belki de bundandır şafakların uykusu,
biraz da gaflet uykusudur.
Şafakların serinliği ve canlılığı hissedilmezse,
aydınlığın nasıl geldiği de bilinmez.
Ortasında uyananlar aydınlığın,
topaç gibi sersem olurlar.
Bilmezler ne şafağın serinliğini,
ne de akıp gidecek olan aydınlığın değerini.
Güneş batmaya doğru giderken de sersemdir.
Çünkü yeni bir uyku zamanı gelmiştir onun için.
Batmaya doğru giderken güneş,
yine biraz benzettir etrafı şafağa.
Oysa günün en hüzünlü zamanıdır günbatımı.
Çünkü artık yerini karanlığa bırakacaktır.
Doğanın da içindeki canlıların da,
tedirgin olduğu zamanlardır.
Karanlık, yalnızlık demektir çünkü,
pusu demektir karanlık,
biraz da vurulmaktır karanlık.
Sabahların gaflet uykuları,
yerini ölüm uykularına bırakır.
Tabi varsa bir ülkede özgürlük savaşı,
ve yiğitler er meydanında cenge durmuşsa,
demek ki o halk şafak vaktindedir.
Ve bilir akıp gelen zamanın kıymetini.
Gaflet uykusunda yatanlar olsa da,
günün aydınlığına yön verenler,
Al şafakları karşılayanlardır....

8 Temmuz 2018
Cudi'den bir şafak esintisi....

10 Temmuz 2018

DAĞLARIMIZ

Dünyamızın üzerindeki toprakların % 35'i dağlardan oluşuyor. Yani okyanuslar ve denizlerin dışındaki yeryüzü. Bu dağlık oranın büyük bölümü de ülkemizin de içinde bulunduğu Asya kıtasındadır. Tabi bu dağların en yüksekleri ise Asya'nın doğusuna düşmektedir. Himalaya

ve Karakurum dağları gibi. Zaten Himalaya dağları için “Dünya’nın çatısı” diyorlar. Bu dağlar daha çok Hindistan, Nepal ve Çin sınırlarında. Diğer kıtalarda da belli oranda dağlar ve dağlık kesimler var. Dağların en az olduğu kıta ise Afrika kıtasıdır. Tabi dağlar sadece bizim gezegenimizde yok, diğer gezegenlerde de var. Hem Ay’da hem de Mars’ta dağlar olduğu tespit edilmiştir. Üstelik Mars’taki dağın 28 bin metre yüksek olduğu söylenmektedir. Yani dünyamızın en yüksek tepesi olan Everest’in (8850 m) üç katı. Her halde bu dağın zirvesine görme için sırt üstü uzanıp bakmak gerekecek.

Ülkemizin içinde bulunduğu coğrafya da dağlık bir alan sayılır. Fakat eğer Ortadoğu üzerinden sayarsak bu dağlık kesimin büyük bir kısmı ülkemize düşüyor. Ülkemizin de yarısına yakını dağlıktır. Fakat yaşam alanını daraltacak yükseklikte değil, tersine yaşama ve savunmaya elverişli sayılan yapıda ve özelliktedir. Bitki örtüsüyle, havasıyla, suyuyla, içindeki canlılarıyla “Cennet” olarak tanımlanan bir alan olmaktadır. Ülkemizin en yüksek yeri olan Ağrı dağında (5135m) bile yaşamın renkli ve farklı bir zemini var. Dağcılık sporu için ender sayılan yerlerdendir. Zağroslar, Munzurlar, Cilolar, Şaholar, Sébelanlar ve onlarca dağ, tarihten günümüze kadar sürekli olarak yaşam ve savunma merkezleri olmuştur.

Dağlar biraz da Kürtlerde özdeşleşmiştir. Kürdistan kelimesinin anlamı da zaten daşlarda yaşayanlar ya da dağ halkı anlamına gelmektedir. Ve çok eski zamanlardan beri halkımıza dağlı gözüyle bakılmıştır. Tabi bu da halkımızı ve mensubu olan her birimizi de etkilemiştir. Coğrafyaların yapısı toplumların ve insanların karakterini de belirler. Akdeniz ikliminde yaşayan bir insanın ve toplumun karakteri ile kutuplarda yaşayan bir insanın ve toplumun karakteri arasında dağlar kadar fark olacağı gibi dağlarda yaşayanlarla ovalarda yaşayanlar arasında da fark olur. Ya da hemen hemen hiç dağı olmayan Afrika çöllerinde yaşayanlarla Amazon ormanlarında yaşayanların adet, gelenek ve yapıları arasında çok fark vardır. Yani her coğrafya kendi yapısına uygun olarak toplumsal yapı ve buna bağlı olarak kişilik yaratır. Bu durum hayvanlar alemi için bile geçerlidir. Ekvatordaki bir öküzün derisi ince ve tüysüz iken yüksek coğrafyalardaki bir öküzün derisi kalın ve tüylü olur. Bazı hayvanlar soğuklarda yaşayamaz, bazıları sıcaklarda. Yani bu örnekler çoğaltılabilir. Uzun lafın kısısı coğrafyalar ve iklimler

toplumsal yapı üzerinde etkilidir. Toplamlar da coğrafyalara göre özellik gösterir.

Önderlik, savunmalarında toplamların buna göre nasıl Őekil aldıklarını geniŐ  deęerlendirmiŐ . Buna  rnek verilecek toplamlar ve halklar çoktur. Yahudiler örneğini önderlik vermektedir. Coğrafya bakımından yaşadıkları dezavantajı özellikle bilim ve ekonomi alanında güçlenerek avantajlı konuma geldiklerini hatta tüm dünyada etkili bir konuma geldiklerini detaylıca yazmıŐ . Tabi bu örnekler çoğaltılabilir de.

Kendi coğrafyamız ve halkımız için ele aldığımızda ise daha farklı yanlar ön plana çıkmaktadır. Mezopotamya toprakları insanoğlunun yabani hayattan yerleşik hayata geçtiği ve bunun için uygun bir yapıya ve zemine uygun olan en eski yerleşim alanlarının başında geldiğini tüm yazılı tarih kabul etmektedir. Bu tarihi gerçekliğe açıklık getiren pek çok arkeolojik çalışma da vardır. Yani bu topraklar insanlığa beşiklik etmiŐ  topraklardır. İlk evler burada yapıldı, ocaklardaki ateş ilk burada yakıldı, ilk tohumlar burada buğdaya ve ekmeğe dönüŐü. İnsanların kafasındaki ve kutsal kitaplardaki cennet kavramı bu toprakların güzelliğine ve bereketine dayandırılarak oluştu. Kısacası bu coğrafyalar insanlığın hafızasında önemli bir yer aldı. Toplumun  imentosu olan değer yargıları, dostluk, adalet, barış, özgürlük kavramları ilkin buralardan yükseldi. Daha sonra sınıflı sömürünün geliŐmesiyle buraların rengi de değişti. Ama buradaki toplamların kök hücreleri hep bu özellikler üzerine kuruldu. Ondan dolayı da bu derin kültür toplumun hafızasından hiç çıkmadı. Önderliğin deyimiyle, bir kültür ne kadar köklü yaŐanırsa aşılması da o kadar zordur. Tabi bu cennet gibi toprakların bereketi iktidar ve g   sahiplerinin iŐtahını kabartınca işgal saldırılarını da başlattılar. Buna karşı direnişler hep olduysa da buralar sürekli olarak ganimet ve paylaŐım savaŐlarına da sahne olmuştur. İçinde bulunduğumuz 2018 yılında bile tüm dünya ve efendiler bu topraklar üzerinde   reklenmiŐ  bulunmakta ve nasıl da pay sahibi olacaklarının hesabını yapmaktalar. Herkesin elindeki en güçlü kart da yine Kürtlerdir. Birileri pahalıya satmak isterken, birileri de nasıl ucuza satın alacaklarının hesabını yapmakta. Yazılı tarihten anladığımız kadarıyla geçmiŐte de bu oyunlar çokça yaŐanmıŐ . Acaba tarih tekerrür m  edecek, yoksa PKK gibi modern bir hareket hem Kürtlerin hem de bölgenin- halkların bu kötü kaderini deęiŐtirecek mi? Şimdiye kadar yaŐananlar aslında sonucun

nasıl olacağını göstermeye yetmektedir. Ve Önder Apo'nun ve PKK'nin sadece halkımız için değil tüm halkları çok güçlü etkilediği ve herkese umut olduğu netleşmiştir. Fakat ortada egemenlerin çok kirli hesapları da var.

Konumuz dağlar olduğu için tekrar ona dönelim. Kürt halkında özgür yaşam tutkusu ve barış içinde yaşam özlemi güçlü olduğu için büyük işgal girişimleri karşısında teslim olmamışlardır. Fakat bir biçimiyle egemenlere entegre olanlar, onların hakimiyetini kabul edenler ve teslim olanlar da olmuştur. Ama esas kitle teslimiyeti kabul etmeyip her zaman direnmişlerdir. Bazıları egemen güçlerin içinde kalarak sessizce kendilerini, kültürlerini az da olsa yaşatmışken özgürlük tutkusuna en bağlı olanlar ise isyanı ve dağları seçmişlerdir. Yani düşmanların, işgalcilerin ve yabancıların hakim olamadığı ama Kürtlerin iyi dostu olan ve onları kendinden birer parça gibi gören dağları seçmişlerdir. Dağlarımız bu anlamda hiçbir zaman halkımızın bu ruhuna sırt çevirmemiştir. Her zaman bir direniş ve kendini savunma kalesi olmuştur. Halkımızda bu ruhun güçlü olmasının temel bir sebebi geçmişten beridir güçlü bir biçimde yaşadığı gelenekler ve yaşam tarzı ise diğer önemli bir sebebi de dağlarımızdan aldığımız cesarettir. Dağlarımız her zaman bu konuda bize cesaret vermiştir. Bize her zaman sahiplik yapmıştır. Hatta halkımız içinde “Kürtlerin, dağlardan başka dostu yoktur” deyimi de bundan gelmektedir. Kürt tarihinde işgale, zulme karşı sürekli olarak isyanların var olması, özgür yaşam isteğinde sürekli ısrar edilmesi geçmiş tarihimizden kaynağını aldığı gibi mükemmel dağlara sahip olmamızın da payı vardır. Çünkü isyan edenler biraz da sırtını dağlara vermiştir. Bu anlamda Kürdistan dağlarının diğer bir adı da “İsyân” dır. Dağlarımız her zaman zapt edilmez bir ruhu, bir isyan ruhunu ifade eder.

Bu gerçeklik PKK'nin çıkışı ve gerilla mücadele tarihimizden sonra farklı bir karaktere bürünmüştür. PKK ile Kürdistan dağlarına atfedilen tanım çok değişmiştir. Yeni yaşamın filizlendiği yer, direnişin kalesi ve özgürlüğün sembolü olmuştur. Hem direniş ruhuna sahip olanlara mesken olmuştur, hem de yurtlarından göç ettirilen, egemenlerin metropollerinde yabancı bir yaşama alıştırılan ya da mahkum edilen, onların okullarında okuyan, ve o sistemde büyüyen pek çok Kürt de PKK ile yeniden dağa gelmiş, dağla buluşmuştur. Gerilla için de önemli bir mevzidir. Çünkü gerilla taktığının önemli bir dayanağı

arazinin yapısıdır. Gerilla demek aynı zamanda büyük güçler karşısında az sayıyla savaşmak demektir. Tabi bu az sayının koca ordular karşısında savaşabilmesi ve tutunabilmesi, farklı taktiklere, araziye derinliğine ve genişliğine kullanmasına bağlıdır. Vietnam’da gerilla ormanları temel üs alanı olarak kullanırken, bu rolü Kürdistan’da dağlarımız oynamaktadır.

Kürdistan tarihinde dağların en sadık dostu gerilladır. Çünkü kırk yıla yakın bir süredir dağlarla iç içe ve omuz omuza düşmana ve işgalcilere karşı savaşıyoruz. Hiçbir isyan gerilla kadar uzun sürmemiştir ve hiçbir isyan gerilla kadar dağlarla yaşamamıştır. Tabi aynı zamanda Kürdistan dağlarının gerillaya yaptığı analık, beşiklik ve sahiplik diğer isyanlarda azdır. Ondan dolayı Kürdistan dağları gerillasız sadece bir taş yığını olur, gerilla için de dağsız bir yaşam işgaller karşısında yok olmaktır ve sudan çıkmış bir balık gibi olmaktır. Gerilla, esas olarak Kürdistan dağlarıyla bir özgürlük savaşçısıdır. Doğanın canlılığına ve onda da bir ruh olduğuna en fazla gerilla şahitlik etmektedir. Çünkü gerillacılık aynı zamanda doğayla sürekli iç içe ve beraber olmak demektir. Gerillanın evi, içinde yaşadığı dağlar, yatağı çiçeklerle süslenmiş altındaki toprak, yorganı yıldızlarla bezenmiş üstündeki gökyüzü, yumuşak otlar ise başını koyduğu yastığıdır. Barınağıdır, yaşam kaynağıdır dağlar gerillanın. Yediği eti, otu, meyvesi, içtiği suyu, soluduğu havadır gerillanın.

Gerilla, doğanın şefkatini de gazabını da iyi bilendir. Çünkü dağlar ve doğa şefkat olduğu kadar aynı zamanda biraz da tufandır. Fakat dağlarımız kime karşı şefkat kime karşı tufan yağdıracağını iyi bilir. Savaş tarihimizde aslında bunun örnekleri çoktur.

Kürdistan dağları ve Kürdistan gerillası ayrılmaz iki parçadır. Dağlar en serin rüzgarını, en tatlı suyunu ve en güzel çiçeğini gerillaya sunarken gerilla da en fazla dağlara güvenir ve en güzel türkülerini dağlar için söyler. Bütün yiğitlik türkülerinde mutlaka dağlar vardır ve dağlar üzerine söylenmiş bütün türkülerin yiğitleri de genelde gerilladır ya da özgür yaşam savaşçılarıdır.

Ovalarda ve şehirlerde yaşayanlara göre dağ yaşamı ya da dağlı olmak yabancı olmaktır. Ya da şehir medeniyetinin dışında kalmaktır. Dağ yaşamına ve dağlıların yaşamına hep küçümseyici gözle bakarlar. Oysa bir dağlının yüreği, insan sevgisi, ekolojik bakışı, toplumsal ahlakı ve cesareti çok az şehirlide bulunur. Şehirlerin ve ovaların insanları evcilleştirilmiş insanlardır. Kendisine sunulan kalıpların dışına çıkmaya

cesaret etmezler. Dağlılar ise cesurdur, zapt edilmeye gelmezler ve değeri yüksek bir madendir. Eğer biraz da işleyebilirsen değeri çok daha artacaktır. Dağlı insanların yürekleri bir volkan, bakışları bir ok, sevdaları birer destan, yiğitlikleri ise dilden dile dolaşan bir ezgidir. Dağ yaşamı, sade bir yaşam, dağ insanı ise sade insanlardır. Dağlı insanların yaşamları da dünyaya bakışları da sade ve temizdir. Fazla konuşkan değillerdir belki ama kütlesi ağır bir cevher gibidir. Bakışları da gülüşleri de bir başkadır dağlı insanların. En derin bakışlar ve en içten gülüşler dağlı insanların ya da gerillanın. Çünkü çok zorluk görmüşler, çok acı yaşamışlar. Acı çekmiş insanların bakışları çok derin ve anlamlı, gülüşleri ise çok içten ve çok sadedir. Gülüşü sırtıma değil, ağız ve yürek dolusudur. Çünkü acıları büyüktür. Ülkesinin işgal altındaki durumu, dağlı için en büyük acı kaynağıdır.

Gerillanın dağ yaşamı biraz daha gönüllüce ve bilinçlidir. İdeolojik yanı, siyasal yanı ve toplumsal yanı vardır. Aslında gerillanın yaşamı model bir yaşamdır. Gerilla dağda yaşarken sadece düşmana karşı savaşıyor. Kendi yaşamında, yaratılmak istenen toplumun ölçülerini de oluşturuyor ve toplum da buna göre biçim alıyor. Günümüzde Kürdistan Özgürlük gerillası her şeyiyle Kürdistan halkının, hatta halkların idolü olmuş durumdadır. Belki de Kürdistan devrimini diğer bütün devrimlerden ayıran yan da budur. Klasik devrimler işgalci ve sömürgeci iktidarları yıkarak halk adına kendi iktidarlarını kurmak isterler. Yani yıkılan iktidarın yerine yeni bir iktidarlar kurulur. Kürdistan devrimi bundan farklıdır. Çünkü ortada kendine sahip çıkacak bir halk yoktu. Her şeyi betona gömülmüş halkın öncelikle kendine sahip çıkacak cesaretini oluşturulması gerekiyordu. Kendine yabancılaşmış halkın öncelikle kendini tanıması gerekiyordu. Ondan dolayı, yeniden ayağa kaldırılmak istenen halka, gerilla model olacaktı. Bu anlamda denilebilir ki Kürdistan'da sadece bir devrim değil, pek çok devrim gerçekleşti ve gerçekleşiyor. Kimlik bilinci oluştu, halk bilinci, ulus bilinci oluştu, gençlik ve kadın devrimsel gelişmeler yaşadı, ezilen halklara umut ve model olundu. Bu anlamda dağlarımız da yaratılan bu devrimlerde önemli yere ve emeğe sahiptir. PKK devriminde dağlar hiçbir zaman sadece bir taş yığını olmamış, Kürdistan devriminin asli bir unsuru olmuştur.

Gerilla dağları her zaman bir canlı olarak görmüş, dost ve kardeş olarak bağrına basmıştır. Dağların da bir dili, bir aklı ve bir ruhu

olduğunu her dağlı ve her gerilla bilir. Patikasında gerillanın yürümediği dağlar çoraklaşır, gerillanın, kokusunu içine çekmediği sosûnlar, beybûnlar sadece bir bitki olur ve artık boynunu bükür. Soğuk sularıyla gerillanın susuzluğunu gidermeyen apak sular çamur suyu gibi görür kendini. Gölgesini, serinliğini gerillaya şemsiye yapmamış boğazlar, taşlar kendine küser. Gerilla da tüm bunları bildiği için en güzel türkülerini patikalarda yürürken mırıldanır, sosûnları ve beybûnları hiç kimse bir gerilla gibi içine çekemez, dağların zozanların buz gibi suları her zaman gerillanın zulasında vardır. En serin gölgenin taş gölgesi olduğunu ve boğazlardaki serinliğin başka hiçbir yerde bulunmadığını en iyi gerilla bilir. İşte gerilla dağların bu ruhunu ve dilini iyi bildiği için birbirlerinin sadık dostudur.

Dağların bir de sesi vardır. Bazen kendi kendine uğuldar ve sanki konuşmak ister. Gördüklerini, tanık olduklarını haykırmak, içini dökmek, dertleşmek ister. Gördüklerini, yaşadıklarını şahit olduğu direnişleri ve ihanetleri anlatmak ister. Bedeni üzerinde yürüyen onlarca kahramandan bahsetmek ister. Uğultusu yükseldikçe sanki haykırmak istiyor gibi olur. Dağların her yerinden farklı bir ses yükselir. Eğer derinlerde bir yerdeysen sadece sana konuşmuş gibi sessizce bir tona bürünür. Fazla üşütmez insanı ama biraz tedirginlik ve biraz yalnızlık fısıldar gibi insanı duyarlılığa davet eder. Vadiler, derinler biraz karanlıktır, bazen de pusudur. Bunu biraz tedirginlikle yansıtır. Yamaçlarda, ya da ortalarında bir yerdeysen dağların, seni biraz daha kucaklar, bağrına basar. Dağın yamaçlarındayken dağların sesi daha rahat duyulur ve hissedilir. Burada biraz olguncadır. Tetikte olmaya davet etse de insana güvende olduğunu hissettirir. Dağların zirveleri ise en güzel yerleridir. İnsan en fazla yükseklerde kendini özgür hisseder. Bir kartal gibi hür ve bir tüy kadar hafif görür. Dağların sesi, ruhu en fazla zirvelerde hırçınca olur. Dağların zirveleri eyere alışmamış bir tayın hırçınlığı gibidir. Zapt edilmeye gelmez. Ama eğer iyi bir biniciysen çabuk alıştırırsın tayı kendine. Bu sefer de sadece sahibine alışır. Zirveler de kolay kolay paylaşmaya gelmez. Dağlar en güzel ezgilerini zirvelerde fısıldar gerillanın kulağına. İnsanın zirvelerdeyken dinlediği ezgiler, insan ruhuyla dans eder gibi sarmaş dolaş olur ve sanki insanın yüreğiyle halaya tutuşmak ister gibi tüm bedeni yalayıp kucaklar. Dağların zirveleri, özgürlük ruhunun konakladığı yerler gibidir. Bu ruhun ortasında oturduğunda insan kendini daha özgür

hisseder. Doruklar adeta tanrısal olanların mekanı gibidir. Dağların zirvelerindeki sesi bir uğuldama gibidir. Hele bir de eğer vakitlerden şafak vaktiyse hem bağrındaki, hem de eteklerindeki bütün sesleri zirvelere doğru estirir. Öyle bir eser ki bazen insanı bile sürüklüyor. Hele bir de zirvesinde durduğun dağ Çarçela, Kato ya da Cudi ise eteğindeki Avaşın'ın, Xabur'un ya da Dicle'nin sesleri zirvelere doğru öyle bir ezgiye dönüşür ki sanki notaları özenle seçilmiş bir türkü gibi olur.

Kürdistan'daki her bir dağın mutlaka bir hikayesi bir efsanesi vardır. Cudi, Cilo, Munzurlar, Agiri, Şaho, Nemrut, Béstun, Şengal ve her bir dağın. Cudi, tufandan sonra yeniden beşiklik etmiş insanlığa. Munzurlar, bir isyan çılgılığı ve direniş örgüsü olarak sürekli akmıştır Kürdistan toprağına. Nemrut, uygarlıkların başkentidir. Şengal, bitirilmek istenen inançların direniş kalesi olmuş kupkuru çöllerin ortasında. Béstun, iki sevdanın arsındaki iradenin sembolü ve Ferhat'ın Şirin'e olan aşkı karşısında erimek zorunda kalmış. Cilo, buzullarının altında her zaman özgürlük hayallerini sımsıcak tutmuş ve bunu özgürlük savaşçıları kucaklayarak göstermektedir. Bunlar sadece birkaç dağımızın ismi ve hikayesi. Kürdistan'daki diğer dağların ismini yazsak, onların da mutlaka bunlara benzer hikayeleri vardır.

Dağlarımız..... neşemiz, sığınağımız, yaşam kaynağımız dağlarımız. Gözlerimizin rengi, kulaklarımızın sesi, damağımızın suyu, sıcağımız, soğuşumuz, serinliğimizdir dağlarımız. Ruhumuzun vücut bulduğu yer, dizlerimizi titretip bedenlerimizi terletse de beden sağlığını zinde tutan yerdir dağlarımız. Türkümüz, şiirimiz, destanımızdır. Maneviyatımızın, direngenliğimizin, asiliğimizin, baş eğmezliğimizin kaynağı dağlarımız.

Başta da yazdığım gibi her iklim ve coğrafya biraz da kendine benzeter içinde yaşayan toplumu ya da insanları. Bu kadar zengin ve renkli hikayeleri olan Kürdistan dağları bu özelliklerini en fazla en sadık dostu olan Kürdistan gerillasına vermiştir. Ondan dolayı her bir gerilla arkadaşımızın da çok farklı ve renkli yaşamları ve hikayeleri var. Her gerilla bir hikayedir, her gerilla bir destandır, her gerilla bir sevdadır. Hikayeleri de, destanları da, sevdaları da dağ gibidir, bu dağ yürekli insanları....

Bir haftadan beridir buradayım ve Besta'ya geçişi bekliyorum. Bir an önce ulaşmak istiyoruz çünkü yönetimdeki arkadaşlar beni bekliyorlar. Buradaki örgütsel işleri benden önce buraya gelen Leyla arkadaş yaptı. Bölgenin gücüyle toplantılar ve aktarımlar yaptı ben sadece yönetim toplantısına katıldım. Yol üzerinde olduğum için tüm arkadaşları göremedim, sadece Navser'deki arkadaşları gördüm.

Rızgar arkadaşla her akşam yüksek bir yere çıkıp bazen Şırnak'a, bazen de kuzey ve batısına düşen Cizre, Silopi, Hezex, Rojava ve Zaxo'ya baktık ve saatlerce oturduk. 2013'te kısa bir dönem Cudi'ye gelmiştim, bir akşam şehit Gelhat arkadaşla Helena Pir'e çıkmıştık, ve o akşam Cudi'de akşamların bir başka güzel olduğunu yazmıştım. Bugünlerde de her akşam Rızgar arkadaşla birlikte yüksek bir yere çıkıyoruz. Beş yıl öncesine göre ışıklar biraz daha çoğalmış. Gerçekten de insan Cudi'de kendini ışık deryasının ortasında hissediyor. Aşağım ızdaki ışıklar, ufukta üstümüzdeki yıldızlarla birleşmiş gibi görünüyor. 2013'te Hezex'in ışıklarını fark etmemiştim, bu sefer onları da fark ettim. Tabi beş yıl öncesine göre artmış olan ışıklar aynı zamanda hüznümüzü, dertlerimizi, acılarımızı, özlemlerimizi de oldukça artırmış. Beş yıl önce bana tamamen yeni olan ışıklar, bu sefer pek çok anıyı da hatırlattı. Şehir savaşları sırasında Şengal'den giden pek çok arkadaş Cizre'de ve Hezex'te şehit düşmüştü. Ve şimdi Cizre ve Hezex'e baktığımda Çekoların, Demhatların, Canfedaların, Nujinlerin silüetleri de bu ışıklarda görülüyordu. Endiwer'den Cudi'ye baktığımızda, bir gün Cudi'den buraya baktığımızda bugünleri hatırlayacağız demiştim arkadaşlara. Ve şimdi tüm anılar bu ışıklarda canlanmış gibi oluyordu.

Şırnak'ın karşısında oturduğumuz bir akşam Rızgar arkadaş güneyin durumunu, arkadaşları soruyordu. 2012'den beri kuzeyde olduğu için ister istemez pek çok gelişmeyi sadece duymuş. Son yıllar, mücadele tarihimizin en dolu ve hızlı geçen yılları oldu. Özellikle 2013'ten sonra o kadar çok şey yaşadık ki!... Bir süreden sonra Rızgar arkadaşın soruları bitince ve uykumuz da halen ortalıkta görünmüyorken kalan zamanı bu sefer anılara ve geçmiş zamana ayırdık. Bazen ben anlatıyorum bazen de Rızgar arkadaş anlatıyor. Çocukluğuna ait bir anısından bahsetti ve dakikalarca güldüm. Küçük yaşlardayken bir gün

babasıyla Gever'e geliyor. Bu Rızgar arkadaşın köyünden (Şahé köyü-Esendere'ye bağlı) ilk ayrılışı ve bir şehre ilk gidişi oluyor. Dara köyünün yakınlarından geçerken dozerlerin kazdığı bir çukura biriken küçük bir su göletini görüyor. Rızgar arkadaş daha önce Van gölünün (ya da denizinin) ismini duymuştu ama nerde olduğunu ve ne kadar büyük olduğunu bilmiyormuş. Ondan dolayı bu küçük su birikintisini Van gölü sanmış ve "Baba, bu göl, Van gölü müdür?" diye sormuş. Tabi babasının verdiği cevabı beklemeden o kadar güldük ki....Rızgar arkadaş renkli bir arkadaş. Farklı ve özgün bir disiplin ve yaşam tarzı var. Yani kötü anlamda değil, duyarlı ve disiplinli bir arkadaş. Hiçbir akşam noktada yatmıyor, genelde dürbününü ve yatacak bir şeyini alıp noktadan farklı bir yerde yatıyor. Sabah kalkıp keşif yerine gideceğime, akşamdan keşif yerine gidiyorum diyor. Aslında güzel bir şey. Tabi bunu sadece Cudi'de yapmaya başlamamış, Zağros'tayken de, Amed'teyken de hep böyleymiş.

Burada bahsedemeden geçemeyeceğim bir arkadaş daha var; Şaho Germiyan arkadaş. Bu arkadaş eski bir arkadaş, 98'de katılmış. Zağros ve güney alanlarında da kalmış. 2011 yılından beridir de burada. Tabi kısa bir süreliğine güneye geçti ama erken döndü. Daha doğrusu firar ederek döndü. 2013 geri çekilmesinde Botan'dan gelen arkadaşlar üç kampta toplanmıştık. İşte o zaman Şaho arkadaş da Cudi'den gelen grubun içindeydi ve bizim kuzey kampımıza geldi. O zaman da hoş, fedakar bir arkadaştı. Sonbahara doğru biz eğitime gittik. Şaho arkadaşın da içinde olduğu bir grup da Haftanın'de kalacaklardı ve onlar da baharın eğitime katılacaklardı. Tabi aynı yılın ortalarında geri çekilmeler durdu ve biz güneye gidenler de gol yemiş gibi olmuştuk. İşte o zaman bizim Şaho arkadaş çantasını sırtına vurup Cudi'nin yolunu tutmuştu ve tek başına Cudi'ye gelmişti. Tabi kimseye de söylemeden, yani firar ederek. O zaman ben kendisine bir not yazmıştım ve "helal olsun sana valla" demiştim. Tabi bu helal olsun örgütten izinsiz bir davranışı övmek anlamına gelmiyor ama yaptığı davranış da fena sayılmazdı, en azından yönü kuzeyeydi. Şaho arkadaş o zamandan beri burada ve deyim yerindeyse buranın demirbaşı ve tek başına bir takım kadar çalışıyor ve emek harcıyor. Bölgenin cephanecisi ama bütün alt yapı çalışmalarını da yürütüyor. Burada kaldığımız zaman içinde hemen her gün yanımıza geliyor. Gidip işlerini yapıyor ve geldiğinde de sırtına ya bir su matarasını vurup getiriyor ya da bir yiyecek. Ufacık boyuyla dev gibi bir

arkadaş. Uzattığı sakalları, yıkamaya fırsat bulamadığı ve rengi solmuş elbiseleri ve terden sıırsıklam olmuş gömleğiyle emeğin sembolü gibi duruyor. Tüm arkadaşlar da ona çok saygı gösteriyor. Tabi bu saygıyı da hak ediyor. İşlerini sağlam yürütmek için her yönetimi muhatap almıyor genelde en üstü yani Rızgar arkadaşı tek muhatap alıyor. Güneye gitmeyi istemiyor ama ağzında diş kalmamış artık, ve bir tedavi ihtiyacı da var. Bundan dolayı istemeyerek de olsa sonbaharın güneye geçebileceğinin sinyalini veriyor. Cemal arkadaşın bana verdiği parker kalemlerden bir tanesini hediye olarak ona verdim, ve oldukça da sevindi.

Ömür uzadıkça acılarımız da artıyor. Ve birer hat olur gözümüzün kenarında ve tenimizin nurunda. Acılarımızdan kalın duvarlar ördük yüreğimizin etrafına ve her tarafımız acı yağıyor. Bazen insan düşünüyor da bu kadar acıya nasıl dayanabiliyoruz. Bizim diğer insanlardan ne farkımız var. Her bir arkadaş şehit düştüğünde bizden de birer parça alıp götürüyor. Param parça olmuş yüreklerimiz nasıl da kendini yeniden tamamlıyor. Belki de acılar denizinde yüzyüyor olmamızdandır. Eğer kıyısında ya da uzağında olsaydık belki daha fazla dayanılmaz olurdu. İçinde olduğumuz için belki de daha fazla dayanabiliyoruz. Acıların, ılık bir kan gibi üzerimize yağdığı yağmurların altında olduğumuz için dayanabiliyoruz. Acılarımız, yine de bizim tek dayanak noktamız oluyor.

Düşman basınında birkaç gün önce Hizan'daki bir çatışmada Welat Herinké (Sefer Acar) arkadaşın şehit düştüğü haberi geçti. Hem de birkaç gün bol bol propagandasını yaparak verdiler. 98 yılı sonunda arkadaşlar Zağros'ta (Kartal tepesinde) bir operasyon sırasında bir skorsky düşürmüşlerdi ve o zaman 17 asker ölmüştü, sadece 1 asker yaralı olarak kurtulmuştu. Welat arkadaş o zaman manga komutanı olarak bir pusu grubunun sorumlusuydu. Askerlerin üzerindeki bütün malzemeler kaldırılmıştı. Sanırım Welat arkadaş da helikopter pilotunun cebindeki bir banknotu almıştı ve üzerine eylemi hatırlatan bir yazı yazmıştı. Düşman önce şehit düşenin Welat arkadaş olduğunu anlamamıştı. Sonra o paradan çözdükleri haberi üzerine Welat arkadaşın gerçek ismini ve 4 milyon ödülle aranan bir gerilla olduğu propagandasını yapmaya başladılar. Fakat o günlerde orada Ali arkadaşın grubu da pusuya takılmıştı ve gruptan Avarış adındaki basıncı ihanet edip teslim olmuştu, belki de onun verdiği bilgiler üzerine düşman bilgi sahibi olmuştu. Her iki olay Hizan'da olmuştu. Welat arkadaşın içinde olduğu çatışma 28 Haziran'da çıkmıştı ve 7 arkadaş şehit düşmüştü.

Birkaç gün önce arkadaşlar Welat arkadaşın şehadetini açıkladılar. Berçem arkadaş gibi Welat arkadaş da en fazla beraber kaldığımız, çok eskilerden beri tanıştığımız, yan yana mücadele ettiğimiz bir arkadaş. Tam 22 yıl. Koca bir ömür. Ailemizin fertleriyle bile bu kadar beraber olmadık, birlikte yaşamadık. Şimdi gel de bunun

duygusunu yaz yazabiliyorsan. Hani sadece şehit bir arkadaş için olsa belki de insan kendi dağarcığındaki bütün eşsiz kelimeleri yazıp bu sevgisini yazabilir ama her biri öyle... ve hepsi de eşsiz ve hepsi de birer abide. Kimin mücadelesini anlatmaya kalksan bir destan, bir efsane.....

Welat arkadaş, 93 yılında Gezer’de katılımların en yoğun olduğu yılda katılmıştı. Zağros, Kandil, Amed, tekrar Zağros, Behdinan ve 2014’ten sonra da Garzan eyalet komutanı olarak pratik yürüttü. Her zaman mücadelenin en yoğun, savaşın en kızgın olduğu yerlerde kaldı. Baştan aşağı disiplin, gerilla ve cesaretti. Mütevazı, şakacı ve güzel bir yoldaşı. 96 yılında o manga komutanı, ben de onun yardımcısıyım. Daha sonra Esendere’de, 97’deki güney savaşında, 98’de hareketli bölükte hep beraberdik. Bazen belki içinde olduğumuz bölük ayrı oluyordu ama bu sefer de aynı bölgedeydik. 2003’te Amed’e gittikten sonra artık yan yana kalmadık. Fakat ondan sonra da hep haberleştik. Deyim yerindeysekardeş gibi olmuştuk. Arkadaşlık bağı kuşkusuz en güzel ve en değerli bağımızdır ama hani bu bağın yanında kardeş gibi bir bağ da hissedildiğinde sanki daha fazla senden bir parça, ya da kendin oluyorsun gibi bir duygu veriyor insana. İşte böyle bir bağımız da vardı sanki. Bunu hiç birbirimize söylemedik ama beraber kaldığımız onca yıl boyunca birbirimize karşı beslediğimiz saygı ve sevgiden sanki bunu fark etmiştik.

Sempatik ve yakışıklıydı, tığ gibi bir boyu vardı. Bazen aklar düşmüş saçlarına takılırdık, “dökülmesinden daha iyidir” der kahkahayı basardı. Örgütsel, disiplinli, planlı, işinin ehli bir arkadaştı. Bu yıl Ali arkadaşla birlikte ona bir not ve ona ait kaybettiğim albümünün bir kopyasını göndermişim. Ali arkadaş gördü mü görmedi mi bilmiyorum. Eğer görmüşse ona gönderdiğim notu okumuş ve sevinmiştir. İnşallah şehit düşmeden önce o notu okumuştur, hem ona takılmışım, hem de onu sevdiğimi, kendisini koruması gerektiğini yazmışım. Ne mi değişir? hiçbir şey... Ama yine de son anda bile onu sevdiğimizi ve gidişiyile içimizi darmadağın edeceğini bilmesi iyi olurdu.

2003’te Amed’e giderken albümünü bana teslim etmişti ve ailesine göndermemi söylemişti. Ben de o zaman kendi albümümle birlikte Maxmur’daki Sait amcaya teslim edip ailelere göndermesini söylemişim. Bu yılın başında tedavi için Maxmur’a gittiğimde Sait amcaları da ziyaret ettim. Meryem, bana ait bir paketin olduğunu ve yıllardır açmadıklarını söyleyince “hele getir” dedim. Bir de baktım ki,

ikimizin albümü. Meğerse ilk yıl sağlam bir ilişki bulamadıkları için göndermemişler, sonra da öylece kalmış yanlarında. Bir yandan albümlerin gitmemiş olmasından dolayı üzüldüm, en azından Welat arkadaşına “göndermişim” dediğim için. Diğer yandan da halen orda olmasından dolayı çok sevindim. Çünkü hepsi eski resimlerdi ve artık eski resimleri bulmak zordu. Hemen albümlerin skaynerını aldım ve albümleri tekrar onlara teslim ettim. İşte bu albümün bir kopyasını da Welat arkadaşına gönderdiğim notla birlikte göndermiştim. Ondan dolayı da notu ve albümü görmüşse sevinmiştir.

Welat arkadaşın düzenlemesi bu yıl saha komutanlığı için yapılmıştı ve onun yerine Devrim arkadaş gitmişti. Son yıllardaki pratiği olumluydu. Geçen yıl gönderdiği bir notta bazı suni çelişkilerden dolayı zorlandığını yazmıştı ama üstesinden geleceğini de belirtmişti. Geçen sonbaharın onunla cihazla konuşmuştum ve hem ben moral aldım hem de o sevindi.

Ben Welat'ın şehit düşmüş olacağına inanmıyorum. Belki de kendimi inandırmak istemiyorum. Ama sanki hep bir yerden çıkıp gelecek, ya da gideceğim bir yerde onu da göreceğim gibime geliyor. Baksanıza onu anlatırken bile öyle yansıyor. Belki de böylesi daha iyi. Bir gün görüşebilmenin umuduyla yaşamak, içimizdeki acıların tek tesellisi oluyor. En son onu ve Harun'u Bektorya'dan (Haftanın-Xabur suyu) Garzan'a uğurlamıştık. O son vedalaşma, hep bekleyeceğim yeni bir merhabanın umudu ve dayanağı olacak.

Welat'ın acısına ek bir acı haberi de bugün ekledik. Bugünkü tekmillerde arkadaşlar Delil Karakoçan (ihtiyar) arkadaşın şehit düştüğünü söylüyorlardı. Dün Sida ve Koçka'daki hava saldırısında 3 arkadaş şehit düşmüştü ve bunlardan biri de bizim İhtiyar'dı. Vay bee..... Çemçu'nun koca çınarı ömrünü verdiği Çemçu'da Avaşin'e akıp toprağa karıştı.

Gerçekten de koca bir çınar. Belki de Zağros'un sembolü, Avaşin'in kenarındaki en eski koca çınar, Çemçu'nun çelikten kapısı....

2000 yılında Kandil'deki eğitim sürecini saymazsak 94 yılında Avrupa'dan gerillaya geldiği günden şehit düşünceye kadar hep Zağros'ta kaldı. Artık fiziki olarak zorlandığı için geçen yazın arkadaşlar tedavi gerekçesiyle Rojava'ya göndermişlerdi. Fakat dağların yokluğuna dayanamamıştı, ve rahatsızlığı daha fazla artmış ve vücudu şişmişti. Kendini dayatıp tekrar yine Zağros'a, yine Çemçu'ya dönmüştü. Rojava'dan dönüp Dicle'yi geçerken "bu suyun batısına geçenlerin % 99'u namussuzdur" diyerek orada ne kadar zorlandığını da yansıtmıştı.

Zağros'ta kurum çalışmaları ve emekle anılan iki arkadaştan biriydi Delil arkadaş. Diğeri de onunla yıllarca çalışan ve Zağros'un başka bir çınarı ve emek timsali Ali Xebat arkadaştı. Ali Xebat arkadaş 2016 yılında kalp krizinden şehit düştükten sonra Delil arkadaş adeta okyanusun ortasında rotasını kaybeden gemi gibi olmuştu. Avaşin'i ve Zağros'u bırakmak istememesinin belki de temel sebebi Ali Xebat arkadaştı. Ve şimdi ikisi Avaşin olup akmışlardı sonsuzluğa. Karışmışlardı ölümsüzlük deryasına.

97 yılından beri tanışıyorduk. Zağros'ta kaldığım bütün zamanlarda Delil arkadaş da ya da hepimizin deyimiyle İxtiyar da hep yanı başımızdaydı. Kendisi hep Zağros'ta kaldığı için sürekli Zağros'ta

kalmış arkadaşlara kendini daha yakın hissediyordu ve bunu saklamıyordu. Ondandır ki hep yakın bir yoldaşımız oldu. Babacan ve biraz da argo olan üslubuyla, kalın ve dolgun ses tonuyla sohbetlerine doyum olmazdı. Ve şimdi o da, duvarını

acılarla ördüğümüz yüreğimizin İxtiyar çınarı oldu. Şehadetinde avutucu tek nokta, şehit düşmek istediği yerde şehit düşmesiydi.....

22 Temmuz ‘18

“Dağların Efendileri”

Kur’an’ın Hut suresinde Allah’ın “Ey Yeryüzü!, yut suyunu. Ey Gökyüzü!, tut suyunu” diye emrederek tufana yol açan yağmurların durduğunu ve yeryüzünün suları yutarak kuruttuğunu yazar. İnsanoğlunun ve tüm canlıların ikinci doğuşunu ifade eden ve tüm canlılardan birer çiftin içinde yer aldığı Nuh babamızın gemisinin bundan sonra Cudi’ye oturduğu söylenir. Böylece yeniden doğuş, Cudi’nin zirvelerinden eteklerine doğru yeşermeye başlamış oluyordu. Cudi, o günden bu güne kadar hep yaşam ve direniş yeri oldu. Kutsal kitapların bahsettiği, efsanelerin eksik olmadığı, sevdaların yurdu ve türkülerin ilham kaynağı olan dağ oldu. Günümüzde de bu efsaneler, sevdalar, kutsallıklar ve direnişler özgürlük savaşıçılarının kişiliğinde Cudi ile bütünleşmiş durumdadır. Cudi’ye ilişkin geniş iki yazıyı ilk Botan günlüğümde yazdığım için burada tekrarlamıyor ve farklı bir yanını yazmakla yetineceğim.

Cudi, doğal bir park gibidir. İlerde Kürdistan’ın milli parkı da olabilir. Tarihi, toplumsal ve manevi yönünün yanı sıra hayvanlar için de güzel bir yerdir. Özellikle yabani keçiler için, yani kuviler için. Her bir coğrafyanın kendine özgü, ya da coğrafyası ile uyum içinde yaşayabilecek yabani hayvanları vardır. İnsan toplumunun dışında ormanların, çöllerin, denizlerin ve dağların içinde yaşayan ve evcilleştirilemeyen ya da çok zor evcilleştirilebilen bu hayvanlara yabani hayvanlar diyoruz. Tabi bu da insan toplumunun birer adlandırması. Doğa anamıza soracak olursak belki de yabani olan bizler oluruz.

Dağların bulunduğu pek çok ülkede yabani keçiler ya da özgün ve güzel adıyla “Kuvî”ler de vardır. Ama bazı ülkelerin farklı yabanileri de vardır. Fakat bizim ülkemizde ya da Mezopotamyada bu yabani

çeşitlilik fazla değildir. Daha doğrusu yerleşik hayatla birlikte yabancı olan çok şey evcilleştirildi ve normal hayatın birer parçası oldu. Ama bunlardan bazıları hiçbir zaman insan toplumunun bu çabasını kabul etmedi ve kendi ortamında ve doğallığında yaşamaya devam etti. İşte bu kuviler belki de dağlarımızın ve ülkemizin en güzel canlılarını ifade etmektedir. Nasıl ki denizlerin, ormanların ve çöllerin kralları ya da efendileri varsa dağların da efendileri vardır. Başka bir deyişle nasıl ki deve için “çöllerin gemisi”, aslanlar için “ormanların kralı”, köpek balıkları için, “denizlerin ve okyanusların bekçisi” deniyorsa, “dağların efendileri” de “Kuvî”lerdir. Dağ keçisinin 9 türünün olduğu söylenir ve bunlardan sadece bir türü evcilleştirilebilmiş. Yani hepimizin köyünde, evinde bulunan ve bize süt veren keçiler evcilleştirilebilmiş tek türdür. Gerçi onların da pek rahat durduğu söylenemez ama yine de atalarının asiliğinden çok şey kaybettiği söylenebilir.

Kürdistan’da yaşayan dağ keçilerinin iki türü vardır. Bunlardan biri Karaca türü, diğeri ise ülkemizin çoğunda bulunan kahve-sarı rengindeki türdür. Karaca türünün daha çok Dersim taraflarında olduğu biliniyor. Diğer çeşit ise hemen hemen yüksek ve biraz da yerleşim yerlerinden uzak olan her dağda vardır. Kuvilerin erkeğine teke (Nêri), dişisine keçi (Bızın), yavrusuna oğlak (Karık), 1 yaşından 2 yaşına kadar olanlara ise Çepiç (Gisk) denir. Ortalama ömürlerinin 13-14 yıl olduğu söyleniyor. Bu yaşa ulaşan tekerin boynuzları nerdeyse kuyruklarını bile geçer. Bazı tekelerin boynuzları da arka taraflarını dolanarak dönerler. Bu yaşa ulaşanların renkleri bembeyaz olur ve artık rahatça dolaşamazlar. Manevra imkanı azaldıkça kendilerini daha fazla yükseklerle, zirvelere ve ulaşılmaz yerlere verirler. 6-7 yaşlarından sonra tekelerin renkleri artık beyaza dönmeye başlar. Büyüdükçe renkleri ve boynuzları daha bir güzel olur. Boynuzlarının uzunluğundan ömürleri de anlaşılan (boynuzdaki her hat bir yıl anlamına gelir) tekelerin heybetleri gerçekten de bir başka güzeldir. Belki cinsiyetçi bir bakış olabilir ama kuvilerde erkekler dişilerden çok daha heybetlidir. Özellikle yaşları büyüdükçe heybetleri de artar. Metreyi aşan boynuzu, beyaz rengin içine ensesinden dolanıp göğsünü çevreleyen siyaha çalan kahverengimsi hat ve çenesinin altında bir tutam kalınlığında ve bir karışı geçen sakalıyla uçurumların ve zirvelerin tepesine oturmuş efendiler gibi dururlar. Öne doğru genişleyen göğsü ve ince olan belleriyle atletik bir yapı gösterir ve her daim tetikte hazır görünürler.

Kuvilerde üreme diğer evcil hayvanlar gibidir. Aralık ayının başından itibaren çiftleşme dönemi başlar ve Mayıs'ın başından sonra da doğum yaparlar. Genelde ikiz doğururlar. Çiftleşme döneminin dışında tekeler ve keçiler fazla yan yana gelmezler. Geliyorlarsa da kardeş kardeşe yaşıyorlar. Ama genelde tekeler ayrı olur ve daha çok da yüksek yerlere ve uçurumlara giderler. Dağların zirvelerindeki karlar eridikçe tekeler de zirvelere çıkar, karlar yağmaya bağladıkça tekrar inmeye başlarlar. Tabi doğumdan sonra yavrular annelerin yanında kalır. Yeni bir doğum dönemine kadar bile yavrular halen anneleriyle beraber olur. Yani ananın yaşamın merkezindeki rolü, topluluğu bir araya getirmedeki rolünün sadece insan toplumunda değil, hayvanlar aleminde de çok net görmek mümkündür. Hatta insan toplumundan daha güçlüdür belki de. Annelerin emeğini ve karşılıksız sevgisini kuvilerde de net biçimde görmek mümkündür. Bir uçuruma tırmanma sırasında ya da sarp bir yerde yavru gelmeyene kadar kesinlikle anne orayı terk etmez. Vicdansız bir avcı yavruyu vurduğunda anne, anneyi vurduğunda da yavru oradan ayrılmaz, başında durur. Yavruların meleşmeleri aynı zamanda annenin yokluğuna dökülen haykırış ve göz yaşlarıdır.

Doğum yapıldıktan kısa bir süre sonra yavrular artık yürümeye başlar. En fazla bir haftadan sonra artık yavruları yakalamak mümkün değildir. Bazen arkadaşlar bu yavruları yakalayıp büyütüyorlar ve onlar da arkadaşlara alışıyor. İşte bu yakalama süresi genelde bu ilk hafta içinde olur. Keçiler ve yavrular genelde beraber dolaşırlar. Tekeler gibi uçurumlarda ve sarp yerlerde olmazlar çünkü evin küçükleri o kadar zorluğa henüz alışmamışlardır. Genelde bir yanı uçurum olan yerlerde, ve bir akşam bir suyun üzerine gidip tekrar sağlam yerlere dönebilecek mesafe ve yüksekliklerde olurlar.

Belki de dağlarda yaşayan çok az hayvan kuviler gibi duyarlı ve onlar kadar hızlı olabiliyor. Vücut yapıları rahat hareket etmeye uygundur. İnce- uzun ayakları, ve dış kabuğun içinde yumuşak ve mknatis gibi olan tırnaklarıyla nerdeyse uçurumları yalayarak koşarlar. Bu yapılarının dışında tekeler bazen boynuzlarını da kullanarak sarp ve uçurum olan yerleri yürürler.

Hem kuzeyde hem de güneyde gerillanın temel üs alanları aynı zamanda kuvilerin de temel üs alanıdır. Hem bizim hem de kuvilerin böyle yerleri temel üs alanları olarak seçmemizin nedeni ortaktır, yani savunmaya elverişli yerler olmalarındandır. Bu yerler bizi yok etmek

isteyenlere karşı kendimizi koruduğumuz yerler oluyor. Buna ek olarak kuviler kendilerini gerilla alanlarında daha güvenli hissediyorlar. Çünkü gerilla alanları aynı zamanda askeri alanlar sayıldığı için siviller fazla girmez ve dolayısıyla kuvilerin eti için yarıp tutuşan avcılar kolay kolay avlanamazlar.

Kuviler korunmak için sırtlarını dağlara ve gerillaya yaslıyorsa da bizim de kuvilerden öğreneceğimiz şeyler var. Mesela çok duyarlıdırlar. Belki de savunmasız bütün canlılar bir biçim savunma mekanizmalarıyla kendilerini savunurlar ama kuviler gerçekten de aşırı derecede duyarlıdırlar. İki tane bile olsa bir tane yatar bir tane de nöbet tutar. Hatta bir tane bile olsa kulaklarını sürekli dik tutar, otlarken bile bir tanesi hep havadadır.

Akşamları kadar olmasa da Cudi'nin sabahları da güzeldir. Özellikle sabahları eline dürbünü alıp keşif yerine çıkmışsan. Sabah keşifleri genelde güvenlik amacıyla yapılır ama burada istesen de istemesen de kuvileri de arıyorsun ve onları gördükten sonra da başlarsın artık onları izlemeye. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmezsin bile. Tekelerin kavgalarını ve küçük yavruların oyunlarını izlemek güzeldir.

Günlerdir buradayız ve her sabah etrafımız resmen kuviler tarafından sarılıyor. Geçenlerde bir teke bizim mutfağa kadar gelince bizim Héşeté'li genç Zerdeşt arkadaş da dayanamayarak vurdu. Yani arkadaşlar bazen böyle kuvileri vuruyorlar da. Tabi bu vurmalar zevk için değil genelde et ihtiyacındandır. Zaten bu anlamda Botan'ın ciddi et ihtiyacı olmuyor. Cudi ve Gabar'da arkadaşlar bu ihtiyaçlarını genelde Kuvilerden (domuzlar da var) karşılıyor. Besta'da domuzlardan (Kuviler de var), zozanlarda ise koyunlardan.

Keçiler ve yavrular vurulmaz, eğer bazen vuruluyorsa da genelde tekeler vurulur. Fakat tekeler de çiftleşme döneminde aşırı derecede erkek koktuğu için genelde sonbaharın başlarında yani ateşin daha düşük derecede olduğu dönemlerde ya da yazın vurulur. Tabi sonbaharda etleri ve yağları çok fazladır. Eğer teke vurulacaksa bu dönemde çok lezzetlidir.

Şimdi bu kadar yazıdan ve tariftten sonra bu vurma işi fazla yakışık olmadı denilebilir. Ama neticede insanoğlu bir de etçildir ve et yiyen bir yanı da var. Ve mecburen canlı yaşayan hayvanları da yiyoruz. Dağlarda yaşadığımız ve evcil hayvanları bulup kesme imkanımız olmadığı için mecburen bazen avlarıyoruz. Ama gerillanın avcılığı

hiçbir zaman bir israf ve zevk olmayıp

sadece
gereksinim
ölçüsündedir.
Yoksa hiçbir
gerilla,
kendisi gibi
hür ve özgür
yaşayan bu
kuvileri
vurmaz.
Onlar bizim
yaşam

alanlarımızın ortaklarıdır. Sabrımız, zevkimiz ve sırdaşlarımızdır. Çekici ve güzel dostlarımızdır. Kuvi sevdası bazen Xecé'nin sevdasından bile büyük olur. Siyabend'i uçurumlara sürükleyen, bu aşk değil miydi?...

30 Temmuz 2018

Nihayet Besta'ya ulaştık. Bestaya yolculuğumuz da diğer yerlerdeki sınırı geçme maceralarından farklı değildi. Sınırların içinde yeni bir sınırı geçtik. Artık kuzeyde çoğu bölgenin arasındaki geçişler de kuzey sınırını geçmek gibi olmuş. Cudi'de 17 gün kaldıktan sonra ancak randevu ayarlanabildi. Aslında geçen gruplar genelde iki gün geçiyorlardı. Fakat randevumuzun ayarlandığı gün ile Besta kuryelerinin gelip bizi alacakları yer aynı akşamdı. Rızgar arkadaş bugün bu kadar yolu yürüyebilecek misiniz deyince “yürürüz” dedim. Çünkü bazen ne zaman ne olacağı belli olmuyor, ayarlanan randevuyu kaçırmak istemiyorduk. Öğleden sonra uygun bir yerden kendimizi Gundremo'ya bıraktık, akşam doğru da oradan çıktık ve ertesi sabah Besta Meryem'e ulaştık. Bir yere kadar arkadaşlar bizi getirdi, bir yerden sonra milisler geçirdi, randevu yerinde ise Besta kuryelerinin bizi alması gerekiyordu. Fakat randevu yerine geldiğimizde kuryeleri görmedik. Tam iki buçuk saat randevu yerinde bekledik ama gelmediler. Meğerse kuryeler de randevu yerine gelmişler ama boğazın Besta tarafında kalmışlar ve bizi fark etmemişler. Onların yanından geçerken de bizi fark etmemişlerdi.

Randevu yeri düşmana yakın bir yerdi ve burada fazla beklemek tehlikeliydi. Ya geri dönmemiz gerekiyordu ya da yüzümüzü Besta'ya verip gidecektik. 2013'te bir sefer buradan geçmiştik, kuryemiz Cudi arkadaştı. Milis bundan sonra gelemiyordu ama bizi bu halimizle de bırakmak istemiyordu. "Gelin geri dönelim, yarın kesin kuryeler gelir, bir yerde sizi saklarım, merak etmeyin" dedi ama geri dönemezdik. Bir de köylerin civarı tehlikeli olurdu. Dönersek ancak tekrar Cudi'ye dönerdik fakat o da zordu. Ondan dolayı milisten biraz da tarif alarak kendimizi bıraktık. Aslında welat arkadaş da bir sefer buradan geçmişti ve benden fazla Besta'da kalmıştı ama baktım ki yolu bilmiyor, hatta milis bana yolu tarif ederken yükünün ve yorgunluğunun ağırlığında uykuya bile dalmıştı. Zerdest ve Delila arkadaş ise yeni geliyorlardı.

Kendimizi Besta Meryem tarafına bıraktık. Aslında yamaçtan geçen bir patika olduğunu biliyordum ama karanlıkta ve ormanın içinde bulmak zor olacaktı. Ondan doldan kendimizi bıraktık. Bir saate kadar yürüdük, dol dar ve biraz da yokuş olduğu için şafak söküne kadar biraz uyuduk, hava açılınca tekrar yürümeye başladık. Dola indiğimizde arkadaşların ayak izlerini gördük ve artık onları takip ederek yürüdük. Bir saat yürüdükten sonra baktık arkamızdan üç arkadaş (Xebat, Zindan ve Serxwebun arkadaşlar) geliyor. Bunların kurye olduğunu hemen anladım ama her üç arkadaşı da yeni görüyordum. Merhabalaştık, sonra da durumları anlattılar, boğazda beklediklerini gece saat ikiden sonra gelemeyeceğimizi düşünerek onlar da ormana inip sabaha kadar beklemişler ve şimdi de noktalarına dönmek için yürüyorlardı. Yatıp yatmadıklarını sordum, yatmadıklarını söylediler. Halbuki onların önünden geçmiştik ve bizi fark etmemiş olmaları mümkün değildi. Oraya yakın bir yerde kuryelere ait bir nokta vardı, oraya gidip akşama kadar dinlendik, akşam da devam ettik. Ertesi gün öğrendik ki geçtiğimiz gecenin sabahında düşman operasyon yapmıştı ve randevu yerine gelmişti. Belki de tesadüftü, ama düşmanın geçişlerimizi tahmin ettiği bir yerden geçmiştik.

Noktaya ulaştığımızda bizi ilk karşılayan Fırat arkadaştı. En son 2013'te HPG konferansında görüşmüştük. Biraz zayıflamıştı ama eskisi gibi yine hareketli ve atikti. İki gün onun yanında kaldık. Fırat arkadaş da 98'den sonra birbirimizi tanıdığımız ve uzun yıllar beraber kaldığımız bir arkadaştı. İki gün boyunca bol bol konuştuk ve oradaki takıma toplantı yaptım. Daha sonra bizi bekleyen arkadaşların yanına

gittim. Saha yönetimi toplantı için toplanmıştı ve beni bekliyorlardı. Tabi arkadaşlar aynı noktada değillerdi. Toplantı için yeni bir nokta yapmışlardı. Geçen yıl Şengal'den kendini dayatarak gelen Gever arkadaş bizi alıp Çemké Tehlo'daki randevu yerine getirdi, ondan sonra da Çekdar ve Gabar arkadaşlar bizi aldı ve Haki arkadaşın yanına gittik. Leyla arkadaş da ordaydı. Masiro ve Feride arkadaşlar ise farklı bir noktalardaydı. Tabi ben fazla bekleyince arkadaşlar iki gün önce toplanıp birgün tartışmışlardı. Ama düzenleme ve planlama için mecburen beni beklemişlerdi. Ondan dolayı aynı günün akşamında toplantı yapacağımız yere gittik. Feride arkadaş yetişememişti, diğer dört arkadaş kalan tartışmaları da yapıp örgütsel işimizi, yani devir teslim işini bitirmiş olduk.

Sahanın yeni sistemi çerçevesinde yeniden kendimizi örgütledik. Yapılması gereken düzenlemeleri netleştirdik ve planlamamızı tartıştık. Ben ve Leyla arkadaş güçlere aktarımlar yapacaktık. Leyla arkadaş Herekol gücüne ben de Kato ve Kélé güçlerine aktarım yapacaktım. Masiro ve Feride arkadaşlar yapılması gereken işleri yapacaklardı, Haki arkadaş ise bir an önce sağlam bir biçimde güneye geçecekti.

Tekrardan tanıdık eski arkadaşları görmek güzel ve iyi oldu. Her arkadaşın yüzünde yaşanmış acıların ve yanı başlarında verilmiş kayıpların hüznü vardı. Bahardan beridir biran önce buraya ulaşmak için çaba içindeydik. Nihayet ulaştık ve yapılması gereken örgütsel işler bitti. Biz de artık çalışmalara hemen dahil olacağız. Bakalım artık umarım arkadaşların ve örgütün beklentilerine cevap oluruz.

31 Temmuz 2018

Geçen yıla kadar da kuzeydeki savaş tarzımız çoğu yerde büyük güçlere göre yürüyordu. Buna bağlı olarak savaş biraz daha merkezi oluyordu. Fakat düşmanın yeni dönemde kullandığı teknik karşısında bizim de tarzımızı yenilememiz bir aciliyet durumuna gelmişti. Ondan dolayı bu yıl bu merkezi sistemlerin yerine, inisiyatifin daha çok alanlara-bölgelere verilmesi kararlaştırıldı. Yani ademi merkeziyetçi sistem. Ya da otonom tarzı çalışma. Her şeyi merkezden, karargahtan bekleyen değil, kendine yeten, kendini örgütleyen ve gücünü savaştıran biçimde örgütlenen bölge yönetimleri. Buna bağlı olarak şimdiye kadar var olan saha ya da merkezi sistemin biraz daha hafiflemesi, inisiyatifin alta doğru verilmesi savaş gücünün küçültülmesi, hareket tarzının değiştirilmesi, gündüz hareketinin kaldırılması, saha ve eyalet yönetimlerinin mecbur kalınmadıkça muhabere yapmaması, yaptıklarında da farklı bir kodla muhabereci arkadaşların konuşması gibi kararlar da alındı.

Merkezi sistemlerde belki bazen daha büyük ve kapsamlı eylemler olabilir ama kaybı da fazla oluyor. Bir de savaşın bir yerde

merkezileşmesi aslında bir yerde de tıkanması anlamına geliyor. Her tim, her takım kendini bir savaş gücü olarak örgütlerse her yerde düşmanı vurabiliriz. Daha 95 yılında Önderlik fırtına takımlarından bahsetti ama biz “fırtına tugaylarını” kurduk. Bir de savaşla sadece üst yönetimler uğraşırsa, esas savaşın içinde, düşmanın burnunun dibinde olan güçler uğraşmazsa savaş gelişmez. Düşman da bunu bildiği için hep yönetimlere ve savaşı koordine eden merkeze yöneliyor. Artık yeni dönem savaş tarzında bu durum aşılmalıdır. Zaten bundan dolayı da alınan karara göre saha ve eyalet komutanları eskisi gibi savaşın idare ve yöneten değil de, daha çok planlama, perspektif sunma, örgütsel sorunların aşılması noktasında destek ve perspektif verme olarak belirlendi. Sürekli dolaşan, yeri belli olan değil de ihtiyaca ve işe göre konumlanma ve hareket tarzı olacak.

Aslında gerilla güçleri olarak alıştığımız hareket tarzı biraz daha kalabalık sayılar ile savaş ve hareket tarzıydı. Artık bu durum değişiyor. Ve bu durum sadece bizimle ilgili bir durum da değil. Tüm ordular artık nicelik yerine niteliğe, kaliteli, profesyonel elemana önem veriyor. ARGK'den HPG'ye dönüşle planlanan bir durum da aslında buydu. Yeniden yapılanma olarak adlandırılan değişiklik yıllardır hep gündemimizde ama bir türlü de değişemedik. Ama artık düşmanın kullandığı savaş tekniği bize olmazsa olmaz kabilinde bu değişikliği dayatıyor. Küçülen, ama nitelikli, kaliteli olacak gerillayı oturtmak başarı için şart. Görünmeyen, hissedilmeyen, bilinmeyen gerillayı yaratmamız gerekiyor. Zor ama, zoru başarmak, olmayacak olanı başarmak da bu hareketin temek özelliği.

Geldiğimizden beri gördüğümüz kadarıyla gündüz hareketinin olmaması ve fazla gücün yan yana gelmemesi konusunda sıkıntılar var. Arkadaşlar sanki buna fazla alışık görünmüyor. Tüm alanları daha dolaşmadık ama Cudi ve Besta'da bunu biraz gördük. Sanırım diğer alanlar da biraz buna benziyor. Çünkü arkadaşların sohbetlerinde daha çok 2013'ten sonraki anılar var. Yani çözüm sürecindeki hareket tarzı. Gundik Remo'da nasıl yüzlerce insanın arkadaşların yanına geldiği, Besta'da yapılan halk toplantıları ve mitingleri, zozanlardaki süvari birlik hareketleri, voleybol, futbol ve benzeri şeyler var. Eski arkadaşların sohbetlerinde bunlar fazla yok ama özellikle o süreçte katılmış arkadaşların sohbetlerinde var. Ondan dolayı da en fazla da o arkadaşlar yeni döneme adapte olamıyorlar. Zaten yaşanan çoğu şahadet

de bu arkadaşlardandır. Tabi eski arkadaşlar da şehit düşüyor ama bu süreçte katılan arkadaşların şehadetleri yoğunlukta.

Bu bahardan beri kuzeyde kayıp vermeye devam ediyoruz. Botan'da şehit düşen arkadaşların sayısı 100'ü geçti. Hem tarzdan kaynaklı kayıplar var, hem de düşmanın ajanlaştırma ve istihbarat yoluyla verdirdiği kayıplar var. Bir arkadaş bile şehit etmek için uçaklar kaldırıyor, kobralar vuruyor, sonra da sadece cenazeyi almak için ya da bombalamanın şiddetiyle yaralı kalanları esir almak ya da katletmek için indirmeler yapıyorlar. İşte bu kadar da adaletsizce bir savaş dönemini yaşıyoruz. Bu alçak devlet bu son iki yılda neredeyse her şeyini ortaya koymuş durumda. Bunun karşısında çok büyük bir irade ve direniş var ama ne olursa olsun bu düşmanın keşfini ve istihbaratını boşa çıkarmamız lazım. Yoksa bu boş ve ucuz kayıpların önünü alamayız. Verdiğimiz kayıpların büyük bir bölümü hava saldırılarıyla oluyor.

Arkadaşlarımızda sonuna kadar fedakarlık, irade, cesaret olmasına rağmen öz disipline ve kurala gelmede sorun var. Belki de gerilla olarak yaşadığımız temel çelişki budur.

Kato Jirka, benim dört yıl kaldığım alandı. Savunmaya elverişli olma bakımından belki de kuzeyde hiçbir dağ Kato gibi değildir. Derin mağaraları ve koridorlarıyla mükemmel bir yer. Ama düşman geçen baharın başında yöneldi ve yerleşti, bu yıl da halen orda. Geçen yıl arkadaşların bazı girişimleri olduysa da düşmanı çıkarmaya yetmedi. Arkadaşlar son yıllarda Kato'yu aşırı derecede kullandılar, ve sahanın tüm işlerini yaptı. Doğal olarak düşmanın da dikkatini çekti ve yöneldi. Ama sanırım düşman da bu kadar kolay bir şekilde Kato'ya hakim olacağını tahmin etmemiştir.

İşte dün Kato gücünün bir takımıyla toplantı yaptım, Kato'nun eteğinde ama onu göremeden. "Yeni bir tarz olmalı" söylemi her arkadaşın dilinde ama yaşam ve hareket tarzı hala eski gibi. Erzak ve ihtiyaçlar konusunda arkadaşların hiçbir kısıtlama yapmadığı görülüyor, hatta eskiden daha lüsk.

Geçen yıl burada yapılan son eylemde Tolhıldan Van arkadaş da şehit düşmüştü. Geçen yıl kuzeye gelen gruplarla birlikte gelmiş ve düzenlemesi Kato için yapılmıştı. Rojava'daki savaşta, özellikle Kobané savaşında rolünü çok oynamış ve birkaç sefer de yaralanmıştı. Çok moralli, coşkulu, devrim ruhuyla dolup taşan bir arkadaştı. Tolhıldan

arkadaş 2011 yılında Van'dan alanımıza (yani Kato'ya) gelip katılan 50 arkadaştan biriydi. Gruplarını Sixur Paşa'da ben karşılamıştım. İçlerinde adını Zilan Gewda koyan ve Şengal'de yanımızda iken bir çatışmada yaralanan bir kadın arkadaş ve 9 da erkek arkadaş vardı. Bu grubun içinde çocuk yaşta sayılan ve bir yıldan fazla yanımda kalan, sonra Sofi arkadaşla birlikte Rojava'ya giden ve orda kopan Pala Ehmet dediğimiz Kurdo, iki yıl yanımda kalan ve Rojava'da (Cez'a'da) şehit düşen Rodi arkadaş ve geçen yıl Besta'da şehit düşen ve güzelliği ve sempatikliğiyle bir parça kutsallık gibi olan Boran arkadaş da vardı. Nitelikli ve dopdolu bir gruptu. Ama kesinlikle gruptaki en moralli ve coşkulu arkadaş Tolhıldan arkadaştı. Güle oynaya gelip katılmışlardı ve ilk görüştüğümüz gün hemen bize bir moral da yaptılar. Tolhıldan arkadaş önce Delila arkadaşın bir parçasını söyledi sonra da bir şiir okudu. Bize okuduğu şiiri yanıma kaydetmiştim ve onu buraya da yazıyorum;

Ben Zağros dağında bir çiçek olmak isterdim
ben Delila gibi meskenim dağlardır demek
Ahmet Kaya gibi dostlarımı özlemek
Yılmaz Güney gibi yılmadan haykırmak isterdim
kolları kırılan kardeşlerimin hakkını
sırtlarında jopla vurulan analarımın
zindanlarda çürüyen yoldaşlarımın hakkını almak isterdim
Gerilla olmak isterdim
Beritan gibi ölümden korkmadan
Zilan gibi halkımı hayalimde yaşatmak
yılmadan Kürdistan'ı ayakta tutmak isterdim
Bekle beni cennet kokan dağlarımız
sana gelmek isterdim korkmadan
Bekle beni Zağros, Kandil, Gabar Cudi, dağları
Bekle beni, sana gelmek isterdim korkmadan

3 Ağustos 2018

Bugün Ezidi fermanının dördüncü yıldönümü. Radyodaki bütün programlar onun üzerineydi. Ben de doğal olarak dört yıl öncesine gittim. Başta orada şehit düşen yoldaşları ve tüm ferman şehitlerini saygıyla anarak.

Bugün Uludere tarafında kalan birimle (Mazlum Guyi, Dıjwar Guyi, Zınar Hezex ve Kahraman Guyi arklar) toplantı yaptım. Daha sonra da alanın diğer gücüyle. Sayının bir takımı geçmemesine dikkat ediyoruz. Çünkü artık yeni hareket tarzını oturtmamız gerekiyor. Arkadaşların kendi alanları hakkında verdikleri bilgileri önce dinledik.

Eskiden buralarda taburlarla hareket ediyorduk. Fakat alanda gelişen koruculuk ve kontralaşmadan sonra tutunamadık. Yurtsever olanların köylerini düşman boşalttı ve yerlerinden sürdü, şimdi çoğu Maxmur'da. Geriye kalanlar ise korucu oldu. Fakat çoğu yerden farklı olarak burada kontralık sistemi de gelişti. Özel kontra grupları oluştu. Düşman da bunu iyi örgütledi. Örneğin sınır kaçakçılığını yasaklayarak ya da yapanlara yönelerek insanları aç ve kendine muhtaç bıraktı. Kontralık yapmaları karşılığında büyük paralar verdi. Kelle avcılarını yarattı. Bizim bu alandaki kayıplarımız hep bunların eliyle oldu. Bazen düşmana bile haber vermeden “devletin koruyucu güçleri” olarak operasyonlar yapıyorlar, pusu atıyorlar. Geçen yıl bunların ele başlarından Miho Apoci (Mehmet Paksoy) vuruldu ama bunun gibi hala onlarcası var. Bu Miho denen alçak da 90'ların başında gerilladan kaçan ve o günden bu yana kontralık yapan ve pek çok arkadaşın şehadetinde parmağı olan biriydi.

Bu Uludere (Guyi aşireti) mıntıkası biraz tuhaf bir yer. Bu alanın en büyük çelişkilerinden birisi en yurtseverler ve en hainlerin bir yerden çıktığı bir alan. Köylerinin en fazla yakıldığı alanların başında geliyor ama, baba oğlunu vuracak kadar düşürülmüş bir yer. Roboski katliamının tüm gerçekliği ve acısı herkesin gözü önündeyken, düşmana karşı kin ve nefretin gelişmesi yerine daha fazla düşmanın kucağına sığınyor. Düşmanın Kürdistan'da en rahat olduğu yer belki de burası. Psikolojik ve sosyolojik açıdan çözümlenmesi gereken bir durum.

Bu alanda alım işi ve halkla ilişkiler çalışmasını yürüten Koçer ve Siyabend arkadaşla da biraz tartıştım. Arkadaşların gönderdiği listelere baktım, maşallah yok yok. Kış üslenmeleri için sucuktan bulaşık suyuna kadar her şey istenmiş. Bu durumu eleştirdim, ve bu tür şeylerin alınmamasını söyledim. Çünkü bu kızıl kıyametin içinde bu kadar fuzuli işin peşine düşmeye gerek yok. Daha fazla ilişki, daha fazla hareket ve daha fazla tehlike anlamına geliyor. Sanırım arkadaşlar çözüm sürecinde yaşanan rahatlığı halen atlatamamış ve halen yeni sürecin ağırlığında değiller.

5 Ağustos 2018

Bu yıl merkez karargahta tartışılan konulardan biri de kuzeyde saha ve eyalet komutanlıklarının güvenlik nedeniyle muhabere yapmamaları. Tabi bu karar daha çok düşmanın yönetimdeki arkadaşları hedef olarak alanlara yönelmesine karşı bir tedbir. Elbette düşman için PKK'liler içinde fark olmasa da yönetimlere daha fazla yöneldiği biliniyor. Ve şehadetlerin yaşanması durumunda da bunu özel savaş malzemesi olarak da güçlü kullanıyor. Bunun için üst yönetimlerin muhabere yapmamaları kararlaştırıldı. Tabi bu durum güvenlik açısından

bir rahatlık yaratsa da işlerin sevk idare edilmesinde bazı dezavantajlar yaratıyor galiba. Geldiğimizden beri ne doğru dürüst muhabereyi takip edebiliyoruz, ne de günlük bir iş ayarlayabiliyoruz. Büyük cihaz temel iletişim aracımız ama artık onu da rahat kullanamıyoruz. Notlaşma ve kurye sistemini geliştirmek elbette önemlidir ancak bazı alanların arasında artık nerdeyse sınırlar oluşmuş ve günleri haftaları alıyor. Yeni bir iletişim ve haberleşme aracını ya da yöntemini bulmamız lazım ama bu teknolojik çağda düşman takibine takılmayacak öyle bir aracı geliştirmek de ne kadar kolay o da bir sorun.

6 Ağustos 2018

Fırat arkadaşların yanındayken onların tepe Mısto tarafında bir keşifleri vardı ve onun için biz noktadan çıktığımızda Fırat ve Zindan arkadaş da keşfe gitmek üzere bizimle birlikte bir yere kadar gelmişlerdi ve ondan sonra ayrılmıştık.

Düşman birkaç yıldır Şırnak ve Van arasında Besta'dan geçirmek istediği bir yol yapmak istiyor. Arkadaşlar her seferinde bunları vurunca bu sefer sanki güzergahı değiştirmek istiyorlar gibi görünüyorlar. Yolu Piro'dan Herekol'un eteğinden geçirmek

istediklerine yönelik bir bilgi var. Oradan da Çemé Kare'ye ve Çatak'a. İşte bu yol güvenliği için düşman bir tepe tutmuştu ve arkadaşlar da bu tepeye yönelik bir eylem yapmak istiyorlardı. Fırat ve Zindan arkadaşla Besta Biluzere kadar beraber geldik, orda yollarımız ayrıldı, onlar Şehriban takımının yanına gittiler. Biz gelirken grubumuz için yanımızda termal elbiseleri getirmiştik, bu eylem için onlara iki tane verdik sızmada kullanacaklardı. Bu elbiseler yeni Avrupa'dan gelenlerdi ve şimdiye kadar kullandıklarımız içinde en iyi olanlardı. Arkadaşlar epey pahalıya da almışlardı ama sanki şemsiyelerle de beraber kullansak artık akşamları bu keşif illetinden kurtulmuş olacağız.

Arkadaşlar ayın 1'inde sabaha doğru tepeye sızma yapmışlardı ve kısa bir süre içinde tepeyi düşürmüşlerdi. 10'dan fazla asker öldürdüler. Bir mevzide 3 cenazenin üzerine giderek 1 BKC kaldırdılar ve kayıpsız geri çekildiler. Geri çekildikten sonra düşman üç keşif uçağını alana getirdi. Sabah uçak vuruşunda Adıl Bingöl ve Egid Van arkadaş şehit düşmüştü. 4 arkadaşla da bağlantı kopmuştu. Sonra anlaşıldı ki ertesi gün yine hava saldırısında Rojin, Serkeft Gabar ve Şiyar Sofi arkadaşlar da şehit düşmüştü.

Yani düşmanın üzerine fedaice bir gidiş var ve düşman mermi bile sıkamıyor ama daha sonra uçaklarla gelip arkadaşları vuruyor. Düşmana niye uçak kullanıyorsun diyemeyiz ama içinde bulunduğumuz dönemde böylesine adaletsizce ve alçakça bir savaş da var. Artık neredeyse mermiyle şehit düşen ya da çatışmada şehit düşen arkadaşımız yok. % 95 uçak kayıpları. Tonlarca bombayı yağdırdıktan sonra bu sefer de obüs ve havanlarla da vuruyorlar. Kesinlikle canlı kalmadığına emin olduklarında da bu sefer de katil sürüleri indirmelerle gelip sadece parçalanmış cenazeleri götürüyorlar. Ve buna da kahraman ordunun kahramanlığı diyorlar. Bu TC devleti bu keşif uçağı konusunda epey gelişme kaydetti. Ve kayıplarımız da çoğunlukla bunun sonucunda oluyor. Buna karşı yeni gerillacılık tarzını mutlaka oturtmamız lazım ama daha oturtamadık.

13 Ağustos 2018

İki gün önce Kéla Memé altındaki Piran köyü yakınlarında 4 arkadaş hava saldırısında şehit düştü. (Reşit Erzurum, Şoreş Siirt, Dıjwar Guyi ve Zınar Hezex arkadaşlar). Ondan önceki gün gündüz 10'dan itibaren keşif dolaşmaya başladı. Biz de oraya yakın bir yerdeydik, Ercan arkadaş gelmişti ve onlarla biraz işimiz vardı. Keşfin sesini net olarak duyuyorduk fakat Kélé tarafı için dolaştığını anladık. Gece yarısından sonra uçaklar vurdu. Sabah erkenden kobralar Deryé

Qaçe'nin altından tur atıp etrafı taramaya başladı. Ondan sonra da skorsky sesleri geldi. Sonra anladık ki uçak vuruşlarında arkadaşlar şehit düşmüştü, indirme yaparak da gelip arkadaşların cenazesi almışlardı. Biz alt tarafta kaldığımız için hepsini göremiyorduk. İki tane keşif de dolaştığı için gidip kontrol de edemedik. Arkadaşlar bugün tekmili verince olayın nasıl geliştiğini anladık.

Dijwar ve Zınar arkadaşın da içinde bulunduğu Geli birimiyle bir hafta önce toplantı yapmıştık ve onları görmüştük. Reşit ve Şoreş arkadaş ise yanımızdan görev için oraya gitmişlerdi. Olayın sebebini tam bilmiyoruz ama ya gündüz hareket etmişler ya da yerden ihbar etmişler. Çünkü bu Derye Qaçe tarafında hem Koçerler var hem de bazen siviller gidip geliyor. Bizim arkadaşlar da gündüz hareketini durdurmak yerine köylülere benzeme ve sivilleşme adı altında bazen gündüz hareket ediyorlarmış. Tabi bunun yanlış olduğunu ve değiştirmeleri gerektiğini söyledik. Halkın içinde zaten alım işini yapan iki arkadaş vardı ve onlar sivildi ama askeri güçlerin öyle hareket etmemesi gerekiyordu. Geçen sonbahardan beri bu üçgende yanlış hareket tarzı sonucu dördüncü seferdir böyle saldırı gerçekleşiyor ve her seferinde de kayıp vermişiz...

14 Ağustos 2018

Üçüncü dünya savaşı kavramını ilk kullananlardan birisi de Önderliktir. Fakat bu dünya savaşının geçmiş dünya savaşlarında farklı olduğu görülmektedir. Çünkü artık çok tehlikeli silahlar ve teknikler gelişti. Kullananları da tehlikeye sokacak silahlar var bugün küresel güçlerin elinde. Yani silahı kullanan da yok olacağı için bu silahlar kullanılmıyor. Bir gün bir bilim adamına sormuşlar; “üçüncü dünya savaşında hangi silahlar kullanılabilir, o da demiş ki, hangi silahların

kullanılacağını bilemem ama 4. Dünya savaşında taş ve sopa kullanılacağından eminim” demiş. 2003’teki Irak müdahalesinden beri bu savaş başlamış bulunmaktadır. Küresel güçler Ortadoğu’ya yeni bir kalem çekmek istiyorlar ve bu durum devam ediyor. Irak ve Suriye çamur deryasına dönüştü. İran ve Türkiye’yi de değişik biçimlerde ayara çekmek istiyorlar. Bir süre önce Amerika İran’a ambargo kararı aldı. Türkiye ile aralarında rahip Bronson krizi çıktı. Ama anlaşılan Türkiye’ye de bir operasyon çekmek istiyorlar. Aralarında değişik biçimlerde krizler çıkıyor. Birkaç gün önce Trump Türkiye’den giden bazı mallara ek vergiler koydu. Bir-iki günde dolar 7 TL oldu. Bunu ekonomik saldırı olarak adlandırıyorlar ama sanki Türkiye’yi istedikleri noktaya çekecekler. Fakat Türkiye’de esas olarak ekonomik bir kriz var ve bunun temel sebebi de Kürdistan’daki savaş ve AKP hırsızlığıdır. Bakalım Kasımpaşa kabadayısı bu krizi nasıl atlatacak..

18 Ağustos ‘18

Mam Zeki!..

Hepimizin, halkımızın, Ezidilerin amcasını, Mam Zekisini alçakça bir biçimde vurdular. Üç gün önce Koço köyünde (Şengal) katliamın yıldönümü programından dönerken Gelyé Şılo’da alçak TC devletinin savaş uçakları tarafından suikast edilerek şehit edildi. Ondan iki gün önce Ebadi Türkiye’ye giderek çete başı Erdoğan’la görüşmüştü. Olaydan sonra Irak açıklama yaparak bu olayı kınadı ve olayla

bağlantılarının olmadığını söylediyse de bu tür görüşmelerde her zaman kirli pazarlıklar yapılıyor. Bazı yerel işbirlikçiler de büyük ihtimalle bu çirkin olayda kendini pazarlamıştı. Tam 15 Ağustos'un kutsallığını kutladığımız bir günde Mam Zeki de ölümsüzler kervanına katıldı. Eywaax da eywax.....

Şuan bizim radyo Şengal'deki cenaze töreninden bahsediyor. Ondan öncesinde Derwésé Ewdi parçasının güzel bir yorumunu bir sanatçı seslendirdi. Boğazım düğümlendi, gözlerim yaşardı gerçekten. Beni Şengal sınırında uğurlarken ki en son görüntüsünü hatırladım. Ve de onlarca görüntüsünü, hatırasını. Kendisi Rojava'dan geliyordu ve telefonla sınırda kendisini beklememi söyleyince Mazlumlarla gidip Réber arkadaşın noktasında onu beklemiştik. Gelince de oturup epey sohbet ettik ve ondan sonra da o sevimli ve babacan gülüşüyle beni kucakladı ve uğurladı. Tüm Şengal'de vedalaşırken ağlamamıştım ama o sırada, o son anda boğazım düğümlenmiş, gözlerim dolmuştu. Çünkü dopdolu geçen üç yılın bütün anılarını hatırladım ve orda değerli pek çok arkadaşı şehit verdik ve arkamda bırakıyordum, yine dürüst ve samimice beraber çalıştığımız değerli bazı arkadaşlar da orda kalıyordu. Onlardan bir tanesi de işte Mam Zeki'ydi. Daha önce de tanıyordum ama Şengal'deki üç yıl boyunca daha fazla tanıdım ve beraber çalıştık. Çok hoş, çok güzel, mükemmel bir insandı. Babacan, sevimli, sempatikti. Yani bir insan ancak bu kadar kusursuz olabilirdi. O yaşına rağmen bir çocuk saflığıyla sürekli neşeli, canlı ve moralliydi. Herkes seviyordu onu. Şengal'deki bütün siyasi güçler bile ona karşı saygı gösteriyorlardı. Adildi, barışçıldı, saygındı. Tüm ömrünü halkının, Ezidi'lerin özgürlüğüne adanmıştı. Kocaman bir ömür. Sadece kendisi de değil tüm ailesiyle bu mücadelenin içindeydi. Sipan adındaki oğlu daha 92'de Mardin'de şehit düşmüştü. Kendisi zaten 30 yıldan fazlaydı mücadelenin içindeydi. Leyla adındaki bir kızı da Kuzey'de legal çalışmalaradaydı ve bir sefer Mam Zeki'yi ziyarete geldiğinde tanışmıştık.

Herkes onu çok sevdiği için herkes ona Mam dedi. Biz de ona hep Mam dedik. Bir arkadaş canlısıydı. Bir halk önderiydi. Ezidi toplumunun direği. Toplumsal ve halkçı yanı o kadar güçlüydü ki çoğu Ezidiyi etrafına toplayabiliyordu. Baba Séx'ten, Şeşolara kadar, Irak yanlısı olan Ezidilerden Rusya'dakilere kadar herkesle ilişkisi vardı ve değer veriyorlardı. Gerçekten Ezidileri birleştirmek, parçalanmışlığı

ortadan kaldırmak, özgür iradeleriyle kendilerini yönetir duruma gelmelerini istiyordu. Mücadelesi hep bu yönlü olduğu için çoğu zaman herkesin ortak dili, ortak buluşma noktası oldu. Önderliğin Êzidi toplumu için yapmak istediklerini en güzel o temsil ediyordu. Êzidi halkımızın dini kimliğinden dolayı Fermanndan sonra nerede bir Êzidi arkadaş varsa, örgüt hepsini Şengal'e düzenledi nerdeyse. Fakat Êzidi arkadaşlarımızdan hiçbirisi Zeki arkadaş gibi halk tarafından kabul görmedi. Çünkü ona PKK kimliğinin yanı sıra bir de halkçı özelliğinden dolayı saygı gösterdiler. Diğer arkadaşlarımız da bir şeyler yapmak istiyorlardı ama bunu yapmak isterken PKK kimliğini çok kullandılar. Hepimizin PKK'li olduğunu elbette biliyorlardı ama Êzidiler PKK'lilerin ilk başlarda "Müslüman" oldukları kaygısıyla yaklaştılar. Tabi zamanla bu aşıldı ama Êzidi olmayan her şey ve herkes, Êzidilere yabancı gelir, içlerine almazlar. Diğer Êzidi arkadaşlarımız, hatta çoğu arkadaşımız bunu çok geç anladı. Ama Zeki arkadaş gerçekten de Êzidi toplumunun ortak bir değeri gibi, temel direği gibi kabul görmüştü.

Üç yıl boyunca beraber çalıştık. Tabi kendisi hep toplumsal alan, hem de Şengal koordinasyonundaydı. Biz de Şengal koordinasyonunun üyesiydik ve çoğu zaman hem askeri çalışmaları ve de toplumsal çalışmaları beraber tartıştık. Bizimle çalışan başka arkadaşlar da vardı ve o arkadaşları küçümsemek için söylemiyorum ama gerçekten de en objektif ve yapıcı, bütünleyici, kapsayıcı görüşler Zeki arkadaşındı. Askeri çalışmalara ilişkin fazla görüş belirtmezdi. Bir gün bana "askeri çalışmalarda siz daha hakimsiniz, zaten sen ilk gelenlerdensin ve hakim olmuşsun, hatta halk da seni çok seviyor. Ondan dolayı siz nasıl uygun görüyorsanız ben de katılırım" deyince çok utandım. "Mamo, senin her görüşün bizim için talimattır" deyince babacan ve sevimli bir tebessümle gönlümü okşamıştı.

Ve şimdi bu alçak düşman bu sevimli ve güzel Pir'imize uçaklarla suikast yaptı. Savaşların da bir ahlakı olur, savaşlarda her şey ve herkes hedef alınmaz. Mesela Mam Zeki gibi bir insanı hedef alıp vurmak en alçakça durumu, bitmişliği ve tükenmişliği ifade eder. Bunu yapan bir düşman her şeyiyle iflas ettiğini ilan etmiştir.

Bir hafta önce de Pülümür'deki bir çatışmada Atakan arkadaş yanındaki beş arkadaşla birlikte şehit düştü. Geçen baharın yola çıkmıştı ama geçen yıl Serhat'ı geçemedi. Bu yıl devam etmek istedi. Yeni Dersim toprağına ayak basmıştı ki o da ölümsüzler kervanına katıldı.

Atakan arkadaşla fazla beraber kalmadık. Geçen yıl Dersim'e düzenlemesi biraz ani oldu. Dersim'de yaşanan kayıplardan ve teslimiyetlerden sonra arkadaşlar yönetimi değıştirme kararını aldılar ve Atakan arkadaşı gönderdiler. Benim de Botan düzenlemem durunca Atakan arkadaşın yerine verdiler. Giderken silahımı isteyince hemen vermiştim.

Örgütümüzdeki birikimli, deneyimli, öngörölü arkadaşlardan biriydi. Dedim ya, fazla beraber kalmadığımız için fazla tanıyamadık ama sohbetleri dolu ve canlı olan bir arkadaştı. Kendisi Dersimli olmadığı halde çoğu arkadaş onu Dersimli bir arkadaş gibi biliyordu. Gerillacılığının büyük bir bölümünü orada geçirmişti ve her şeyiyle oralı bir arkadaş gibi olmuştu. Demokrat ve yurtsever bir ailedendi. Bir kız kardeşı 94'te Çiyayé Reş'te şehit düşmüştü. Bir kız kardeşı de Önderliğin avukatlığını yapıyordu.

Dersim'e ulaşsaydı, sanırım oradaki kötü gidişatı durdurabilecekti. Ama büyük bir talihsizlik yaşandı ve o da Dersimin direniş ruhuyla birleşerek Munzurlara karışarak ölümsüzleşti.

Anılarınız sürekli güç kaynağımız olacak. Geride bıraktığınız büyük değerlere ve eserlere layık olmanın mücadelesini vereceğiz. Siz rahat uyuyun, yoldaşlarınız hiçbir zaman sizleri unutmayacaklar...

Kato ve Kélé güçleriyle yapmayı planladığım toplantılar bitti. En son Kato yönetimiyle de bir toplantı yaptık. Hem kendi güçlerinin yönetime ilişkin eleştirileri hem de kendi gözlemlerimizi aktardık. Yönetime ilişkin olarak, bahardan sonra bir planlamanın olmadığı, zomlara çok girildiği, köylülerle ilişkilenenin fazla olduğu, tüm güçlerin üslenme çalışmalarıyla uğraştığı, düşman üzerinde yoğunlaşmanın az olduğu ve arabalara binildiği eleştirileri vardı. Tabi bu eleştiriler ciddi eleştirilerdi. Gerçekten de düşman Kato'yu bırakıp meydan koliye gitmesine rağmen onlar daha Kato'ya gitmemişlerdi ve düşmana tek bir mermi bile sıkılmamıştı. Buradaki takımı getirip Deryé Qaçé'de konumlandırmışlardı, tüm takım zaten beraber kalıyordu, yönetim de Kato Xelila tarafına geçerek üslenme çalışmalarıyla uğraşıyormuş. Üslenme için bir grup ayarlayacaklarına tüm gücü üslenme çalışmalarının içine sokmuşlardı. Tabi bu başlı başına bir hata ve gücü savaş alanından çekmektir. Masiro alanında da kendilerine ait arabaları varmış ve de kullanıyorlarmış. Bunu duyduğumda hayret ettim, bu ne cesaretti böyle ve ne yaşıyordu bu arkadaşlar. Zaten bu tarzın sonucu olarak orada bir ay önce altı arkadaş şehit düşmüştü. (İrfan Tori, Şoreş Selmas, Êriş Xoyé, Baran Elké, Devrim Silopi ve Ferzat Rojhilat ark) Birkaç gündür o arkadaşlarla olmama rağmen fark ettim ki yönetimin gündeminde savaş yoğunlaşmasından ziyade üslenme üzerine yoğunlaşma vardı. Bu da örgütün beklentilerine ters bir durumdu.

Dün akşam geri dönerken Çeqçeço üçgeninde Feride ve Roni arkadaşları gördüm. Roni arkadaş eskiden sahanın cephanecisiydi ve geçen yıl güneye geçmişti. Bazı cephanelerin yerini göstermek için Rojava'dan geçici olarak gelmişti ve gördüğüm kadarıyla erken dönmek için de epey bir acelesi var gibi görünüyordu. Feride arkadaşı ise geldiğimden beri yeni gördüm. Çalışma arkadaşımızla biraz tartıştık ve kısa bazı bilgilendirmeler yaptık. Masiro ve Leyla arkadaşı göreceğimi söyleyince hemen Kahraman arkadaşla bizim için randevu yeri ayarladı, kalacağımız yer için erzak ayarlamasını söyledi ve ayrıldık. Kendimizle birlikte 4 katır erzak getirmiştik aslında, ama oralarda çalışan bir grup arkadaş vardı onlara da getirmiştik. Kahraman arkadaş katırları

götürürken kendimiz için getirdiğimiz erzakları da oraya götürdü ve erzaksız kaldık. Yani bugün gün boyunca karnımızdan gelen tuhaf sesleri dinlemek zorunda kaldık. Yani yol üstü şipşak örgütlemenin azizliğine uğradık.

Acı Biriktirmek

**Ömür uzadıkça acılar da artıyor
Ve her geçen gün daha fazla birikiyor.
Ruhumuz genç ama acılar yıllar boyu
Ve artık bedenlerimize ağır geliyor.
Belki de çökerdi iskelet yapımız,
Yüreklerimizin örsü çelikten olmasaydı....**

31 Ağustos '18/ Besta

Bugünlerde biraz araziye dolaşıyoruz. Çünkü araziye tanımak bir gerilla için, bir yönetim için çok önemlidir. Bin yıllar öncesinde bile savaş ustaları savaşta başarılı olmak için araziye tanımanın önemli bir faktör olduğunu söylüyorlar. Botan'da daha çok Kato'yu tanıyorum. Besta'yı tanıdıktan sonra birkaç sefer toplantılar için gelmişim, bir de 2013 baharında bir ay kalmışım, oradan geliyor. Cudi'yi tanıdıktan sonra da yine 15 günlük bir süreydi, bir de bu yıl 20 güne yakın kaldım, oradan kaba taslak biraz tanıyorum. İşte bundan dolayı bu süreçte Besta'yı biraz geziyorum.

2000'li yıllardan sonra arkadaşlar genelde orta alanı kullandılar. Yani Mérgumar, Xırbık taraflarını, kenar kısımlarını fazla kullanmadılar. Kullanmışlarsa da eylemler için kullandılar. Benim şimdi biraz dolaştığım yerler ARGK döneminde arkadaşların kullandığı yerler. 2000 yılından önce sadece Botan'da değil hemen her yerde arkadaşların kullandığı yerler gerçekten de arazinin en stratejik yerleri ve düşmana en yakın yerlerdi. Ondan dolayı düşmanı sürekli takip etme imkanı vardı, aynı zamanda düşmanı vurma imkanı. HPG döneminde bunun biraz değiştiği söylenebilir.

Haki arkadaşı güneye uğurlamak için bir yere gittik. Kendisi birkaç gündü bu noktaya gelmişti. Bu noktanın ismi t. noktası. 98 yılında burada bir tabur arkadaş varmış. Arkadaşlar elle dağın altına girmişler ve 6 manga yeri yapmışlar. Bulunduğumuz yerin bir saat aşağıda ise yani Ségırké tarafına doğru Botan'ın teknik-taktik eğitim devresi varmış. Cemal arkadaşın kendi kitabında bahsettiği devre. Zaten Cemal arkadaş sürekli buraları kullanmış. Arazisi güçlü bir yer. Haki arkadaşı uğurladıktan sonra birkaç gündür buradayız. Haki arkadaş da sonbahardan beri güneye geçmek için düzenlemesi olmuş ama halen geçemedi. Umarım sağlam geçer. 2012'de onu Kato'da ben karşılamışım, 2018'de ise onu Besta'dan uğurluyorum.

Birkaç gün önce Berxwedan ve Nevzat arkadaşla birlikte Çala tarafına geçtik. Arazinin üstünde hakim bir sırt vardı, akşam orda konumlandık. Akşam bir teke görünce önce Berxwedan arkadaş atış yaptı sonra da ben yaptım. Yaraladık ancak kaçtı. Tabi termalle vurduk, termalle av yapmak daha kolay. Akşam daha yakına gidebiliyorsun ve daha net vurabiliyorsun. Teknik, savaşların kaderini değiştirdiği gibi

avda da kolaylık ya da ucuz avcılık avantajı sağlıyor. Eskiden bir tekeyi vurmak için gösterdiğin çabayı ve sabrı göstermene gerek yok.

Sabaha kadar o sırtta kaldık. Kaldığımız sırtta düşmana ait pek çok eski mevzi vardı. Gerçi artık mevzi demek zordu, çünkü çoğu yıkılmış. Uzun bir süredir nasıl ki arkadaşlar burayı kullanmamışsa, düşman da buna bağlı olarak buralara operasyonlar yapmamış. Mevzilerin etrafında düşmana ait pastan çürümüş konserve kutuları, renkleri sararmış mermi kovanları, bıçakla yırtılmış su mataraları vardı ve bu topraklara ait olmadıkları belli oluyordu. Toprak bile onları kabul etmek istemiyordu sanki.

Çala'da derya gibi bir orman var. Hemen karşısında tepe Dém var ve burası arkadaşların doçka yeriymiş. Tabi o zamanlar arkadaşların sayısı da yüzlerceydi. Şimdiki gibi küçük timler değildi. Yani o zamanlar hem sayı fazlaydı hem de ruh daha güçlüydü.

Dün akşam da bulunduğumuz yerden Mehemedé Uso köyüne gittik, oradan da dönerek başka bir yerden kendimizi aşağı bıraktık. Serké Mehemedé Uso köyü, adı bakımından Botan'da ünü çok bilinen bir köy ama keşke sadece adını duymakla kalsaydım. Çünkü işe yaramaz bir köy. Köy dediğin biraz sulu, yeşilli, meyveli olur. Bir-iki üzüm koruğunu bulana kadar boğazımız kurudu. Bulduklarımızı da ayılar içine etmişti. Yani bize sadece çürük olanları ve saplarını bırakmıştı. Biraz badem ağacı vardı o da acı olanlardandı. Yani Kürdistan'ın köylerindeki bereket bu köyde yoktu. Zaten Nevzat arkadaşına bir görev verdik. Sohbetimizde Besta operasyonları vardı, geçen sonbaharda başta Delal arkadaş olmak üzere çok arkadaş şehit düştü, onun için bu sonbaharın operasyonlarda darbe vurmamız ve arkadaşların intikamını almamız gerektiğini tartıştık. Nevzat arkadaş da Ş. Mahir akademilerinde 5 devre eğitmenlik yapan bir arkadaştı. Bu kadar uzun süre suikast eğitmenliği yapan bir arkadaşın uçan sineği bile vurması gerekir. Uçan sineği vuran birisinin, sineğin milyonlarca kat büyüklüğünde olan bir helikopteri vurmaması ayıp olur galiba. Biz de ona dedik ki, bu operasyonda sen bir kobra ya da skorsky düşür senin ismini bu köye vereceğiz. Yani Mehemedé uso yerine Nezzat'ın köyü diyeceğiz. İkisi de Guyi. En azından biri devrimci. Neyse konuya döneyim.

Aşağıdan yukarıya giderken doldan çıktık. Ve bu dolun her yerinde 20 yıl öncesine ait izler vardı. Arkadaşların eski kamp yerlerini gördük. Ne de güzel yapmışlar. Hepsisi de emeğin timsali gibi

görünüyordu. Kalın kalın duvarlar, sığınaklar, gizli yerler. Etrafta da arkadaşlara ait eski elbise parçaları, salça ve yağ tenekeleri vardı. Yine güneşte kala kala burnu ve topuğu birleşecek kadar yamulmuş birkaç tane mekap gördük. Acaba bu mekabin sahibi arkadaş halen yaşıyor muydu? İnsan bu mekabı alıp sahibine verseydi “al heval, 20 yıl önceki ayakkabın” diyebilseydi.

Bazen çok eskiden kullanılmış bir patikayı görüyorsun ve biliyorsun ki o patikadan yüzlerce yoldaşın yürümüştür. Dili olsa o patikaların neler neler söylemez ki insana. Üzerine basıp geçen her bir kahramanı, onların yaşadıkları o zorlukları, o mutlulukları. Tabi Kürdistan dağlarının her bir patikasında, her bir taşında, çeşmesinde yüzlerce hikaye vardır. Kulak vermesini bilirsek, hepsinin hikayesini duyabilir ve anlayabiliriz. Sanırım Kürdistan’da arkadaşların ayak basmadığı bir karış toprak bile kalmamıştır. Bu topraklara basılmış gerillanın ayak izlerini yan yana getirsen bütün Kürdistan’ı kaplayacak şekilde MEKAP izlerinden oluşan kocaman bir yeryüzü halısı oluşur. Bir zamanlar sadece Kuzey Kürdistan böyleydi ama şimdi dört parça Kürdistan böyle olmuş. DAİŞ savaşından sonra nerdeyse Ortadoğu coğrafyası da böyle olmuş durumdadır.

Arkadaşların eski kamp yerinde yıkılmış bir fırın yerini de gördük. Dolun ağzında da bir tane vardı. 97-98 yıllarında bahsedildiğine göre Botan’da un bulmak sorunmuş. Acaba bu iki fırını arkadaşlar ne için kullanmışlar. Belki de etlerini fırında yapmışlardır. Ne de olsa burada et sorunu yoktu. Araziyi dolaşırken kıyıda köşede bir hayvan vurmak için de etrafı da kontrol ediyoruz. Serikin ta zirvesinde birkaç tane kuvi gördük ama uzak olduğu için gitmedik. Sağımız solumuz domuz dolu ama bir türlü namlunun hizasına girmedik. Anlaşılan bulgurumuzu şükretmeye devam edeceğiz.

Dün hareketli bir gün yaşadık. Sabahtan öğlene kadar heron dolaştı, ondan önceki akşam da epeyce dolaştı. Acaba biz görüntü mü verdik kaygısını yaşadık. Öğlene doğru helikopter sesleri de geldi. Bizim bulunduğumuz dol biraz dar ve derin olduğu için etrafımızı göremiyorduk. Sabahleyin Çiyayé Fıla tarafında da obüs sesleri geliyordu ve arazide yangın başlamıştı.

Muhabere zamanında Kobra helikopterlerinin sesi çok yakın gelmeye başladı. Bir anda baktık üzerimizde ve hemen üzerimizden iki roket attı. Tabi dolda ses yankılanınca ve sanki skorskylerin sesi de gelince etrafımıza indirme yaptıklarını düşündük. Keşfin yoğun sesi, helikopterler ve o esnada noktamızın üzerine kadar ulaşan dumanlar bizi bir anda korkuttu. Tabi roketleri bize vurmadığına göre demek başka bir yeri vurmuştu. Fakat bulunduğumuz yer biraz mahkum bir yer olduğu için (aslında kamuflajlı bir yerdı ama etrafımızı göremiyorduk) oradan çıkmamız gerekiyordu. En azından etrafımızı görelim diye oradan çıkmak istedik. Keşif biraz uzaklaşınca Berxwedan ve Aso arkadaşları alarak dol dol çıktık. Sonra Nevzat, Zınar, Zerdeşt ve Yusuf arkadaşları da aldık.

Olayın ne olduğunu tam anlayamadık ama bizim için olmadığını anladık. Biraz yukarıımızda Masiro arkadaşlar vardı ama onlar için de değildi. Fakat onlar Çala tarafına gitmekten bahsetmişlerdi belki onlar olabilirdi. Ama akşam anladık ki oraya gitmemişlerdi. Akşam etrafımıza baktığımızda anladık ki dört yerde ateşler yükseliyor. Çiyayé Fıla tarafı zaten sabahtan başlamıştı, onun dışında Çala'nın aşağıları, tepe Dém ve Osyan taraflarında da yangın başlamıştı. Demek ki bu havanlar ve kobra vuruşları arazi yangınlarını çıkarmaya yönelikti. Bu canavarlar bütün Kürdistan'a düşmanlık yaptıkları gibi dağa, taş, ota, ormana kısaca her şeye karşı düşmanlık yapıyorlar.

Bir diğer nokta da savaşın tarzı gerçekten de değişmiş artık. Mesela bu operasyon bize yönelik olsaydı keşifler üzerimizden hiç gitmezdi. Netleştirdikleri yerleri tonlarca bomba yağdıracaktı. Sonra obüsler, havanlar. Ondan sonra da indirmeler yaparak katiller sürüsünü olay yerine bırakacaklardı. Tonlarca bomba altında zaten sağ kalmak bir sorun, kalan olursa da basıncın etkisiyle mahvolmuştur. Düşman bu teknikle son iki yılda biraz mesafe almış durumda. Hani eskisi gibi olsa

en azından insana çatışma yapma şansı vardı. Yani hem düşmanı vurma fırsatı olurdu, hem de manevra yaparak kurtulma imkanı. Ama bu durum şimdi biraz zorlaşmış. Her halde bir gerilla için en kötü durum da budur. Büyük tecrübe, irade ve cesaret sahibi olan gerillanın bu biçimde yani bir şey yapamadan vurulması kötüdür. Kıyasıya bir çatışma ortamında savaşmak ve olacaksa da öyle bir çatışmada vurulmak daha güzeldir, insanın gözü arkada ve yapamadıklarında kalmaz. Fakat ne olursa olsun ahlaksız düşmanımızın bu ahlaksız savaş tarzını mutlaka boşa çıkarmalıyız. Yeni dönem gerillacılığımız için olmazsa olmazımızdır.

Son iki yılda bizim savaşımız gelip gelip dağa sıkıştı. Şehir savaşlarından sonra şehirlerde artık neredeyse eylemlerimiz durdu. Birkaç tanesini saymazsak hemen hiç olmadı. Düşman da kendi deyimiyle “saldırı stratejisini” kullanarak arazi tuttu ve sürekli saldırıyor. Biz de biraz dağla sınırlı kaldık ve bu anlamda biraz da sıkıştık. Ama artık bizim bu sıkışıklıktan çıkmamız lazım. Şimdiye kadar kullandığımız taktiklerin yanı sıra daha farklı taktikleri de kullanmalıyız. Hatta yeni bazı stratejik kararlar bile almalıyız. Örneğin Türkiye’de kaos yaratacak eylemler yapmalıyız. Bize ve halkımıza her türlü ahlaksız yöntem ve silahla saldıran bu düşmana karşı sadece göğüs göğüse savaş tarzıyla savaşamayız. Yine sadece haklılık ve mazlum olma söylemiyle de bu düşmanın insafa geleceğini bekleyemeyiz. Karşımızdaki düşman bundan anlamaz çünkü faşist ve ırkçıdır. Anladığı tek dil, diz çöktürme dilidir ve biz de ona diz çöktürmeliyiz. Türkiye’de kaos yaratarak bu ülkede bir savaş olduğunu ve kimsenin güvende olmadığını hissettirmemiz lazım. Halkımızın çektiği acıları karşı tarafa da yaşatmazsak, onlar bir savaşın var olduğunu bile kabul etmezler. Zaten her gün bizi bitirdiklerini söylüyorlar ve karşımızdaki salaklar da buna inanıyor. Ondan dolayı kaos ve bunalım yaratmak lazım.

Doğa anamızın büyüten, geliştiren, huzur veren o kadar güzel yanı var ki anlatmakla bitmez. Fakat aynı doğa anamızın gerilla yaşamımıza zarar ve işkenceden başka bir şeyi ifade etmeyen şeyleri de var. Tabi bunlar da çoğaltılabilir ama iki tanesini yazayım şimdilik.

Bunlardan bir tanesi ayılardır. Mutlaka doğa dengesinin sağlanması anlamında Allah onu yaratırken mutlaka bir rol vermiştir. Ama bizim yaşamımızda zarardan başka bir şey ifade etmiyor. Gerilla tarihimizde ayıların erzakımıza ve cephanemize verdiği zarar, TC devletinin verdiği zarardan az değildir. Zar zor bin bir zahmetle depolanan erzaka bir bakmışsın ki ayı vurmuş. En sıkıntılı bir anda, tüm umudunu bağladığın bir deponun başına gittiğinde ve içinde erzak kalmadığını gördüğünde tüm hayallerin yıkılmış gibi olursun. Erzakları korumak için bazen akıl almaz yöntemler kullanır arkadaşlar ama ayılar da akıl almaz taktikler kullanarak yine bir biçimiyle o erzaka ve depolara zarar veriyor. Bazen derin kazarsın, bazen üzerine dikenli tel atarsın, bazen bir deliğe koyarsın, bazen üzerine mayın ya da bomba bağlarsın ama onun da mutlaka bir taktiği olur. Bazen derinden tünel kazarak ulaşır, bazen giremediği deliğe yavrusunu göndererek ulaşır, bazen mayının kablosunu işlevsizleştirerek açar. Bazen sadece ihtiyacı olanı alır, bazen sevdiği bir yiyeceği gördüğünde sadece onu götürür, bazen de açtığı depoyu darmadağın eder.

İnsana zarar veren daha doğrusu insanı rahatsız eden ve işkence gibi gelen bir şey de dasi denilen buğday gibi olan ot başaklarıdır. (Tabi ben kuzey alanlarından bahsediyorum. Çünkü artık arabalarla gerillacılık yaptığımız yerler de var ve buralarda ne dasi derdi var ne de ayı.) Hele bunlar bir de sarardığında yürüyüşlerde tam bir işkence gibi oluyor. Ayakkabının içine giren ve çoraplara iğne gibi saplanan bu dasiler gerilla yürüyüşlerinin dikenli ve kılçığı gibidir. Eğer bir yerde patikalar açılmışsa sorun yoktur çünkü senden önce o yollarda yürüten yoldaşların o işkenceyi senin yerine çekmiştir. Fakat eğer patika yoksa işkence var demektir. Tabi patikalardan yürümenin bazen güvenlik açısından da sakıncası vardır. Çünkü düşman pusu atabiliyor, bir de keşif uçaklarının en fazla takip ettiği bir yer de patikalardır. Zozanlarda bu dasi türünden otlar olmadığı için fazla sorun olmuyor ama diğer alanlarda güzelim gerilla yürüyüşlerinin içine zıkkım gibi giriyor.

GERİLLA YÜREĞİ

Bazen bir tüy kadar hafif olur gerilla yüreği,
bir zafer anında,
güzel bir haber karşısında,
çoktan görmediği bir yoldaşını gördüğünde.
Ya da bir dağın zirvesinde, bir devrim ezgisinde.
Rüzgara kanat çırpın bir kartal gibi,
pamuk yumağı misali gökyüzünde asılmış bembeyaz bulut gibi.
Bazen de bir dağ ağırlığı çöker gerilla yüreğine,
bir keder anında,
kötü bir haber duyulduğunda,
yanı başındaki yoldaş göçüp gittiğinde.
Ya da faşizmin borazanlığı yapıldığında.
İnsan nefesini kesen bir kramp gibi,
ya da tüm ülkeyi saran zifiri karanlıklar gibi.
Yürek!...
tüm acıların,
tüm sevdaların,
yani gülüm, bir bütün tüm zamanların
sessiz tutanağıdır yürek!...
Ve en sadık dostudur gerillanın,
öfkesi de,
coşkusu da çıplaktır.
Bazen sel olur süpürür,
bazen de damla damla biriktirir,
acemi ve sevinçli bir baharın,
dökülüp gelen zozan yağmurları gibi....

Serké Mehemedé Uso'dan

“Su Hayattır”

Hava, ateş, toprak ve su. Yani doğa anamızın yaratıcı ve yaşatıcı dört temel kaynağı. Bunlar olmadan doğada yaşam olmaz ve doğa içinde yaşayan insanlar da bunlar olmadan yaşayamaz. Ben bunlardan suyun hayatımızdaki etkisinden birazcık bahsedeyim.

Gerilla yaşamımızda da su hayattır. İnsan vücudunun % 70'nin sudan oluştuğu söylenir. Yani etin içinde su var, kemiğin içinde, kanın içinde var, vücudumuzun her yerinde su var. Seyyar bir kaynakmış meğerse insan bedeni. İnsan oğlu en fazla susadığında ya da temizlenme ihtiyacı olduğunda suya ihtiyaç duyar. İşte bu iki konuyu açalım.

En fazla susadığımız zamanlar yürüyüşlere başladığımız zamanlardır. Çünkü yürüdükçe terleriz ve vücudumuzdaki su miktarı azalır ve doğal olarak susarız. Fakat bazen yürüdüğümüz alanlarda su bulunmaz, bazen de bolca su vardır. Her molayı akan bir suyun kenarında verebilirsin ve akıp giden sudan bolca içersin. Eğer zozanlık bir arazide yürüyorsan çoğu yerde su vardır ve fazla sıkıntı olmaz. Eğer ormanlık alanlarsa ya da çeşmelerin kaynakların olmadığı alanlarsa susadığında suyunu zulandan içersin. Yani matarandaki, zulandaki sudan harcarsın. Tabi böylesi durumlarda da suyu idareli kullanmak zorundasın. Başka bir deyimle matarandaki su, bedeninden akan teri karşılamaya yetmeyecektir.

Bazen insanın beklemediği ani bir olay olur. Biraz heyecan, biraz korku, biraz hareket vb. durumlarda aniden hareket etmek zorunda olursun ve böylesi bir durumda sırtına da çantayı verip hızlı hızlı adımlarla yürümek ya da koşmak zorunda kalmışsan susamanın yanında insanın boğazı kupkuru olur. Öyle bir kurur ki kızgın bir saç üzerine su temas ettiğinde cızzz diye bir ses çıkarır ve hiç ıslanmaz. İşte insan boğazı da böyle durumlarda su içtiğinde sanki hiç su içmemiş gibi olur. İçtiği su boğazda kupkuru olan bölgenin üzerinden kayıp geçer ve sanki su içmemiş gibi olursun. Böylesi durumlarda insan boğazını ıslatan şey, içtiği su değil, insanın ağzındaki ıslaklıktır. Yani biraz yutkunarak biraz da ağzındaki nemi boğazına getirerek biraz ıslatır ve artık dışardan içilecek suyla da ıslanır duruma gelmiş oluyor.

Şengal'de iken susuzluğun çok farklı bir biçimini görmüştüm. Hani şöyle bir sünger sıkarsın da kupkuru olur ya, işte böyle bir örneğini kendim yaşamıştım. Ve o zaman insanların susuzluktan nasıl

öldüklerini anlamıştım. Yaşadığım deneyim birkaç gün bitkin düşmeme sebep olmuştu.

Suyun hayatımızdaki diğer önemli yeri de temizlik konusudur. Bu konuda gerilla hem yaşadığı zorluğa iyi katlanabiliyor, hem de fırsatını bulduğunda zevkini çıkarmasını iyi biliyor. Şartlarımızın normal olduğu yerlerde ve zamanlarda ortalama olarak banyo yapma süresi 15 gündür. Kış zamanlarında ise bu süre uzar ve bazen ayları da bulabilir. Çünkü kamplarda sonbahar yağmurları ya da karlar yağıncaya kadar su sıkıntısı yaşanır. Hareket olmadığı için terlenme ve kirlenme olmaz. (Tabi bu durum kuzey şartları içindir. Yoksa Güney’de ve Rojava’da her gün banyoya uğrayan pek çok arkadaşımız var.) Yani bu süre içerisinde banyo yapabilen bir arkadaşın ciddi bir temizlik sorunu çıkmaz. Her ne kadar banyo sıkıntısının olduğu yerler ve zamanlar olsa da her gün ellerimizi, yüzümüzü, dişlerimizi, ayaklarımızı yıkama fırsatını bulduğumuz yerler ve zamanlar vardır. Bazen de bunlardan bazılarını her gün yaparsın ama her gün ayak yıkama imkanın olmaz, ihtiyacı da olmaz. Fakat bazen öyle yerler ve zamanlar olur ki elindeki su sınırlı olur ve o suyu da ancak içmek için kullanırsın. Hatta içmede de tasarruf sağlamak için içeceğin suyu çay yaparak içersin. Çünkü çay insan ihtiyacını daha fazla giderir. Çay içtiğinde onunla yemek de yiyebilirsin, böylece şeker ve tin ihtiyacını da gidermiş oluyorsun. Böyle yerlerde her damla suyun hesabı yapılır. Böylesi yerlerde cömert yaklaşan arkadaşlar genelde su stokundan uzak bir yerde tutulur ve sıkça da uyarılır.

İnsan hareket halindeyse, yani ya yürüyorsa ya da fiziki bir çalışmanın içindeyse daha fazla terler, daha fazla toza bulanır ve doğal olarak daha erken ve daha fazla kirlenir. Bazen günlerce hatta bazen ayları bile bulan zamanlarda banyo yapma fırsatı ve suya teması imkanı olmaz. Gecelerini sabahladığımız nice nice yürüyüşlerde terden sıırsıklam olmuşuzdur ve sıırsıklam olmuş atletlerimizi ve çoraplarımızı bedenlerimizin sıcaklığıyla yine kurutmuşuz ve onu yıkama fırsatı bulmadan tekrar uzun uzun yürümüşüzdür. Bazen o kadar terleriz ki bu yürüyüşlerde sadece iç çamaşır değil, askeri gömlek de yelek de ıslanır. Hatta ıslaklık çantaya bile ulaşır. Ve askeri gömleklerimizde terin çizgileri ile emeğin topraklarını ifade eden bembeyaz haritalar oluşur. Özellikle teri tuzlu olan arkadaşların gömleklerinde bu çizgiler daha belirgin olur.

Bazen ter kokusu insanın burun direğini yamultacak gibi oluyorsa da bir rüzgar estiğinde bütün o ter kokusunu, bütün o ıslaklığı ve bütün o yorgunluğu yalayıp götürür. Hafiften fısıldayarak esen ve sanki kendi parmak uçlarına basar gibi süzülerek gelen rüzgarlar gerilla bedenimizin en samimi ve terk edilemez dostudur. Bedenimizin içine süzülerek yalayıp götürür bütün yorgunluğu ve ıslaklığı. Böylesi zamanlarda en fazla kirlenen ve kokan yer ayaklarımız, çoraplarımızdır. Bazen günlerce ayaklarımızı ayakkabılarımızdan çıkarma imkanı olmaz. Ve nerdeyse ayaklarımız çoraplarımıza, çoraplarımız da ayakkabılarımıza yapışır. Ve böylesi zamanlarda çoraplarımız nerdeyse rahatlıkla narkoz görevi görebilir, ve bu çorabı bir insanın burnunun dibine götürmek onu bayıltmak için yeterlidir. Fakat ne kadar uzun bir süre çoraplarını yıkamamışsan da ayağını havalandırdığında bu dağların tertemiz oksijeni ve esen rüzgarları çoraplarının kokusunu da alıp götürür. Tabi eğer ayaklarında mantar gibi bir hastalık yoksa.

Daha evdeyken köydeki evimize sürekli arkadaşlar gelirdi, o güzel çorap kokularıyla misafir odamızın en yukarı yerinde oturturduk. Tabi hepimiz arkadaşları gördüğümüzde yaşadığımız sevinçten dolayı hemen gidip yanlarında otururduk ve ağır çorap kokularını fark bile etmez ve bize tatlı gelirdi, burnumuz hemen alıştıyordu o kokuya. Arkadaşlar kalkıp gittiklerinde biz de onları uğurlamak için onlarla dışarıya çıkardık ve tekrar içeri girdiğimizde işte o zaman çorap kokusunun ağırlığını hemen fark ederdik. Annem, o sevecen ve tatlı yüzüyle “bu kokuda bir kutsallık var ve onların çektiği zorluğu gösteriyor” derdi. Birkaç yıl sonra ben de gerillaya katıldığında bu günleri hatırlardım ve bir köye gideceğimiz zaman mutlaka yanımızda bir yedek çorabımız olurdu ve kokan çorabımızı sonra yıkamak üzere çantamızın dibine koyar temiz çorabımızı giyerdik.

Bu yazıyı okuyan birisi bu gerillanın zorluğundan ürkebilir ama bu zorluklar da Kürdistan devriminin güzellikleridir ve gerilla yaşamımızın ne kadar zorlu ve aynı zamanda kutsal olduğunu göstermektedir. Aslında bedenimize aldığımız sıvıların içinde alkol, uyuşturucu ve farklı kimyevi maddeler olmadığı için tenimizin derinliklerinden akan ter damlalarında da çok farklı kokular yoktur. Hatta kendi ter kokusuyla barışık olan o kadar arkadaşımız var ki. Mesela kendi terinin kokusunu parfüme benzeten arkadaşlarımız bile var.

Tabi yaşamımızın bu zorluğunun bilincinde olduğumuz için bu yaşamı da seviyoruz ve bu zorluklara da severek katlanıyoruz. Bunun bilincinde olmayan birisi zaten bu yaşama dayanamaz. Gerillanın iradesini çelikle bileyen durum da bu zorluklardır işte. Bu zorlukları bildiğimiz için fırsat olduğunda da zevkini ve tadını almasını da yine en iyi gerilla bilir. Örneğin hiç kimse bir gerilla gibi tertemizce bir banyo yapamaz. Özenerek soyunur ve özenerek temizleriz kendimizi. Tenimizin üzerinde oluşmuş yağı ve tozu kaldırmak için mutlaka bir kesemiz olur. Haa bu arada bir şey de söyleyeyim. İnsan teni üzerinde biraz yağın birikmesi hatta kirin birikmesi sağlık açısından da iyiymiş. Ozon tabakasının delik deşik olduğu günümüzde mor ve kızıl ötesi ışınlar direk bedenlerimize temas etmektedir. Her gün banyo yapan ve deyim yerindeyse balık gibi sulu, temiz, hassas olanların vücutları bu ışınlar karşısında korumasızdır. Bazen yanma, bazen de kızarıklık gibi cilt hastalıklarıyla da hemen belli olur. İşte bundan dolayı biraz kirli olmak da kötü sayılmaz. Neyse banyoya döneyim. Banyo sırasında yanımızda hazır bir kesemiz yoksa üzerinde net 50 kg yatan beyaz torbadan hemen bir parça koparır onunla güzelce keseriz. Bazen sırtımıza elimiz yetişmediğinde yanımızda bulunan bir arkadaşımız bize annelik görevi yapar ve bir güzel keseler. Bazen banyomuzu akıp giden bir derenin kenarında yaparız. Böyle yerlerde eğer güvenlik sorunu da yoksa saatlerce suyun içinden çıkmayız. Banyo yaptığımız yer eğer Besta gibi bir yer ise suyla güreş yapmanın zevki daha fazladır. Çünkü bahardan itibaren Besta’da su her zaman banyo kıvamında olur.

Tabi bazen de banyo yapma imkanı olmaz. Daha doğrusu olsa da, insan banyo yapma ihtiyacını duymaz ve kafasını ve ayaklarını yıkamakla sınırlı olur. Bizde sadece kafayı yıkamaya “Erebki” yani “Arap tarzı” denir. Tabi bu yakıştırma aslında bizim bir isimlendirmemiz değil, toplumdaki bir yakıştırma ve biz de bazen kullanıyoruz. Zevk alarak, özene bezene yıkadığımız organımız ayaklarımızdır. Gerçekten de nerdeyse ayaklarımız “ya yeter arkadaş yeter” diyecek kadar yıkıyoruz. Parmakların içini, kenarını, tabanını vs. yani narkoz görevi gören o zamanların acısını çıkartırcasına yıkarız.

Aslında bu yazıyı böyle uzatıp götürebilir ve suyun faydalarını anlatarak bitiremem. Fakat amacım sadece yaşamımızın bir kesitini yazmaktı. Umarım gerilla yaşamımızın bu zorluğu kimsenin gözünü korkutmaz. Şunu da söyleyeyim, artık gerillada da bu zorluklar fazla

kalmamış. En azından sudan bu kadar da uzak değiliz artık. Bu zorluklar geçmiş yıllarımızda daha fazlaydı. Ama her nedense bizler de her zaman geçmişi daha fazla özölüyor, daha fazla arıyoruz.

17 Eylül 2018

Bugün güneye bir grup arkadaşı uğurladık. Tüm grubu ben görmedim, bazı arkadaşlarla Feride arkadaş konuşmuştu ve onlar başka bir noktadaydı. Ama Egid Garzan arkadaş beraber uğurladık. 2014'te kuzeye gelirken yine Sabri ve Gulistan arkadaşla birlikte onları kuzeye uğurlamıştık. Bugün de onu Botan'dan güneye uğurluyoruz. Ona dedim ki seni hep ben uğurluyorum, umarım önümüzdeki sefer karşılaşırım.

Egid arkadaşla 20 yıla yakındır birbirimizi tanıyoruz. Yani daha filinta gibi gençlerken beraberdik. Aradan geçen zaman ikimizin de coğrafyasını değiştirmiş. Ama sanırım o benden biraz daha yıpranmış görünüyordu. Moralini bozmamak için tersini söyledik ama buna fazla inanmadı. Saçları kısmen siyah kalmıştı ama sakallar tümünden beyazlamıştı, dişlerinin büyük bir kısmı da dökülmüştü. Ak sakallı, biraz şişman ama dişleri dökülmüş bir dedeye benziyordu. Botan'daki pratiğinde bazı talihsizlikler yaşadı galiba. Yani biraz zorlandı ama Botan'ı sevdiğini ve bu sürecin kendisi için iyi olduğunu söyledi. Epeyce sohbet ettik, yani Egid arkadaşın deyimiyle pek çok lafın belini kırdık. Sohbetimizde kahkahalar da hiç azalmadı. Eskiden gülerken, orta parmağı olmayan eliyle ağzını ağız dolusu gülüşünü kapatmak isterdi. Fakat şimdi ön taraftaki tüm dişleri gittiği için tüm eliyle de ağzını kapatamıyordu. Tabi Egid arkadaş sohbeti hoş olan arkadaşlarımızdan biridir. 2002 yılında beraber çektiğimiz birkaç tane resmi kendisine verdim. Çok sevindi ve hemen kadın arkadaşlara “ hele gelin benim gençlik halime de bir bakın” deyince kendi haline de gülüyordu. Dedim ya, zaman pek çok şeyi alıp götürmüş.

Rojbin arkadaş Herekol'a ait birkaç resmini ondan almak isteyince “heval Rojbin hepsini alma, bende de biraz kalsın” deyince gerçekten de doyasıya güldük. “heval Egid bu bilgisayar kopya yapabiliyor, yani vermek istediğin resimlerin bir kopyası sende de kalıyor” dediğimde, “é babam ne yapalım, teknik konusunda biraz cahiliz” dedi sonra da gülmeniz için bilerek söyledim diye de ekledi.

Akşama doğru Egid arkadaşımızı Hémın arkadaşla teslim ederek yola çıkardık. Tabi kendisiyle resmi olarak konuştuğumuzda bahara kadar da kalabileceğini söyledi ama yönetimin aldığı bir karar vardı,

onun için gönderdik. Tedavisini gördükten sonra istemesi halinde tekrar geri de gelebilirdi.

Yaz ortasında Garısa'da yaralanan Mervan arkadaş da ordaydı. Arkadaş kötü yaralanmıştı ama şimdi biraz iyileşmişti. Fakat tam iyileşmediği için ve kışın zorlanabileceği ihtimaline karşı tedaviye göndermek istiyorduk, ancak tüm ısrarlarımıza rağmen gitmek istemedi. Böyle bir durumda bile kuzeyde kalmak isteyen bir arkadaş a ancak saygı gösterilirdi. Bu da bir ruhtur. Geçen yıl da gördük, bin bir zahmetle kuzeye gelen ama neredeyse ufacık bir rahatsızlık için tekrar güneye dönen vardı. Şimdi bu tavrı gördüğümde kendi kendime taktir edilecek bir davranıştır dedim.

Dün eyalet yönetim toplantımızı yaptık. Yani Botan eyaletinin (arkadaşlar bazen de Şırnak eyaleti diyor) ilk toplantısı. Fırat arkadaş yeni düzenlemeye göre Cudi'ye gitti, o gittikten sonra Rızgar arkadaş devir teslim yapacak ve yanımıza gelecekti. Fakat biraz uzayınca ve geç olunca not verip gelmesini söyledik. Tabi kendini bizim tarafa gelmemeye hazırladığını “eğer mecburi değilse gelmezsem olmaz mı” notundan anladık. Fakat örgüt Botan'da yeni bir düzenleme yapmıştı ve ona göre sistemimizi kurmamız gerekiyordu. Ondan dolayı ortak bir tartışma iyi olacaktı. Ben Cudi'deyken kendi düzenlemesine ilişkin bir öneri yapmıştı, “ben yine Cudi'ye bakayım, benim yerime Fırat arkadaş eyalet yürütmesine girsin” dedi. Fakat bu düzenleme baharın merkez karargahta yapılmıştı ve biz de o toplantıdaydık, şimdi kalkıp buradan tekrar gündemleştirmek doğru olmazdı, ondan dolayı kabul etmedik. Fakat Rızgar arkadaşın önerisi de makuldü. Çünkü kendisi 2012'den beri kuzeydeydi ve Cudi'ye geçmeden önce Wan eyaletinin sorumlusuydu. Yeni atanacak arkadaş belki daha iyi katılacaktı çalışmalara. Bir de Cudi'ye hakim olduğunu ve daha faydalı olacağını söylüyordu. Aslında merkez karargah düzenlemesinde Fırat arkadaş Gabar'a düzenlenmişti. Cemal arkadaş “bu bir nevi eyalet düzeyinde bir görevlendirmedir, çünkü Gabar'a her zaman eyalet düzeyindeki arkadaşlar bakmışlar” dedi ve bunu Fırat arkadaş da söyledik. Fakat o da Cudi'ye hakim olduğunu söyleyerek orayı önerdi ve bu önerisi yönetimce uygun görüldü. Çünkü Rızgar arkadaştan sonra bir boşluk oluşabilirdi.

Sonunda Rızgar arkadaş geldi ve dün yönetim toplantımızı yaptık. Tabi bu bir ilkti. Yeni sistemin ilk toplantısı. Yıl pratiğini biraz değerlendirdik, sonbahar, kış ve bahar için de bir planlama yaptık. Tabi bu yılın başında eyalette güzel eylemler gerçekleşti ve iyi bir başlangıç yaptılar. Özellikle Gabar, Cudi ve Besta'da güzel eylemler yapıldı. Fakat Haziran ve Temmuz'dan sonra kayıplar başladı ve eylemler biraz durdu. Kayıplar özellikle hava saldırılarında oldu. Eylemlerde kayıplar verilmezken genelde hareket tarzından kaynaklanıyor olması tabi en başta tarz düzeltilmesine gitmemizi dayatıyordu. Ve bunu nasıl yapacağımız ve oturtacağımızı tartıştık. Yine yeni sistemi nasıl oturtacağımızı tartıştık. Bölgeleri yeniden ele aldık. Bazı bölgelerde

sıkışmış, gelip kendi temel üs alanlarımızla sınırlı kalmışız. Tabi bunun bir sebebi düşmanın arazi tutma taktiği ve operasyonları olsa da temel bir sebebi de bizim de gelip kendimizi bu temel alanlarımızla sınırlı tutmamız ve düşmanın iç ve arka hatlarını boş bırakmamızdır. Bunu aşmak için, düşmanın kullandığı hatlara, onun arkasına ve şehirlere açılmamıza ihtiyaç olduğunu tartıştık. Düşmanın bu yoğun saldırıları aslında düşman hatlarında bazı boşluklar yaratmış. Eğer biz bu boşlukları iyi değerlendirirsek etkili eylemler yapabiliriz. Fakat düşman saldırıları karşısında içe büzülme temel alanlarımızla sınırlı kalma durumu bizi eylemsiz bırakıyor. Bunu mutlaka aşmamız gerekiyor. Bir de bazı bölgelerin mevzilenmesi ve sistemi savaşa göre olmamış. Örneğin Beytüşşebap cephesi kendini Deryé Qaçé ve Kato Xelila ile sınırlandırmış. Elbette burada eylem çıkmaz. Yine Garisa kendini Herekol'a sıkıştırmış, son operasyondan sonra da Deryé Doğana ve Deryé Egida arasında sıkıştırmış. Garisa, Pervari hatlarını eylem alanlarına dönüştürmezsek sıkışırız. Yine Gabar'da birim ve açılım alanlarını doldurup düşmanı vurmazsak gelip navserle sınırlı kalırız. Şimdi böyle bir sıkışma durumu da var ve bunu mutlaka aşmamız gerekiyor. Bu anlamda bölgelere yeni bir perspektif ve planlama sunma kararını aldık. Yine sonbahar hamlesi için imkanı olan bölgelerimizde özellikle Cudi, Gabar ve Besta'da bazı eylemler yapma kararını aldık. Bu biçimiyle kışa girilseydi yoğunlaşmalar ve bahara hazırlık anlamında iyi bir psikoloji yaratacaktı.

Daha sonra planlama ve mevzilenmemizi de tartıştık. Yönetim mevzilenmesine ilişkin biraz tartıştık. Leyla ve Masiro arkadaşla zaten bir tartışmamız olmuştu ve bunu sevk idareye de sunmuştuk. Fakat onlar inisiyatifi bize bıraktılar. Bundan dolayı Leyla ve Masiro arkadaş gitti. Benim için de ya Besta ya da Cudi olabilir kararını almıştık. Fakat Rızgar arkadaş hem gelmek istemeyince hem de geldikten sonra tekrar dönme havasıyla geldiğini görünce onun tekrar Cudi'ye dönmesini önerdim. Feride arkadaş ise benim Cudi'ye gitmemi önerdi. Arkadaş, gerekçe olarak da bu sonbaharda da düşman yine geçen yıl gibi Besta'ya yönelebilirdi, Delal arkadaşın olayı gibi yeni bir olayın gerçekleşmemesi için bunu önerdi. Fakat Rızgar arkadaş da devir teslim işlerinin tümünden bitmediğini söyleyince onun tekrar geri gitmesini kararlaştırdık. Benim için fark etmiyordu. Aslında Besta, sürekli içimi biraz sıkıştırıyor ama örgütsel ihtiyaçlar çoğu zaman bireysel isteklerimizin önünde geliyor.

Ayrıca Besta’da kalmanın yeni sistemi oturtmak ve bahar düzenlemeler ve örgütsel işler için de bazı avantajları vardı. Ben Cudi’ye gitmeye göre de kendimi hazırlamıştım ama Rızgar arkadaşın bu durumunu görünce hiç bahsetmedim. Cudi’nin hazırlıklar açısından bazı avantajları vardı. Mesela kış da olsa bazı hareketler yapabiliydik, örgütle bağlantılar ve ilişki kurabiliydik. Ben sonbahar ve bahar için orada bazı hazırlıklar planlamıştım. Bir de Cudi hoşuma da gitti. İnsana huzurlu geliyor. Ama sorun değil. Orası için de bir planlama çıkardık, ayrıca yapmayı planladığım bazı şeyleri de Rızgar arkadaşına aktardım ve üzerinde duracak.

Küçük bir iş bölümü de yaptık. Feride arkadaşın “YPS sorumlusu başka bir arkadaş olsun” önerisini bahara erteledik. Zaten bir YPS komutanlığı oluşturmayı da kararlaştırdık. Toplantı raporunu Feride arkadaş yazacak ve karargaha gönderecektik. Kato, Kélé ve Besta yönetimlerine toplantıyı aktarmayı da ben üslendim. Rızgar arkadaş da yolculuk hazırlığını yapacaktı.

Yeni sistemin ilk toplantısını bu biçimiyle bitirdik. Sanırım bu sistemi tam oturtabilirsek saha sisteminden daha etkili sonuç alabilir ve düşmanın yeni tarzını boşa çıkarmış olabiliriz.

RÜZGARLAR

Sevdaların bitmediği bu topraklarda,
yiğitler de hep çıkmıştır sevdalar uğruna.
Rüzgarlar her şafak vaktinde
bir yiğidin türküsünü uğuldar.
Ya da bir sevdayı getirir kendi esintisinde.
İnsan bazen sevdiklerini rüzgarda hisseder,
hafifçe dokunup kucaklar.
Bazen bir yıldızda görür,
göz kırpar gibi ışıldar.
Bazen de ince bir tebessümdür,
yarım hilalin ucunda.
Bir dokunuş olur rüzgar sessizce.
Hafiften biraz okşar,
ve ürkmeden dolanır bedene,
bir ananın nazlı şefkati gibi.
Bazen de yüreğimizi serinletir,
yalayıp içine çeker,
ve sarmaş dolaş yapışır,
yârin sıcacık dokunuşu gibi..

24 Eylül 2018
Çemké Tehlo

Aynalar

Ayna, yansıma yapan parlak cisim ya da cam olarak tanımlanır. Bunu ilkin icat eden kişi nasıl bulmuş bilinmez ama hangi ihtiyacı karşılamak üzere gereksinim duyduğunu tahmin etmek zor değildir. Bir de düşünün, ayna bulunmasaydı insanlar kendini nasıl görecek ve nasıl tanıyacaktı. Biraz zor bir durum olurdu. Ya suyun üzerine çömelerek suda yansıyan silik yansımasına bakacaktı ya da bir arkadaşından kendisini tarif etmesini isteyecekti. Tarif eden kişi, senin burnun büyük, ya da senin gözlerin şaşı dese kesinlikle tarifin muhatabı olan kişi bu değerlendirmeyi beğenmeyecek ve belki arkadaşına tepki bile alacaktı. Bundan dolayı ayna görevini yapan tarifçiler artık mecburen onun güzel olduğunu, kusursuz olduğunu söylerdi. Hatta yeni bir dalkavuk sınıfı bile ortaya çıkabilirdi. Demek ki aynayı kim bulmuşsa sanki böyle bir şeyin önünü de tutmuş. Dalkavukçulardan geçilmezken, herkese güzel olduğunu söyleyen ek bir sınıf daha olurdu.

Biz devrimciler kendi özellerimizden fazla bahsetmeyiz. Çünkü bireysel yaşam ve isteklerimizi bir kenara bırakıp halk için mücadele saflarına katılıyoruz. Yani her şeyimiz genel içindir ve yaşamımız da kolektif yaşam tarzına dayanıyor. Özel isteklerimiz, arzularımız, sohbetlerimiz çok fazla olmaz ve kendi kendimizle bir mücadele yürütüyoruz. Nefs mücadelesi de denilen bu mücadele ile kişiliğimizdeki yetmez yanları aşarak genelleşmek ve geneli, militanı, devrimciyi, halk savaşıcısını temsil edecek konuma geliyoruz. Ondan dolayı da savaşların en büyüğünün, insanın kendisine karşı verdiği savaş olduğu bilinir. Biz de PKK ortamında en büyük savaşı öncelikle kendimize karşı veriyoruz. Çünkü büyük bir devrim ve mücadelenin içindeyiz. Gerilla demek, yeniden oluşturulan topluma model olmak demektir. Toplumun öncüsü, önderi olanlar yaşamlarına, hareketlerine, sözlerine ve her şeylerine dikkat ederler. Sanırım bu kadar izahtan sonra konuya girebilirim. Bahsetmek istediğim şey de aslında biraz ayıp sayılan, yani bizim ortamda ayıp sayılan fakat insanın normal bir ihtiyacıdır; ayna!...

Polis lafını çağrıştıracığı için gerillaya aynasız demek istemiyorum ama gerillanın ayna hususu biraz gizlidir, biraz ayıptır. Aynaya bakmak insanın kendine bakmasıdır. Yani bir kendini görmesi

için bakmasıdır bir de kendisinin nasıl olduğunu bilmesi için bakmasıdır. İşte gerilla ortamında herhangi birimizin nasıl olduğumuzu bilmemiz için aynaya değil, pratiğimize bakmamız gerekir. Yani “aynası iştir kişinin, lafa bakılmaz” sözündeki lafa bakılmaz sözü yerine aynaya bakmaz lafı kullanılabilir. Ondan dolayı bizim ortamımızda kendimize bakmamız biraz ayıp sayılır. Fakat bazen kendimizi görmek için aynaya bakarız. Bunu yaparken de en gizli yerde yapar ve hiçbir arkadaşın görmemesine dikkat ederiz. Tabi yasak bir şey değil, aslında çok ayıp bir şey de değil ama dediğim gibi kendimize baktığımızda sanki devrimciliğimizden bir taviz vermişiz gibi ya da toplumdaki her hangi bir kişiymişiz gibi görürüz kendimizi.

Ama mutlak her gerillanın cebinde bir tane ayna vardır. Genelde avuç içine yerleşebilen ve genelde markası da “kırılmaz” olan, açılıp kapanabilen, bir tarafı siyah lastik kapak, diğer tarafı da ayna olan cinstendir. Eskilerde sadece aynadan oluşan tek katlı aynalar vardı. Ve bunların çoğu da genelde İran’dan gelirdi. Aynanın arkasında da “İran Şahı’nın kızı” denilen bir kadının resmi vardı. Normal bir kadındı, fakat “İran Şahının kızı” dense sanki elimizdeki malın kalitesi daha fazla artıyordu. Bazen de üzerinde güzel bir çocuğun resmi olan, ve öne arkaya oynattığın zaman göz kırpan ve gülen bir çocuğun resmi vardı. Kısacası her gerillanın cebinde küçük bir parça ayna olur, en çok kullanılanı da “kırılmaz” marka olan sade, uzun ömürlü ve resimsiz olandır. Gerillanın cebinde en fazla dayanan malzeme belki de aynadır, çünkü fazla kullanmıyoruz.

Arkadaşların en fazla ayna kullandığı yer, tenhalar ve yalnız kaldığı yerlerdir. Örneğin güvenlik riskinin olmadığı yerlerde nöbet yerlerinde yoğunlaşma dünyası biraz genişler. Dalıp gidiyorsun bazen geçmişin zaman tüneline. Bazen kafana esen mısraları edebiyata döküyorsun, bazen de cebinden kırılmaz marka aynanı yavaşça çıkarıp kendine bakıyorsun. Bazen acaba her şey yerli yerinde mi diye merak ediyorsun. Ama yalnız kaldığında bile sanki kaçak bir şey yapıyormuşsun gibi çaktırmadan ya da içinde ayna olan elini fazla kaldırmadan kendine bakıyorsun. Kaçamakça bir bakış oluyor genelde. Fazla hareket olmaması için genelde aynayı sabit tutup kafanı çeviriyorsun. Yani aynada görmek istediğin yeri aynaya göre çeviriyorsun. Saçların bolsa hafiften düzenine bakarsın, bir sol bir sağ yöne verirsin. Sonra doğal görünsün diye biraz dağıtırsın. Eğer yaş biraz

ilerlemişse, hasar görmüş yerlere bakıyorsun. Saçlar dökülmüşse kenarlara ya da üstte kalan birkaç tüye bakıyorsun. Ya da Bawer arkadaş gibi alnın biraz üstündeki 5-6 tüyle koskoca kafayı nasıl kapatacağının hesabını yaparsın. Erkek arkadaşların aynalara bakarken görmek istemediği tablo saçların dökülmüş olması, kadın arkadaşların görmek istemediği tablo ise saçların beyazlamış olmasıdır. Oysa ne saçların dökülmüş olması ne de beyazlamış olması devrimciliğin kalitesini düşürmez. İkisi de olgunluğun ve yaşam tecrübesinin belirtisidir. Hele bir kadının aklar düşmüş saçlarını boyamadan ya da kına vurmadan açıkça göstermesi ve bunu saklama ihtiyacı görmemesi onu daha da güzel kılar.

Saçları gitmiş arkadaşlar genelde cebinde bir tane gençlik resmini taşırlar. Bazen Sabri arkadaşta takıldığımızda hemen cebinde taşıdığı gençlik resmini çıkarır etrafındaki arkadaşlara gösterirdi. Tabi bu durumda kimse konuşmazdı, çünkü resim her şeyi anlatıyordu. Resme bakan da vay bee, bu saçların hepsi sana mı ait diyor. Bazen arkadaşlar bana takıldıklarında “saçlarınızın olup olmaması neyi değiştiriyor ki, sizin derdiniz kendinizi kadınlara beğendirmektir” biçimindedir. Tabi benim cevabım da çok açık ve biraz da kaba olabilir ama biraz da öyle. Acaba dünya tek cinsiyet olsaydı acaba yine bu hassasiyetler olacak mıydı. Anamızdan doğarken kel doğuyoruz, ihtiyarlıkta da kel gidiyor insanlar. Bu ömür çizgisinin ortasında da kel olmak fazla sorun olmamalı. Neyse aynaya döneyim. Elimizde ayna varken beklemediğimiz bir anda bir arkadaş gelirse ayıp saydığımız için eğer kaldırma fırsatını bulmazsak Fırat arkadaşın sürekli yaptığı gibi hemen ağızımızın içindeki dişe bakarız. Eğer ağızımızda çürük bir diş varsa durum daha iyi kamufle oluyor ve hemen başlarımız dişimizin kusurlarını saymaya.

Peki herkesin övüne övüne karşısına geçtiği, hatta dev boy aynalarında fiyaka attıkları durumdan biz niye utanıyoruz. Biz de insan değil miyiz. Ne olmuş yani aynada kendimize baksak. İşte tüm sorun da burada. Aynalar biraz da bireyselliği, bireyciliği, özeni, bakımı çağrıştırdığı ve teşvik ettiği için ve bizim de devrimci, yani genel olmaktan, kolektif olmaktan dolayı bireysel yaşam, arzu ve özентimiz olmadığı için fazla önemli görmeyiz. Bir de gerilla olmanın, bir halkın özgürlük savaşçısı olmanın verdiği ruh ve bilinç sayesinde biz gerillaların bir de gönül gözü ve gönül aynası vardır. Arkadaşlarımıza da

insanlara da gönül gözüyle baktığımız için insanın sadece simasını ya da dış görünüşünü değil, onun tümünü görürüz. Yani aynalara görünmeyen yanlarını da görürüz. Ve bundan dolayı insanları daha iyi tanırız, daha rahat ilişki kurarız daha içten severiz.

Aynalar bize yansımamızı gösterse de çoğu zaman kendimizi görmek istediğimiz gibi görürüz. Yüzümüze çizilmiş ömür haritasını fazla görmek istemeyiz. Ama yine de görünen şeyin bir gerçek olduğunu da kendimize kabul ettiririz. Bu konuda gerilla herkesten daha cesaretlidir. Tabi yüzümüze bazen nakşolmuş acılarımızın da bir yansımaları aynalarda görürüz. Gerillanın derin bakışlarının altında çok şeyi yaşamış olması ve halkı, arkadaşları için acı çekmiş olması yatmaktadır. Acı çekmiş insanların bakışları daha derindir. Eğer yüzümüzde savaşın bir yarası varsa tabi aynaya her baktığımızda direk o olayı ve anıyı da tekrar hatırlarız.

Aynaların bir diğer tuhaf özelliği ise ister erkek olsun ister kadın olsun, ister yaşlı ol, ister genç, ister devrimci ol ister sıradan bir insan ol, aynalar karşısında herkes kendini yakışıklı ve güzel görür. Yani hiç kimse aynalar karşısında kendini çirkin görmez. Belki de bundan dolayıdır “ayna ayna söyle bana bu dünyada benden daha güzel var mıdır” sorusuna aynaların cevabı ya da duyduğumuz cevap genelde “hayır” olur. Oysa aynalar biraz cesaretli olsa söyler. Belki de aynalar “insan” ı güzel gördüğü için sesini çıkarmıyordur. Acaba aynalar mı bizi kandırıyor, yoksa biz mi kendimizi aynalarda görmüyoruz. Tabi insan denilen varlığın muhteşem bir şey olduğu tartışılmaz elbet ama her insanın güzel olmadığı, dışardan güzel olsa bile çok çirkin olduğu kesindir.

Dün RMS cihazından notumuz olduğunu Rojhat deryası söyleyince öğleden sonra cihazımızı açıp notumuzu aldık. Not Amed grubuna ilişkindi. Bizim de Amed eyaleti için kısa bir notumuz vardı onu da Zınar arkadaş verdikten sonra cihazımızı topladık. Gever arkadaş da bir iş için yanımıza gelmişti. İşlerimizi bitirdikten sonra kendi noktamıza gitmek için o noktadan ayrıldık. Kırk dakika yürüdükten sonra keşif uçağı (bayraktar) geldi ve bizim ayrıldığımız noktanın üzerinde dolaşmaya başladı. Tabi biz epey yürümüştük ama dönüş turu bizim üzerimize kadar geldiği için bir ağacın altında oturup bekledik. Bayraktar ilk geldiği gibi dar bir çember oluşturarak (4 dakikada bir tur) tam 4 saat dolaştı. Sanırım RMS'den dolayı geldi. Geçen yıl güneyde yakalanan MİT'çilerin verdiği bilgiye göre düşman RMS' yi de takip ediyordu. Tabi güneyde çokça kullanılıyor ama kuzeyde sadece Amed ve Botan'da var. Onlar da fazla kullanmıyor. Bu yıl geldiğimizde karargahtaki arkadaşlar bize bir tane daha verdiler biz de beraberimizde getirdik. Bundan 15 gün önce denemiştik ve kısa bir not vermiştik. İşte dün de hem onlar not verdi hem de biz not verdik. Cihazları düşman takip ediyor ve sesi dinliyor. Onların verdiği bilgiye göre cihazların tam yeri tespit edilemiyormuş ama 4 km çapındaki alanı tespit edebiliyorlarmış. RMS kullanıldığında mecburen cihaz mandalı açık kalıyor yani doğal olarak basılı kalıyor. Not tümünden şifreli olduğu zaman düşman notu çözemiyor ama kullanılan cihazın RMS olduğunu fark ediyor. Ve RMS cihazlarının da sadece yönetimlerde olduğunu biliyorlar. Ondan dolayı öğleden sonraki bu not alış verişinde 40 dakika sonra hemen keşif gelip orada dolaşınca ondan dolayı geldiğini anladık. Hava kararınca bu sefer de heron geldi, gece yarısına doğru da iki kobra gelip biraz dolaştı. Tabi bizi bulamadılar, şemsiyelerimiz yanımızdaydı, bir de hava kararmaya başlayınca şemsiye ile hareket edip o yakınlarda bir süre önce arkadaşların yaptığı yer altı mangasına gittik. Sabaha kadar orda kaldıktan sonra noktamıza geçtik.

Sanırım RMS'yi devreden çıkaracağız. Yine klasik tarzda muhabere yapacağız. Zaten sonbahar olduğu için muhabere de yapmıyoruz. Bazen notlaşma falan oluyor, onu da farklı kodlarla yaparız.

Bugünkü tekmillerde Kéla Memé'deki operasyonun tekmili verildi. Birkaç gündü keşif ve helikopter yoğunluğu vardı. Bir yerde bir şeyler olduğu biraz belli oluyordu, Deryé Qaçé tarafından arkadaşlar geldikten sonra da o tarafta operasyon olduğunu anladık. Tabi bu yıl o bölgede boş yere kayıplarımız yaşandı. Onun dışında Memet ve Mazlum arkadaşlar da esir düştü. Bu yıl güneyden gelen Ségirké'li Kahraman alçağı da teslim oldu. Tabi bu olayın nasıl olduğunu tam anlayamadık ama Mazlum arkadaşın esir düşmesinde onun rolü olduğu söyleniyor. Bu operasyon onun verdiği bilgiler üzerine de gelişmiş olabilir. Bir de birkaç gün önce ajanlık yaptıkları iddiasıyla Kélé'deki arkadaşlar Çemheské köyünden iki kişiyi cezalandırmışlardı. Bu operasyona Kitér, Dérehiné ve Ségirké korucuları öncülük yapmıştı. Operasyon Gelyé Hézi, Geli tırşké, Gıré rıhdé, Qaplane ve Kélé hatlarını kapsıyormuş. Operasyon 5 gün sürmüş ve on bin askerin katıldığı (bu sayı bana biraz abartılı geldi) tekmilini verdiler. Operasyondan bir gün önce Serhat arkadaşı (Kélé sorumlusu) tartışma için bir yere çağırılmıştı ve görüşmüştük. Hem yönetim toplantımızın sonuçlarını aktarmıştım hem de ona ilişkin olarak kendisini bu yıl tedaviye gönderemeyeceğimizi ve bahara kadar yerinde kalmasını söyledik. Serhat arkadaşın tedavi ihtiyacı vardı, bir de kendi bölgesinde yaşanan kayıplardan dolayı vicdanen zorlandığını ve görevinin durmasını öneriyordu. Yönetim olarak aldığımız karar onu baharın tedaviye gönderme yönündeydi. Çünkü bu yıl zaten kayıplar yaşanmıştı, o durumda onu gönderseydik hem bölge için hem de kendisi için iyi olmazdı. İşte bu tartışmadan dolayı Serhat ve Roni arkadaş operasyonun dışında kalmışlardı. Tabi bu operasyonda arkadaşların operasyona takılmaması ve kış yerlerinin deşifre olmaması sevindiriciydi.

Bugün ikinci güzel haber Batman'dan geldi. Arkadaşlar (Gabar gücü) Mawa Kerboran arasında mayın patlatmıştı ve düşman kendi basınında 8 ölü 1 yaralıyı veriyordu. Aslında bu eylem dönem taktiği için örnek teşkil ediyor. Bazen biz bazı taktiklerle sınırlı kalıyoruz ve sonra tıkanıyoruz. Ama gerilla taktiklerinin zenginliğini her zaman her yerde kullanabilir ve güçlü sonuçlar da elde edebiliriz. Bir de bu sabotaj

taktiğini çok daha güçlü biçimde ve değişik tarzlarla da sürdürebiliriz. Çok iyi hatırlıyorum, 2005’te TC generalleri nerdeyse ağlıyorlardı. Samırım mücadele tarihimizde sabotaj taktiğini en güçlü ve en fazla kullandığımız yıldır. Düşman da buna karşı halen tedbir alamamıştı ve her yerde kayıpsız ama düşmana da pek çok kayıp verdiren eylemlerimiz oluyordu. Ve o zaman TC generalleri bizi “yiğitçe meydan savaşına” davet ediyordu. Bu eylemden sonra kullandıkları üslup bana yine o dönemi hatırlattı.

Bu Türk devleti kadar alçak ve faşist başka bir devlet yoktur bu dünyada. Haberi verirken “kahraman Mehmetçiğin karşısına çıkmaya cesaret edemeyen hainler, alçakça bir tarzda mayın patlattılar” diyorlar. Bunlar demek ki ya ne konuştuklarını bilmiyorlar ya da bizi insandan saymıyorlar. Bir arkadaşımızı şehit etmek için bazen onlarca uçak kaldırıyorlar ve bunu yiğitlik sanıyorlar. Bari bizim mayınlar 20-30 kilodur. Ama siz tonlarca ağırlığında kazanlar vuruyorsunuz. Hadi eğer yiğitlikse de buyurun uçaksız gelin gerillanın karşısına. Hadi gelin teke tek dövüşmeye. Hele o zaman sizi Orta Asya’nın bozkırlarına kadar kovmazsak bu Kürdistan’ı size bırakırız. Görürüz o zaman sizin kahraman Mehmetçiklerinizi. Neyse mayına dönelim. Bu yıl düşmanın kendi basınında verdiği en toplu kaybı. Tabi düşman bu sefer neden kendi kayıplarını gizlemedi ya da gizleyemedi tam anlamadık. Ama dün sınır ötesi tezkereyi tekrar meclisten geçirdiler. Belki de “bakın demek ki ne kadar da yerinde karar almışız” demek için bu sefer kayıplarını verdiler. Ama tezkereden sonra eylemin Batman’da yapılması güzel ve arkadaşları verdiği cevap da “ne bizi dışarda arayın ne de bu sorunu. Biz buradayız” anlamına geliyor. Bu eylem içimize biraz su serpti. Tabi düşmanın kendi kayıplarını gizlediklerini ve öldüklerinde açıklama yapmamak ve sadece ailelerine bildirmek üzere bu paralı çetelerle anlaştıklarını biliyoruz. Ama kayıplarını vermeyince sanki sadece biz kayıp veriyormuşuz gibi bir özel savaş yürütüyorlar. Ama işin aslının öyle olmadığını hem biz hem de bu faşist devlet biliyor.

Bugün bir de kötü bir haber aldık. Düşman birkaç gün önce Nusaybin’de iki kayıbizmıdan bahsediyordu. Bugün arkadaşlar tekimilde Eyalet sorumlusu Medya Mawa ve Akif arkadaş olduklarını söylediler. Medya arkadaş sadece 2007’deki HPG konferansında görmüştüm, onun dışında arkadaşla kalmamıştık ama eski ve hep kuzeyde kalan tecrübeli

ve fedakar bir arkadaş olduğunu hep duyduk. Düşman bir de Cuma Mardin arkadaşın şehadetini veriyordu. Umarım doğru değildir.

Nujin Arkadaş!..

Güneyden gelen notların içinde şehit arkadaşlara ait bazı kitaplar da vardı. Bunlardan bir tanesi de Ruken Bingöl arkadaşına ait “Yüreğimin Güncesi” adındaki günlüğüydü. Günlüğünü biraz okuyunca içinde Nujin Artos (Serhat ya da Ankara) arkadaşla birlikte çektikleri güzel bir resimlerini de gördüm. Bu resmi de Nujin arkadaşın kendisine yazdığı nota ilişkin yazdığı yazının altına vurmuştu. Bu yazıyı 2007’de yazmıştı. Yine Nujin arkadaşına ilişkin bir yazısı da 2010’da Serhat’tan yazdığı nota cevap içerikliydi. Tabi şehitlerimiz yüreğimizin sürekli kanayan yarasıdır. Ve burada da iki şehit arkadaş vardı. Ruken arkadaş 2008’in başlarında Zağros’a gelince tanışmıştık fakat beraber kalmadık. Nujin arkadaş ise ondan bir-iki yıl önce Zağros’a gelmişti. 2007’de de bizim tabura, yani Oramar (Çarçela) taburuna gelmişti ve daha fazla tanıma fırsatım olmuştu.

Bu yazıyı okuyunca Nujin arkadaşına karşı biraz vefasız olduğumu anladım. Geçen baharın Nisan ayında Gulan Gever arkadaşla birlikte Erzurum’da şehit düştüklerini duyunca çok üzülmüştüm. Gulan arkadaşla da üç yıl Çarçela’da beraber kalmıştık. İki için de yaptığım tek şey yüreğimdaki acılara iki arkadaşı daha eklemek olmuştu. Şimdi bugün Ruken arkadaşın yazılarını okuyunca haksızlık yaptığımı anladım. Peki yüreğimizdeki acılara onları eklemenin dışında ve onların hayallerine cevap olma inadımızdan başka ne yapılabilir ki denilebilir. Herhalde birkaç satır da olsa bir şeyler yazabilirdim. Bir de sevdiğim iki arkadaştı. Nujin arkadaş Erzurum’a gitmeden önce bana bir tespih göndermişti taa Şengal’e. Bir de telefon açıp, durumlarımızı sormuştu. Bana başarılar dileyip kendime dikkat etmemi istemişti. Oysa asıl kendine dikkat etmesi gereken oymuş!

2007 baharında bizim tabura takım komutanı olarak gelmişti, ve kadın arkadaşların yönetimi onu Çarçela bölüğüne Réjin’in bölüğüne düzenlemişlerdi. Nujin arkadaş 2005’teki “canlı kalkan” grubuyla katılmış, Ankara Üniversitesinde okumuş bir arkadaştı ve o zaman DKB’den gelmişti. Ama her şeyinde de HPG’ye gelmiş olmanın sevinci ve gururu paylaşıyordu. Bazı arkadaşlar farklı çalışmalardan askeri çalışmalara geldikleri zaman biraz zorlanıyorlardı. Ama Nujin öyle değildi; Coşkuluydu, moralliydi. Olgun bir savaşçı gibiydi. Sanki yılların

savaş ortamında savaşçılık ve komutanlık yapmış gibi etrafına güven veren dik bir duruşu vardı. Ama insan biraz onunla sohbet ettiğinde acaba ben gerilla ortamına ayak uydurabilir ve başarabilir miyim, heyecanı ve korkusunu da fark edebiliyordu. Fakat bunu ne etrafına ne de işine yansıtıyordu.

Onun asi, baş eğmez ve iyi bir yoldaş olduğunu onların bölüğüne yaptığım bir toplantıda fark etmiştim. Onların bölük komutanı Réjin adında biriydi. Kendisi Botan'da da kalmıştı ve bir yıl öncesinde yanımıza gelmişti. Aslında bir yıl öncesinde Zağros'a gelmişti iki bölgede tutunamadıktan sonra yanımıza gelmişti. Baharın tam Çarçela'ya çıkış hazırlığını yaptığımız sırada ayağında iltihap olduğunu söyleyerek doktora gitti ve bir aya yakın kaldı. İş uzağınca gelip gelmeyeceğini karargaha sorduk, çünkü bölük, komutansız kalmıştı. Arkadaşlar geleceğini söylediler ve gönderdiler. Kendisinden epey razı deyim yerindeyse ağzıyla kuş yakalayanlardan. Yani yapamayacağı iş yok gibi havalı konuşan biri. Neyse bu gelince onların bölüğünü yola çıkardık. Bu sefer de gidip nokta baharda (Saté köyünün yukarısında) bir ay kaldı bir türlü yukarı çıkmadı. O kızgınlıkla ben Mahsun arkadaşın bölüğünü alıp Çarçela'ya çıkmıştım. Zaten topu topu birkaç aylık pratiği var alanın, ben öyle yapınca bunun kendisini teşhir anlamına geldiğini söyledi. Ben yine sabrettim, sesimi çıkarmadım. Bir sefer Sineva karakolunun keşfine gönderdik, hedefi bile görmeden “keşif grubu bu eylemin yapılmasını uygun görmüyor” dedi sonra Kerim arkadaş sorunca asıl kendisinin hazır olmadığını ve hedefi bile görmediğini söyledi. Yine sabrettim. Asıl mesele işte yeni çıkan mesele. Bir gün yanıma geldi “Nujin arkadaş beni takmıyor ve yanındaki kadın arkadaşları da bana karşı doldurmuş” deyince meselenin ne olduğunu sordum. “Sabah gidip kadın arkadaşlara rojbaş çektim ama uyanmadılar, sonra da gelip sen niye bizi rahatsız ediyorsun dediler” dedi. Ben de ona dedim ki, tamam normal bir şeydir, kendi tekmilinizi alınca bu konuyu da eleştirirsiniz dedim. “Yok heval Egid, önerimiz senin bölüğe toplantı yapmandır, tüm arkadaşlar Nujin arkadaştan rahatsızdır” dedi. Ben tekrar buna gerek olmadığını, bölüğe ait bir sorun olduğunu ve bölükte halletmelerini söyledim. Israr edince, tamam dedim ve akşam onların bölüğüne toplantı yaptık. Söz hakkını arkadaşlara verdim kimse konuşmadı. “Heval, bu toplantıyı sizin yönetim istedi bölükte sorunlar varmış, biz de onun için toplandık, buyurun konuşun” dedim, yine kimse

konuşmadı. Bunun üzerine Réjin söz aldı ve arkadaşları konuşmaya davet etti yine kimse konuşmadı. Böyle olunca mecburen kendisi konuştu. Nujin arkadaş askeri düzene gelmiyormuş, falan filan. Nujin arkadaş söz hakkı alarak bu sorunun bölüğe ait olduğunu ve yukarıya yansımalarının doğru olmadığını söyleyerek, bölük yönetimi olarak bu sorunu kendi aralarında halledebileceklerini söyledi. Rejin tekrar konuştu “hayır bu sorun bölümün sorunu değil, sen beni takmıyorsun, erkek arkadaşlar da rahatsız, bu sorunu burada tartışmamız gerekiyor” deyince, Nujin arkadaş tekrar söz hakkı istedi ve soğukkanlı ve teker teker konuşarak “tamam ben sorunlarımızı bölümçe halletmekten yanaydım ama madem sen burada halletmek istiyorsun tamam, ben de başta Egid arkadaştan özrümü istiyorum” diyerek açtı ağzını, yumdu gözünü, bu Réjin’i tek kelimeyle rezil etti. Réjin’in lümpen olduğunu, rojbaş adı altında gelip sabahleyin yatan arkadaşlara baktığını, oportünist olduğunu, Çarçela’da kalmak istemediği için kendisini bilinçli gündemleştirdiğini ve pek çok şey söyledi. Réjin tekrar söz alarak hakaret etmek isteyince sözünü kestim ve biraz değerlendirdim. Bu sefer de beni eleştirmeye başlayınca artık ben de ağzımı açtım, zaten dolmuştum. Bu sefer de istifa ettiğini söyledi. Tabi öyle kolay istifa etmek olmazdı, rapor yazacaktı, ondan sonra esas olarak görevden alacaktık. Ertesi sabah gelip konuşmak istedi, burada zorlandığını ve aşağı inmek istediğini söyleyince durumu Ali Pırling arkadaşına bildirdim ve onun yanına gönderdim. Zaten ondan bir süre sonra da kaçıp ihanet etti.

İşte ben bu Nujin arkadaşın, asi, gururlu, baş eğmez, kendine güvenen yiğit bir Serhat kızı olduğunu o gün anladım ve ondan sonra daha fazla saygı gösterdim. Ve o günden sonra ona hep saygınca baktım.

Tabi Botan’a geldiğim için uzun bir süre görüşmedik. 2014’te bu sefer de kuzey devrim karargahı olarak Metina’ya gelince görmüştüm ve kucaklamıştı. Zaten kısa bir süre sonra da ben Şengal’e gittim. En son temasımız da 2015’te Erzurum’a gitmeden önce telefon açmıştı ve konuşmuştuk. İşte bugün de Ruken arkadaşla güzel resimlerine bakınca o günleri hatırladım.

Gururlu, inatçı ve kararlı bir arkadaştı. Dostluğa ve arkadaşlığa değer veren bir arkadaştı. Konuşurken dolu dolu konuşurdu. Sesi dolgun, sözleri de sürekli doluydu. Bana gök mavisini bir tespih göndermişti ve “sakın kaybetme, sonra senden geri alacağım” demişti.

Ama sen gel de bendeki duyarsızlığa bak, ben de onu çantamın sağlam bir yerine koyacağımı, elimde olsun diyerek cebime koymuştum ve bir sabah uyandığımda cebimde olmadığını gördüm. Uzun bir süre, gittiğim her yeri, düşürme ihtimali olan her yeri aramama rağmen bulamadım. O günlerde bu değerli hediyeı kaybetmiş olmanın derin üzüntüsünü günlerce atlatamadım.

Evet asi Serhat kızı... seni hiç unutmadık ve hiç unutmayacağız. Buna emin ol, ve yüreğimizin derin acılarından olduğunu da hep bil....

Bir çiğ damlası gibi kayıp gittiler,
Bir ışık huzmesi gibi,
Nisan yağmurlarının serinliğinde,
Yüreğimizin körüğüne doğru...

Uçakların Yoğunluğu Var

Bugün uçaklar gökyüzünü resmen işgal etmiş. Yolcu uçakları, savaş uçakları, keşif uçakları sanki birbiriyle yarışa girmişler. Çarpışmaları için nerdeyse dua edecektik. Çünkü kafamızı bunalttılar. Yolcu uçakları sanki haftanın bazı günlerinde (daha çok hafta içi günlerde), günlerin içinde de bazı saatlerde daha fazla gelip gidiyor. Bir de sanki başka hatları yokmuş gibi güneyimize ve doğuya giden bütün hatlar tam Besta'nın üzerinden gidiyorlar. Acaba temel bir gerilla alanı üzerinden geçtiklerini bilseler hatlarını değiştirirler mi?. Çünkü bu biçimiyle düşmana yardımcı oluyorlar. Her ne kadar seslerinden uçaklar anlaşılrsa da bazen keşif uçağının derindeki sesinin duyulmasını engelliyor.

Havalar soğuduğu için uçaklar geçtikleri zaman motorlarından çıkan sıcak hava buhara dönüşüyor, ve bu da arkalarında beyaz bir hattın oluşmasını sağlıyor, sonra tekrar normale dönüyor. Yeni bir tane geçtiğinde yeniden bir hat oluşuyor. Bazen de peş peşe geçtiklerinde bembeyaz bir hat oluşuyor gökyüzünde. Beyaz hattın sıcaklığın buhara dönüştüğünü bilmeyen birisi “vay bee, bu uçaklar ne kadar da toz kaldırıyor, demek ki yukardaki yollar hiç asfaltlanmamış” diyebilir.

Bu dünya ne kadar da tuhaf bir yer. Akıp giden bir uçağın peşine bazen insan da dalıp gidiyor. Onlar birkaç dakika içinde bir ülkeden başka bir ülkeye geçerken, biz bazen günlerce yürüyerek ancak geçebiliyoruz. Acaba o uçağın içindeki birisi, bu coğrafyada bir dakikalık yolu günlerce yürüyen gerillalar olduğunu biliyorlar mı? Hiç sanmam. Kim bilir belki de o uçağın bir koltuğuna oturmuş bir gerilla hayranı bile kayıp geçen uçağın içinde olabilir. Ve acaba aynı soruyu insan ona sorsa onun cevabı ne olurdu. Belki de artık gerilladan bahsetmezdi.

Bugün yoğun bir savaş uçağı hareketliliği de var. Her ne kadar radyomuzda Amed'ten uçakların havalandığına ilişkin son dakika haberleri geçse de nereye gittikleri bilinmiyor. Ama hareketlilik bizim için değildi. Üzerimizden geçip medya savunma alanlarına gidiyorlar.

Yani güneydeki arkadaşlar için gidiyorlar. Bir süredir güneyi yoğun bombalıyorlar, nerdeyse her gün bütün alanları vuruyorlar. Tabi oradaki arkadaşlar biraz alışmışlar, epey tedbir de alınmış ama bazen kayıplar da oluyor. Bu faşist devlet her gün Kürdistan dağlarına tonlarca bomba bırakıyor. Dili olsa bu toprakların, her gün ana avrat düz gidecek bunlara. Ne diyelim zulmün artsın!

Bugün esas olarak kafamızın etini şişiren uçak, bunların içinde en qıcık olanı, yani keşif uçağıydı. İki gündür aralıksız dolaşiyor. Diğer uçakların zamanı yine biraz sınırlıdır. Bunlar bir dolaştı mı artık gitmiyorlar. Ne de olsa uçmaktan sıkılan, yeme içme, uyku sorunu olan biri yok. Adam havalandırıyor, kendisi de koltuğunda, Allah bilir ne b.. yiyor. Tam iki gündür aralıksız dolaşiyor. Böyle bir durumda alanda bulunan herkesin kendine sorduğu soru, acaba biz mi görüntü verdik? Çünkü tüm alanın üzerinde dolaşiyor. Üstelik bugün iki tane dolaşiyor. Mevsim de sonbahar ve operasyon ihtimali olduğu için doğal olarak kameraların nereye dönük olduğunu merak ediyor insan. Bir de üzerinde fazla dolaştığında “acaba bizi gördü de operasyon hazırlığı mı yapıyor” kaygısını yaşıyorsun. Çünkü genelde öyle de oluyor. Mesela bir yerde görüntü aldığı zaman ya da istihbaratla netleştirdiği zaman oraya indirmelerle operasyon da yapıyorlar. Hazırlıklar bittiği zaman hava saldırısıyla operasyonu başlatıyorlar. Ondan sonra da vurdukları yerin etrafına indirmeler yapıyorlar. Onun için keşif çok dolaştığı zaman insan böyle bir kaygıyı yaşıyor. Bazen yanı başında insanı sağır eden bir patlama oluyor. Öyle bir anda insanın kendine sorduğu tek şey “bu neydi ve ben yaşıyor muyum” sorusudur. Eğer yaşıyorsan patlamanın ne olduğunu tahmin edersin. Yok eğer yaşamıyorsan yine ilk patlamayı duyarsın ama ışığı sönen bir lamba gibi ruhun bedenini terk eder, ve diğer soruyu sormanın fazla anlamı da kalmaz artık. Yani uzun lafın kısası bu keşif uçakları artık bu savaşın çirkin araçları haline gelmiş durumdadır. Keşif dolaştığında insanın sohbet keyfi bile kaçıyor. Tabi artık düşman da bunu biraz bildiği için bazen de sadece yaşamı sabote etmek için kaldırıyor. Önümüzdeki süreçte buna karşı tedbirlerimiz biraz daha gelişecek ama bitmek üzere olan bir devlete ve bir orduya can simidi olmuş durumdadır. Keşif uçağı yüzünden artık tüm uçaklardan nefret eder hale geldik.

Öğleden sonra hava biraz kapatınca gittiler. Ve ben de iki gündür ertelediğim işimi yaptım. Biz bu sonbahar Besta’da gelişecek

operasyonlara karşı biraz hazırlıklı girmek istiyoruz. Bunun için bölge yönetimiyle iki sefer tartıştık. Zaten onların da bu yönlü bazı hazırlıkları var. Arazi mayınlama ve arazinin değişik yerlerine eylem gruplarını yerleştirme gibi. Şimdiye kadar bu sonbahar operasyonlarında genelde hep kayıplarımız oluyor. Bölgedeki gücün dışında yanımızdaki arkadaşlardan da bir grubu hazırladık. Nevzat, Kahraman ve Kedkar arkadaşlar (Kedkar arkadaş birkaç gün önce geldi, bizim grubumuzdaki son arkadaştı. Mardin'e gitmeyi çok istiyor ama biraz kuzeye alışsın sonra belki göndeririz diye halen yanımızda tutuyoruz) bir birim şeklinde hareket edecekler, ve operasyonun içinde kalarak fırsat bulduklarında eylem yapacaklar. Üçü de tecrübeli ve eski arkadaş. Bu temelde bugün onlarla tartıştık. Nasıl hareket edeceklerini, nerelerde kalacaklarını, fırsat bulduklarında düşmanı nasıl vuracakları konusunda tartıştık, her üçü de istekli bakalım artık nasıl olacak? Tabi düşmanın bu yoğun saldırılarında kayıp vermemek bile bazen bir başarıdır. Çünkü düşman belli bir keşif, istihbarat ve belli bir sayıyla sana yöneliyor ve üzerine geliyor. Böylesi durumlarda kendini savunmak bir başarı ama bunun yanında düşmanı vurmak da daha büyük bir başarıdır. Tabi bunun için de hazır olmak böyle sonuçları elde etmek için şarttır.

Besta'nın sonbahar operasyonları genelde Koçerlerin geçişinden sonra oluyor. Bazen Koçerlerin içinde kendi adamlarını göndererek ya da Koçerlerden varsa kendi adamları yoluyla istihbarat topluyorlar. Yani daha çok arkadaşların hangi noktalarda kaldıkları, görmüşlerse kamp yerlerini, erzak yerlerini, bir yerlerde ağaç kesilmişse kamp olabilir ihtimaline karşı şüpheli bölgeleri netleştiriyorlar. Mesela 2011-12 kışında Hamza arkadaşların kamp yerini sonbaharda geçen bir koçerin gördüğü söyleniyordu (daha hazırlık döneminde) ve düşmana verdiği bu istihbarata dayalı olarak düşman Şubat'ın ortasında baskın yapmıştı ve Hamza arkadaş da dahil 12 arkadaş Tuşimya yakınlarında şehit düşmüşlerdi. Somut bir istihbaratla operasyon başlatıldığında düşman daha moralli ve avantajlı başlıyor. Bu durumların tekrarlanmaması için Koçerlerle görüşmeyi ve gidip onlardan eşya almayı yasakladık. Tabi bu Koçerlere güvenmediğimiz anlamına gelmiyor. Koçerler Botan'ın damarlarındaki kan gibidir, bu yeryüzü parçasının yıldızları gibidir. Ve pek çoğu da yurtseverdir, şehit ve gerilla aileleridir. Ama içlerinde düşürülmüş olanlar da var. Bir de Koçerlerin bahar geliş havaları ile

sonbahar gidiş havaları arasında fark vardır. Baharın gerillanın alanına geliyorlar, kışın da düşmanın alanına gidiyorlar.

Bir süredir Koçerler kendilerini Deryé Qaçé'den bırakmaya başladılar ve Besta'ya girdiler. Bugünlerdeki keşif yoğunluğunun bir sebebi de budur, sürekli onları takip ediyorlar. Acaba yanlarına kimse gidiyor mu, gitmiyor mu diye. Hele bakalım bu sonbahar beraberinde neyi getirecek....

Yağmur Yağıyor

Tüm gökyüzünü bulutlar kapatmış. Yağmur yüklü olanlar daha ağır ve daha koyu renkli. Adeta bir kara tren gibi ilerliyorlar. Aşağıya doğru bıraktığı siyah şerit biçimindeki damarlarıyla damlalarını bırakıyor ve geçtiği hattı ıslatarak yıkıyorlar. Sapsarı otlarla sonbahar rengini almış Mevişké ve Tuşımya sırtlarını ıslatarak Mérgumar’a ve Çemé Karé’ye doğru ilerliyorlardı. Yani Besta’nın ortasından bir hat çizip ilerliyorlardı. Sonbahar ve baharda genelde yağmurlar yağdığı zaman sanki herkesi ıslatmak istemez gibi bazı hatlardan geçer. Tabi bunun yüksek ve alçak basınç sistemiyle bir ilgisi var. Yani bazı yerlerin çekim gücüyle ilgilidir. Fakat bunun her ne kadar ilmi bir açıklaması varsa da sanki doğa anamız içindeki evlatlarına da küçük bir uyarı yapıyor, “bakın her tarafı su altında bırakmadan önce tedbirlerinizi alın” der gibidir. Yağmurlar yağdığı zaman çakan şimşekler de insana doğanın bir başka gücünü hatırlatıyor. Ne kadar da şiddetli çakıyor ve ne kadar da enerji yüklü oluyor. İnsan bu şimşeklerdeki enerjiyi yakalayabilse tüm Botan gerillasının bir yıllık enerji ihtiyacını karşılar.

Öğleden sonra bulutlar tüm Besta’yı kapladı ve bizim bulunduğumuz yeri de ıslatmaya başladı. Tabi yağmurlar yağdığı zaman insanın ıslanma sorunu yoksa ve yer sağlamsa yağmuru izlemek kadar huzur veren başka bir şey yoktur. Eğer bir naylonun altındaysan, naylona düşen her damla su bir yandan hüznü getiriyor, bir yandan bereket. Böyle bir yerde insanın ıslanma derdi yoksa yine de kendini üst üste topluyorsun. Yatma zamanı ise ve üstünde de bir battaniye varsa daha fazla battaniyeye sarılıyorsun. Bulunduğun yer eğer bir mağara ise yağmurun hiç durmamasını arzularsın. Hem ıslanmıyorsun, hem de hareket edebiliyorsun. Hele bir de ateşin (tabi artık ateş yerine tüp kullanıyoruz) ve çayın varsa doğa içinde yaşıyor olmaya bir kez daha şükrediyorsun. Buna ek olarak bir de etin de varsa artık keyfiyet bile yapabilirsin. İşte bugün bizim bulunduğumuz yer hem şeft, hem çayımız var hem de etimiz. Sabah arkadaşlar termalle araziye bakınca bir hayvan görmüşlerdi. Havalalar soğuduğu için artık gündüz de termal etkilidir. Netleştirmek için arkadaşlar dürbünle de bakmışlardı. Büyük olduğu için önce ayıdır demişler, sonra da bir yekane (domuz) olduğunu

anlamışlardı. Her halde oralarda bir yerde yeri varmış ve o da yerine gidiyordu. Her domuzun gündüz kalacağı bir yeri vardır. Ve yerlerini de özenle yaparlar. Genelde kamuflajlı ve sık bir gölgeliğin altında kendilerine yetecek kadar bir yeri düzeltirler ve orda yatarlar. Bu yekenenin yeri de öyle bir yerdi. Akşamdan beridir dolaşan bu yekane şimdi de kendi mekanına gidiyordu. Karşımızdaki dola girmişti ve oradan çıkmamıştı ama hangi ağacın altına girdiğini arkadaşlar görmemişti, bana söylediklerinde Kedkar arkadaşla (bu yıl Metina’da kuzey grupları içinde en fazla leşi olan oydu) birlikte çıktık.

Kedkar arkadaşşı dolun yukarısına gönderdim, oradan üzerine gelecekti. Ben de saklandığımı tahmin ettiğim koruluğun altına gidip bekledim. Kedkar arkadaş üstten yaklaşınca birden kaçmaya başladı ve bulunduğum yerin 100 metre üzerinden berwar kaçmaya başlayınca ateş ettim. Hızlı kaçtığı için ilk mermide vuramadım, ikincisinde vurdum ama düşmedi fakat hızı yavaşladı, ikinci bir tanesini vurduktan sonra düştü. Üzerine gittiğimizde oldukça büyük bir yekane olduğunu gördük. (12 yaşındaydı. Domuzların yaşı dişlerindeki çizgilerden belli oluyormuş. Bunu da bugün Nevzat arkadaştan öğrendim) Bu yekaneler oldukça büyük olur. Hareketlerinde de hep yalnız dolaşırlar, ondan dolayı da yekane derler. Bizde de tek başına çalışan ve hareket eden tarza yekane tarzı diyoruz. Gerillanın hareket tarzını, domuzun hareket tarzına benzetmek hoş olmayabilir ama “teşbihte hata olmaz” diye bir söz vardır. Biz bu domuzu kış için kavurma yapacağız. Zaten şimdi hepsini tüketmemiz mümkün değil ve bozulabilir de. Bir de domuzun kavurması güzel olur. Müslüman bir toplumun evlatları olarak domuz yememize anlam vermeyenler olabilir ama bizimkisi biraz da mecburiyettendir. Zaten dine göre mecbur kalındığında yalan konuşmak bile günah değilken mecbur kalındığında domuz yemek niye günah sayılsın ki. Bir de doğada domuz gibi temiz beslenen başka bir hayvan belki de yoktur. Sadece bitkilerin köklerini yiyorlar. Böyle bir hayvanın eti yenilebilir de belki kaba bir örnek olacak ama, mesela bütün toplumların en çok sevdiği ve yedikleri bir hayvan tavuktur. Oysa tavukların yediği şeyi (tabi bunu köylerde yaşayanlar daha fazla görmüştür) insan gördüğünde insanın midesi bulanıyor. Ayrıca et konserveleri denilen kutuların içinde domuz, at, eşek gibi hayvanların etlerinden başka bir et belki de yoktur. Yine marketlerde satılan pek çok

yiyecek maddesinin içinde domuz yağı vardır. Neyse ben de bu konuyu çok uzattım.

Kedkar'la ikimizin bu domuzu taşımamız mümkün değildi. Ancak gidip noktadaki arkadaşları gönderebilirdik. Zaten avın havası da ordadır, sen vuracaksın, başkası taşıyacak. Noktaya gittiğimizde Kahraman arkadaşın da görevden gelirken yanında et (koyun eti) getirdiğini gördük. Bir aydır kuru bulgurdan başka bir şey yememiştik ve etsizlikten dizlerimizde takat kalmadı derken iki yerden et geldi.

Bugünkü bereket belki de yağmurun bereketiydi. Onun için ben tekrar yağmura döneyim. Tuhaf bir şey ama yağmurlar insana hep anıları, geçmişİ hatırlatıyor. Tabi anılar demek insanın sevdiklerini de hatırlaması demektir. Yağmurlar, insanı geçmişİle, özlemle, anılarla buluşturuyor. Hatırlamak buluşmaktır ve işte bu buluşmalar genelde sevilen arkadaşlarla oluyor. Bazen insan bazı arkadaşları o kadar özLüyor ki, o arkadaş bunu bilse, orda olmadığı için kendinden utanabilir.

Meşe ağaçlarının yaprakları daha sararmamış ama bero, düNDAR, bih, gûhişk ağaçlarının yaprakları sararmış ve onlar dökülüyor artık. Her bir esintide yüzlerce yaprak sallana sallana dökülüyor ve yere düşüyor. Yaprakların dökülmesi, arazinin çıplak olması anlamına geliyor. Tabi bu da gizli ve kamufleli kalma konusunda dezavantaj yaratıyor. Zaten bu yıl düşman bahardan beridir Besta'yı yakmaktan geri durmadı. Ne zaman yangın söndüyse mutlaka birkaç obüs atarak tekrar ormanları yakıyordu. Tabi bunu bir plan dahilinde yapıyor. Böyle giderse belki birkaç yıl içinde ormanlar kalmayacak. Dersim'in yangınları çok gündem oldu. Ama Şırnak'ın bir Ferhat Tunç'u olmadığı için Besta'nın yangınları gündem olmadı.

Havaların kapalı olması, bizim daha rahat hareket etmemizi sağlıyor. Hatta hava yağmurlu olduğu zaman daha rahat hareket edebiliyoruz. Çünkü bu keşif illetinden kurtuluyoruz. HavaLar kapalı olduğu zaman görmüyor. Görmesi için bulutların altına inmesi gerekiyor. O da vurulma riski anlamına geliyor. Ya da çakan şimşeklerle elektronik sisteminin devre dışı kalması ve belki de düşmesi anlamına geliyor. Yağmurlu havalarda da eğer keşif dolaşıyorsa o sadece psikolojik amaçlıdır. Bunu da Şengal'de Amerikalılardan öğrendik. Yağmurun altında ıslanmak, keşfin sinir bozucu sesi altında oturmaktan on kat daha iyidir.

Bazen yağmur yağarken insanın yanında ne başını altına sokacağı bir naylon parçası ne de mağarası vardır. Sadece yağmurluk olur bazen. Artık sen o yağmurluğun altında oturuyorsun ya da yatabiliyorsan yatıyorsun. 1 metre genişliğinde 2 metre uzunluğundaki yağmurluğun altına büzülerek yatmaya çalışırsın. Bu köşe ıslanmasın, buradan damlalar gelmesin diyerekten kendini bir çuval gibi üst üste toplarsın. Eğer ıslanmamışsan sanki bir yağmurluğun altında değil de bir sarayda yatmışsın gibi kendini mutlu hissedersin.

Bazen de yağmurlar insanı yollarda yakalar. Bu durumda ıslanmak kaçınılmazdır. Onun için önce çantayı bir naylona sararsın. Eğer bunun imkanı yoksa ıslanmasını istemediğin radyo, şifre, para vb gibi küçük malzemeleri küçük birer naylona koyarsın. Bu anlamda her gerillada bunun için tedbirler vardır. Bu önlemleri aldıktan sonra şalvarının paçalarını da çorabının içine atarsın. Ayakkabılarının çamurla güreşini hesaplayarakten bağlarını biraz daha sıkarsın ve artık yağmuru bedenle karşılamaya hazırsındır. İlk başta, ne kadar kuru bölge varsa faydamadır, diyerek oranı buranı korumaya çalışsan da yağmaya devam eden yağmur yavaş yavaş her tarafını ıslatmaya başlar. İlk ıslanan bölgeler dizler ve omuzdur. Ondan sonra yukarıya ve aşağıya doğru ıslaklık dağılır ve her tarafın ıslanmış olur. Tabi artık günümüzde keşif uçaklarına karşı sürekli yanımızda taşıdığımız şemsiyelerimizi böylesi durumlar için de kullanıyoruz.

Havalar soğuksa ve önünde barınacağın bir yerin yoksa durum kötü sayılır, hatta risklidir. Ama eğer havalar soğuk değilse artık bu yağmur bir arınma yağmuru olur. Doğanın ve içindekilerin yüreğine serpilene su olur. Çünkü gökyüzü ağlamazsa, yeryüzü gülmez!...

Bugün Başkan Apo'nun esaretiyle sonuçlanan uluslararası komplonun 20. yıldönümü. Bundan 20 yıl önce NATO'nun Gladysu ve yerel işbirlikçi güçlerin baskı, şantaj ve kirli pazarlıkları sonucu Suriye'ye baskı yapılarak Önderliğin Şam'dan çıkmasına mecbur bırakıldı. Ve 15 Şubat'ta Nairobi'de esir düşmesiyle sonuçlanan büyük macera başlamıştı.

İnsan 20 yıl öncesine gittiğinde ve yaşananları hatırladığında ve onları bugünümüzle kıyasladığımızda nelerden geçtiğimizi tahmin etmek bile inanılmaz geliyor. Dünya'daki bütün Kürtler ayakta, onlarca arkadaş, yurtsever anne, genç “Güneşimizi Karartamazsınız” şiarıyla bedenlerini ateşe verdiler. Kış şartları olmasına rağmen pek çok arkadaş fedai eylem yaptı. Komplonun içinde yer alan bütün devletlere giderek “bu kahpeliğe karıştığınız için devletinizi başınıza yıkarız” öfkesiyle eylem yapmak istediler. Kim inanırdı ki birgün Başkan Apo'nun esir düşeceğini. Yani hepimiz beynimizden, yüreğimizden, can evimizden vurulmuştuk. Tabi o günden bugüne pek çok şey değişti, pek çok hesap boşa çıktı.

En başta, bu komployle PKK'ye 6 ay ömür biçenler yanıldılar ve aradan geçen 20 yıl boyunca daha da büyüyerek gelişti. Ne Başkan Apo'yu esir alabildiler, ne de PKK'yi. Bizi Önderliksiz bir yaşama alıştırmak istediler ama ne halk ne de örgüt buna gelmedi. Ve aradan geçen 20 yıla rağmen başta askeri çalışmalarımız olmak üzere bütün çalışmaların merkezine Önder Apo'nun özgürlüğü hedefini koyduk. Tabi bunu halen başaramamış olmamız bizim özleştirimizdir.

Aradan geçen 20 yıla göre tepkilerde belli bir gevşemenin olduğunu söyleyebiliriz. Yani 98-99'daki öfke, eğer o hızıyla devam etseydi ya da düşman bugün Önderliğe yöneldiğinde, tecrit uyguladığında yine ortaya koysaydık belki de Önderlik şimdi bu işkenceden kurtulmuştu. Yani Önderlik için aralıksız devam eden eylemler olmasına rağmen radikal eylemler yok artık. Uzun bir süredir Önderlikle görüşme yok ve en son savcılık, avukatlara Önderliğe disiplin cezası verdiklerini söylemişler. İşte bizim ve halkımızın bu süreçte yapmamız gereken şey 99'daki ruhla faşist TC devletine

yönelmektir. Yapamadığımız şey budur, yoksa Başkan Apo hepimizin yaşam ve mücadele gerekçemiz olmaya devam etmektedir.

24 yılımızı doldurmuş bir gerillayım ve ben Başkan Apo'yu hiç görmedim. Eski arkadaşların çoğu en azından fiziki olarak Önderliği gördüler, ona dokundular, eğitimini direk aldılar, beraber resim çektiler ve en son ondan aldıkları büyük güçle onunla vedalaşarak tekrar mücadele alanlarına büyük bir moral ve güçle döndüler. İşte ben bunlardan hiçbirini yapamadım. Oraya giden her arkadaşın bahsettiği o heyecanı yaşayamadım. Aslında 98 yılı sonunda Zağros'tan bir grup arkadaş olarak Önderlik sahasına gideceğimiz kararı eyalet toplantısında alınmıştı ve sonbahar devresi için gidecektik. Fakat komplo süreci başlayınca doğal olarak beklemiştik ve halen bekliyorum. Yani bir gün O'nu görmenin heyecanı ve bekleyişi içinde yaşıyor ve bu inançla mücadeleye katılıyoruz. Bazen genç arkadaşlar “ Heval Egid, sen Önderliği gördün mü” diye sorduklarında sadece “hayır” diyorum. Hem soruyu soran arkadaş susuyor hem de ben susuyorum. Soran arkadaşın susma nedeni “nasıl olur ma, senin gibi eski bir arkadaşın Önderliği görmemiş olması ayıp değil mi?”dir. Benim susma sebebim ise şanssızlığım, talihsizliğim ve içimdeki acıdır. Ama bir gün Başkan Apo'yu özgürleştireceğimize tüm yüreğimle inanıyorum. Bu mutlu günü birey olarak görür müyüm, görmez miyim bilemiyorum. Eğer göremezsem gözlerim açık gidecek. Eğer görürsem de yeniden PKK'ye katılmış gibi olacağım. Fakat kıyasıya bir mücadele ortamındayız ve ben de savaş alanındaki bir gerillayım. Önderliğimiz ve halkımızın özgürlüğü için mücadele yürütüyoruz. Sona ulaşmadan düşmek de var. Benim gibi binlerce arkadaş da Önderliği hiç görmediği halde, hiç tereddüt etmeden ölüme yürüdüler. Bizim de o arkadaşlardan farklı bir yanımız olamaz.

Ama yine de umutlarımızla yaşamak da, bu zorlu mücadelede tetikleyici bir rol oynamaktadır. En kısa zamanda Önder Apo'yu özgürleştirme sözü ve umuduyla tekrardan bu karar günü ve tüm komplocuları lanetliyoruz.

GERÎLLA ME

Gerîlla me, şervanim ez
Şervanim, azadim ez
Jî bo rûmeta gellé xwe,
Wekî teyré bazim ez.

Gerîlla me, wek çîya me
Deşt û bajar li ser xwe me
Her tim li hember dijmina,
Şîyarim, wek şêra me.

Gerilla rûmeta Kûrd e
Pakrewane can merde
Ne tene ji bona welat,
Ji bo gelan tim şerde.

Wek Cûdî'ye wek Şaho
Car Agirî'ye car Şekîf
Ax e, av e, welat e,
Diherike wek Fîrat e.

Gerilla me çirûskim ez
Bi gellé xwe re agirim ez
Heta em azad nebin,
Bahozim tufanim ez.

Gerilla tim rûgeş e
Agire wek pété geş e
Ji bona xwe bé derde,
Ji bo civaké serkeş e.

Ger rojek şehîd bim ez
Rakin çek û âlâmin bi lez

**Daye ne barîne rondikan,
Êş û elem bike h  z....**

**Avyan/Besta
20'   Cotmeh 2018**

  irlerin Tad  

**  irlerime teknolojik kelimeler girsin istemem,
Uzay gemisi, internet, ultrason
Gözlem noktası ya da keşif u  a  ı.
Ama değişen dünya kelimeleri de tüketti.
Sevgi,
Yürek,
Özlem
Ya da mertlik.
Yiğitlik, dostluk.
Eser kalmadı artık,
Doğal olan dünyamıza ait hiçbir şeyden
Tad  yla oynandı her şeyin
Sofradan koparıldı tarlanın lezzeti,
Ahlaktan koparıldı dünyanın adaleti.
Anne kucağından bebeği,
Hayali, umudu ve geleceği.
Her şeyin tadıyla oynandı,
Ve artık dünya
Dama  ıımıza zehir gibi yapışıyor...**

**23 Ekim '18
Besta**

Cilo

Bugün tertemiz bir gökyüzü var ve göz alabildiğince ufukları görebiliyorsun. Yağan yağmurlar sanki tüm gökyüzünü de yıkamış tertemiz yapmıştı. Masmavi bir gökyüzünün altında heyecanla beklediğimiz güneşin sıcak ışınlarını bekliyoruz bu sabah. 15 güne yakındır havalar yağmur modundaydı ama sürekli yağmıyordu. Bazen günde bir saat, bazen teğet geçiyordu. Ama son hafta sürekli, yani aralıksız yağdı. Sadece bizim bulunduğumuz yerde de değil, Türkiye ve Kürdistan'ın genelinde. Hatta dün bizim radyoda geçen bir habere göre, bizim köye komşu olan iki köyde (Qadiyan ve Alekana) sel kalkmış, 1 kişi sele kapılıp kaybolmuş, 29 kişi yaralanmış ve her iki köy de tahliye edilmişti. Yani birkaç gündür ciddi ciddi yağmur yağıyor. Bundan önceki bir yazıda yağmurun zevkinden, romantizminden biraz bahsetmiştim, onun için tekrar girmeyeceğim. Ama bazen günlerce aralıksız yağdı mı ve artık sen de kıydan köşeden ıslanmaya başladın mı zorlayıcı da oluyor.

Bundan önceki noktamızı değiştirdik ve yeni bir yerdeyiz. Mağaramız yok, kendimize bir yer altı mangası yaptık. Ama biz çıktuktan sonra ayı vurur ve görüntü çıkar korkusuyla manganın üzerine naylon atmadık. Avyan karakoluna ait saclarla kapattık ve üzerine toprak attık. Ama saclar delikti ve yağmurda damlıyordu. Ben kendime dışarda yağmurluk açmışım ve bana yetiyordu. Fakat benim dışımda başka misafirlerim de vardı. Bir fare ve yavrusu, bir de kuş. Fare son iki gündür geliyor. Her halde yağan yağmurlar onların deliklerini suyla doldurmuştu ve onlar da kendilerine yeni bir yer arıyorlardı. Bir baktım yavru fare tulumun altına girmiş ve oradan da kucağıma gelmiş. Kucağımda bir hareket fark edince hemen kontrol ettim ve doğal olarak fareyi kovdum. Kendine sıcak bir yer bulmuştu belki ama psikolojim kucağıma bir fareyle paylaşacak kadar rahat değil. Her nedense insan fare ve yılanlara karşı rahat değil. Yağmurluğumun altında bir köşede durabilirdi ama kucağım olmazdı. Yavru fare kaçtıktan kısa bir süre sonra baktım bu sefer de annesi geldi ve Cilo'nun bir haftadır yediği yemek artıklarını yemeğe başladı. Bir-iki sefer kovdum ama tekrar gelince sesimi çıkarmadım ve yemek artıklarını nasıl da iştahlıca midesine indirdiğini izledim. Tüm sofrayı temizledikten sonra gitti, belki

de küçük yavrusu için biran önce süte çevirmek istiyordu. Cilo'yu mu merak ettiniz, o da diğer misafirim, yani kuş. Size biraz da ondan bahsedeyim.

Cilo, etrafımızdaki onlarca kuştan biri. Etrafımız ıslak olduğu için yemeğimizi yağmurluğun kenarında bir yere bırakıyoruz. Diğer arkadaşlar da yemek zamanında yağmur yağarsa şemsiyelerini açarak yemek yiyorduk. Doğal olarak yere bazen yemek kırıntıları, peynir ve bulgur parçaları da düşüyordu. Bunu fark eden bir kuş bir haftadır, yemeği kaldırdığımızdan hemen sonra gelip yemek yediğimiz yerdeki kırıntıları yiyor. İlk gün önce birkaç metre uzağıma tedirgin bir şekilde geldi, gözüne kestirdiği bir kırıntıyı hemen alıp kaçtı. Ondan sonra yavaş yavaş alıştı. Artık ağzına alıp kaçmıyor ve başka yerde yemiyor. Gelip orda yiyor ve artık korkmuyor da. Hatta bu sabah dizimin dibine kadar geldi, yemeğe oturduğumuzda artık o da geliyor. Biz de artık ona misafir gözüyle bakmıyor, evden biri gibi görüyoruz ve yemek geldiği gibi bir köşeye onun payını da bırakıyoruz. Dostluğumuz ne kadar devam eder. Acaba yağmurlardan sonra da devam eder mi, bilmiyoruz. Sevimli küçük bir kuş, bülbüller gibi gri ama gerdan kısmı biraz turuncu. Fakat ona benzeyen başka kuşlar da var. Biz Cilo'yu bize rahat yaklaşmasından ve aldığı kilolardan tanıyoruz. Yani ilk günlere göre biraz şişman olmuş, ve artık rahat yaklaşıyor.

Cilo ismini de Hındırın arkadaşın kuşundan esinlenerek ve Hındırın arkadaşı hatırlamak üzere koyduk. Hındırın arkadaşı, müebbet almış bir arkadaş ve şuan İzmir'de cezaevinde. Onun da uzun bir hikayesi var ama yeri burası değil. Bu kışın bana bir mektup göndermişti ve bir de resim. Çektiği resimde omuzunda bir tane de muhabbet kuşu vardı. İşte bu kuş Hındırın arkadaşın en yakın dostuymuş. Kuşa Cilo ismini koymuş ve Cilo'ya 50 kelime öğretmiş. Cilo hakkında yazdıkları aynen şöyle; "Cilo ile tanışmanı çok isterdim, ama ne tatlı, ne şirin bir şey. Tabi zeki ve güzel de... inan sevincim olmuş!... en az 50 kelime söyleyebilir, tabi hepsi Kürtçe. Ne demek o, Cilo asimilasyona uğramamış. Aslında sözcük değil, cümle kuruyor. Mesela, "tû çawayi başı", "kûro wisan neke", "kûro tû çend xweşiki maçeké maçeké" böyle. Ama gözleri de hep gökyüzünde... yine de ona güveniyorum, ihanet edip beni bırakmayacak!"

İşte ben de Hındırın arkadaşı hatırlayarak bu kuşa Cilo ismini koydum. İtiraf etmeliyim ki Hındırın arkadaşın Cilo'su bizimkinden

daha şirin. Hem dört duvar arasında olmasından dolayı sempati yaratıyor, hem de konuşuyor. O da bir tutsak. Ama bizim Cilo özgür ve istediği zaman uğup gidiyor. Fakat ona farklı bir hava yansıtmadım, hatta onun resmini ve videosunu bile çektim. Her geldiğinde ismini söyleyerek yanıma da çağırıyorum ama yine de ne dizime ne de omuzuma gelecek kadar alışmadı bana. Belki de dostluğumuz bu sınırdaki kalır. Ya da bu noktadan gittikten sonra, dostluğumuz da biter. Ama umarım hem Hındırın arkadaş hem de onun Cilo'sunun dostluğu her ikisi de özgür oluncaya kadar devam eder.

Palo'nun Notu

Birkaç gün önce Devrim Palo arkadaşın Garzan'dan gönderdiği notu aldım. Yaklaşık iki ay önce yazmış ve oradan gelip güneye geçen bir kadın arkadaşa vermişti. Fakat ben o arkadaşı görmedim, Besta'dan geçerken bırakmıştı. Tabi sağlam ulaştıklarını duymuştum ve buna sevindim. Fakat sanırım daha Welat arkadaşı göremeden Welat arkadaş şehit düşmüştü. Devrim arkadaş daha önce de Amed ve Dersim'de kaldığı için kolayca alışacaktı.

Devrim arkadaşla, Şengal pratiğinde baştan sona kadar beraberdik. İyisiyle kötüsüyle çok anımız oldu. Bana desteği oldu, ben de elimden geldiğince yardımcı olmak istemiştim. Şengal'den çıktıktan sonra O, bir süre daha orada kalmıştı. Xanesor çatışmasından sonra bir soruşturma açılmıştı ve soruşturma sürecinde kendisine karşı biraz gücenmiştim. Ama ikimiz de bu baharın kuzey yolcusuyduk ve Metina'da onu görünce önce biraz küskün gibi görünüp takıldım, sonra da kucaklaştık. Bu PKK'de yoldaşlarımız bizim için her şeydir. Önemli olan bazen birbirimizi yanlışımızla da kabul etmektir. Bir hafta beraber kaldık. 24 Haziran seçim sonuçlarını beraber takip ettik ve ona ve Rubar Çolemerg arkadaşla biraz takıldım. "Heval Bawer, seçimden tekrar Erdoğan çıktığı için Devrim ve Rubar arkadaş kuzeye gelmek istemiyorlar" diye takılınca epey güldük. Bana aşağıdaki notu yazmıştı. Geliş gidiş başladığında ben de bir not yazacağım.

Merhaba Heval Agit,

Garzan'dan Botan'a kadar sonsuz selam ve saygılarımızı iletiyoruz. Umarım durumun iyidir. Gerçekten çok merak ettik durumunu ve yaşadıklarını. Harun'a yazdığın notu ilettim. Çok sevindi. Welat arkadaş onun alanında şehit düştüğü için biraz etkilenmişti. Ama cesur ve istikrarlı bir duruşu var. Baharın yanımıza gelecek, bir süre beraber kalmayı planladık. O zaman koşullar uygun olursa seninle bağlantı kurarız. Mawa alanına bir şifre yolladım, Garzan ve Mawa arası için, bilgin olsun. Çok çetrefilli bir yol sürecini yaşadım, ama durumları öğrenmek için benim için çok iyi oldu. İki şey çok göze çarpıyordu. Birincisi hiçbir yerde gece ve gündüz nöbeti tutulmuyor, ikincisi teknik konusunda (özelde keşif) çok kirli bilgi var. Keşfin altında şemsiye ile yürüme konusunda bir türlü olamıyorlar. Birçok alanda ve alanlar arası

geçişlerde keşif gelince ben yürümeyene kadar onlar da yürümüyorlar. Bu konuda tedbirli bir rahatlık yaratmayana kadar iş yapmak çok zor. Ayrıca genel muhabere sistemlerimizde bir sorun olduğunu düşünüyorum, yani düşman bir biçimde çözüyor. Yol boyunca benim ve kaplanın grubu için ayarlanan tüm randevulara aynı gün düşman da geldi. Muhabere konusunda yeni bir yöntem deniyorum, eğer tutarsa baharın sana yazarım. Kendine ve oradaki tüm yoldaşlara çok çok iyi bak. Hepinizi en devrimci duygularıyla selamlıyorum. Sonsuz saygılar.

Çalışmalarınızda başarılar.

Devrimci Selam ve Saygılar

8.28.2018

PALO

Geçen yıl Besta’da 4 Kasım’da düşman kapsamlı bir operasyon yapmıştı. Aslında iki gün öncesinde düşman bir hava saldırısı yapmıştı ve bu operasyonda Delal ve Azé arkadaşlarla birlikte 4 arkadaş şehit düşmüştü. Fedakar adında kaçan bir hainin verdiği bilgilerden sonra düşman Delal arkadaşın şehit düştüğünü anlamıştı ve bunun üzerine operasyonu uzatmış ve 16 gün sürdürmüştü. Arkadaşların bahsettiğine göre aslında Delal arkadaşın kışın üsleneyeceği yerde olması gerekiyordu fakat kalan birkaç ufak işi tamamlamak isterken hava saldırısında şehit düşmüştü.

Geçen yıl Besta’da başını Şiyar Batman’ın çektiği 8 kişilik bir grup arkadaşlardan ayrılarak sözde TC devletine karşı kendi başlarına savaşıyorlarmış ve metropollere açılıp sarsıcı eylemler yapacaklarmış. Yani PKK gücüyle yapmayacaklar bunu ama kendi güçleriyle bunu yapacaklarmış. Halbuki Önderlik yıllar öncesinde “PKK olmazsa Kürdistan’da yaprak bile kıpırdamaz demişti” Tabi bunlardan bazıları belki Şiyar’a kanarak gitmişlerdi fakat Şiyar’ın bir çete olduğunu herkes biliyordu. Daha sonra arkadaşlar Hot köyü yakınlarında bunlara baskın yaparak 4 tanesini yakaladı. Şiyar ve başka birkaç kişi ondan bir süre önce gruptan koparak kaçmışlardı. İşte bu Şiyar Batman alçağı da bu operasyona katılmış. 10 yıla yakın bir süre Besta’da kaldı ve hemen her tarafı biliyordu.

2016 yılında da yine 4 Kasım’da düşman operasyon yapmıştı. O zaman da bölgenin komutanı olan serhat Erzurum alçağı düşmana gitmişti ve kontra olup operasyona öncülük etmişti. Bu Kürt ihaneti ne kadar da alçakça oluyor. 27 yıl bu örgütte devrimcilik yapacaksın, sonra da hiç sıkılmadan, utanmadan gidip kendi düşmanına teslim olacaksın. Victor Hugo’nun güzel bir sözünü bazen Şiyar arkadaş örnek verirdi; “Devrimciler Zambak çiçeğine benzer. Kökü üzerine iken dünyanın en güzel kokusudur. Ama çürüdükleri zaman da dünyanın en berbat kokusudur.” Aslında bu laf her şeyi çok güzel tarif ediyor. Kendi davalarına, yoldaşlarına, halkına sırtını dönüp ihanet edenler de dünyanın en rezil insanlarıdır. Hem düşmanına teslim oluyorsun hem de gelip yoldaşına karşı savaşıyorsun. O operasyonda da 20’ye yakın arkadaş şehit düşmüştü.

Şimdi Besta gücünde de sanki bu yıl da yine aynı gün bir operasyon olacakmış beklentisi var. Düşmanın ne zaman operasyon yapacağını bilemeyiz ve kimse de onun elini tutmaz. Fakat düşman artık operasyonlarını keşif, istihbarat ve somut bilgiler üzerine yapıyor. Besta'dan düşmana somut bilgi ve istihbarat birkaç yoldan gidebilir. İhanetler yoluyla, Besta'dan geçen Koçerler yoluyla ya da araziye çıkardıkları gözcü ve keşifçileri aracılığıyla. Bu yıl Besta'dan kaçış olmadı, baharın iki kaçış olmuştu ama Besta gücü değildi. Zaten onlardan birisinin verdiği bilgi üzerine Piro'nun eteklerinde yönetim noktasına hava saldırısı ve baskın yapmışlardı ve 6 arkadaş şehit düşmüştü. Sonra etraftaki güçler de müdahale etmek isterken ayrı ayrı yerlerde 10 kayıp daha verdiler. Aynı operasyonda Feride arkadaş ve yanındaki 4 arkadaşla noktadan çıkmaya fırsat bulamamıştı ve kendilerini noktanın içindeki bir sığınakta saklamışlardı ve tüm etrafları sarılmış olmasına rağmen düşman fark etmemişti. Yakınlarına vurulan kazanın basıncıyla hafiften yaralanmışlardı. O da yeni Cudi'den gelmiş ve Haki arkadaş görmek için o noktaya gitmişti. Tesadüfen Haki arkadaş da geçen yıl Amed'e geçemeyen Amed grubunu (Grup komutanı Andok arkadaş baharın Herekol'da şehit düşmüştü) uğurlamak için iki gün öncesinden o noktadan çıkmıştı.

Koçerler üzeri bilgi gitmemesi için ilişkilenmeyi yasakladık, sadece alımcı iki arkadaş uğraşacak. Gerisi düşmanın gözcü ve keşiflerine kalıyor. Ona karşı da en iyi tedbir gerilla olmaktır, sanırım hepimiz bu yaşananlardan ders çıkarmışızdır. Bütün bunları yan yana getirdiğimizde düşman genel bir operasyon yapmayabilir de. Ya da somut bazı bilgilerin peşine düşer, onun üzerinden operasyon yapabilir. Artık o da düşmanın bileceği bir iş. Biz kendimizi operasyona göre hazırlayıp örgütlemişiz. Eğer bir gaflet durumu yaşanmazsa belki geçen yılın intikamını da alırız.

Zozanlardan inen Koçerler artık bitti sayılır. Sadece Besta Biluzer tarafında biraz kalmışlar, onlar da birkaç güne geçerler. Havalardan dolayı bir süreydi keşif uçağı dolaşmıyordu ama son birkaç gündür aralıklı olarak yine dolaşmaya başladılar. Bizim yanımızdaki arkadaşlar da kendimizi üçe ayırmışız. Bir grup kamp çalışmasını yürütüyor, birkaç arkadaş benimle hareket ediyor, bir grubu da operasyon içinde kalarak eylem yapmak için ayırdık. Bölge gücüyle

birlikte 5-6 eylem grubu oluyor. İnanıyorum ki şehit Delal ve onunla şehit düşen arkadaşların intikamını alırız.

Bir süreydi Besta'ya yönelik operasyon bekleniyordu. Ekim'in 28'inde iki günlük bir operasyon yaptılar ama genel değildi. Besta Biluzer, Gıré Sevo, ve Besta Meryem hatlarında yaptılar. Akşamdan Çiyayé Fıla'dan ve Şehribandan yürüyerek gelmişlerdi. Orda operasyon için bekleyen bir grup arkadaş vardı. (Şerger, Canda ve Zindan arkadaşlar) Düşmanı fark edince vurmuşlardı. BKC'leri durmuştu ama karnas ve B-7 ile vurmuşlardı. Zindan arkadaş B-7 ile iki mevziyi imha etmişti. İki askerin öldüğü tekmilini verdiler. Operasyon bilgisini öğrendiğimde direk bu operasyonun Koçerlerin bilgisi ile yapıldığını söyledim. Bugün Gever arkadaşı gördüğümde bazı Koçerlerin (daha önce arkadaşlara çalışan ama şimdi artık arkadaşların kuşkuyla baktığı Remzi adında biri) bir grup arkadaş gördüğünü söyledi.

Aslında düşman nokta baskını için sessizce gelip sızmıştı ama arkadaşların noktasını tam tespit edememişlerdi ve arkadaşlar vurunca boşa çıktı. Aynı gün Gabar'da Çiyayé Reş'te bir operasyon yaptılar. Ve orda çatışma çıkmıştı. Kemal Bagok ve Botan Qeşuri arkadaşlar son mermilerine kadar savaştıktan sonra bombalarını kendilerinde patlatarak şehit düşmüşlerdi. Aynı çatışmada Fedakar Cizir adında bir oportünist ve alçak da teslim olmuştu. YPS komutanlığı için düzenlediğimiz ve yeni Gabar'dan gelen Serhat Varto arkadaşın bana söylediğine göre arkadaşlar daha önceden deşifre olan bir sığınağa gitmişlerdi ve düşman direk sığınağın üzerine gelmişti ve çatışma öyle çıkmıştı.

Yine ayın 28'inde Gelyé Marinos ve Anitos'ta düşman bir nokta baskını yapmıştı. Tabi önce hava saldırısı sonra da indirmeler. "Dara" adına bir kadın arkadaş tekmil verdi. Orda üç arkadaş şehit düşmüştü ve olayla ilgili bazı şifreleri de "Rojhat" deryasına verdi. Sonra Bawer arkadaşın onlarla yaptığı muhabereyi dinledim. Arkadaşların köylülerle randevusu varmış ve düşman ondan sonra vurmuş. Demek ki komplo yapmışlar.

Esas darbeyi Cudi'den yedik. Ayın 1'inde düşman Deryé Sipi'nin yukarısındaki bir noktaya sabah hava saldırısı yapmıştı daha sonra saat 11'de indirmeler yaparak noktaya girmişlerdi ve burada 6 arkadaş şehit düşmüştü. Hepsi bölge yönetiminde yer alan arkadaşlar. Sorxwin Guyi (düşman noktaya girmek isteyince yaralı olarak düşmanın eline düşmemek için kendi bombasını kendinde patlatmıştı),

Roza Serhat, Tiréj Amed, Mazlum Xelef (Rojhilat), Şevger Van ve bölgenin muhaberecisi Çeko Cizre arkadaşlar. Belli ki bölge yönetimi yılın son toplantısını yapıp kamplara gideceklerdi. Arkadaşlar keşif uçaklarının noktayı tespit ettiklerini tekmilde söylediler ama bence kesinlikle gözcüler noktayı yerden tespit etmişlerdi, daha sonra keşif uçağı gelip noktayı tam netleştirmiş ve koordinatlarını netleştirmişti. Zaten çoğu zaman keşif uçağı yerden verilen bilgi üzerine sadece uçak vuruşu için koordinat tespit ediyor.

Biz Cudi'ye geldiğimizde biz de birkaç gün o noktada kalmıştık, Qesapxane'den görünen bir yer. Sonbaharda gözcülerin oraya sürekli geldiğini ve daha yazın ortasında dikkat etmemiz gerektiğini Cudi'deki arkadaşların kendileri bize söylemişti. Onlar da büyük ihtimalle gündüz o noktaya gelmişlerdi ve gözcülere görüntü vermişlerdi. Düşman o gün gece yarısı helikopterlerle geri çekilmişti. Ertesi gün de bu sefer de Deryé Hırçé'de keşif uçakları arkadaşları görmüş, akşam 10'da düşman hava saldırısı yapmış, bazı arkadaşlar yaralanmış ve sabah buraya indirme yapmışlar. Burada yaralı olan Zana Çırav ve Karlı arkadaşlar (bu arkadaşlar 3-4 gün önce Gabar'dan gelmişlerdi ve Şerda arkadaşla güneye geçeceklerdi) bombalarını kendilerinde patlatarak şehit düşmüşlerdi. Arkadaşlar buradaki düşmanı iki sefer vurmuşlardı. Bir tanesinde çatışma çıkmıştı ve burada da Kato Ségırki arkadaş şehit düşmüştü. Düşmanın da kayıpları olmuştu ama sayıyı netleştirmemişlerdi. Düşman ayın 3'ünde tümünden geri çekilmişti. Tabi günlerdir bağlantıya çıkamadılar. Düşman bu birkaç gün içinde orada olan ya da olabilecek pek çok arkadaşın ismini de vererek çok kirli bilgilerin yayını yaptı. Fırat arkadaşın (Selim Demiroğlu) ismini vererek Cudi sorumlusunu, daha sonra kırmızı listeden aranan Bedirxan Aba (sanırım Masiro arkadaşın ismi) adında saha komutanını vurduklarını söylediler. En son Rızgar Gever (Müslüm Fırtına) arkadaşın ismini verdiler. Tabi arkadaşlar bağlantıya çıkmayana kadar düşmanın bu kirli bilgileri yüzünden insan endişeleniyor da. Bugün Fırat arkadaş (dün de cihaza çıktı) operasyonun bilgisini verdi. Tekmilden sonra da “Rojhat”a şifreyle bazı notlar verdi, acaba verilen kayıpların dışında da kayıplar var mıydı? Düşmanın 4 güne ilişkin verdiği sayı 14 ama çoğu zaman abartıyor ya da bir yerde ne kadar arkadaş görmüşse hepsini sanki vurmuş gibi veriyor.

Merak ettiğim konu düşmanın Masiro arkadaşın ismini vermeleri. Düşman Fırat ve Rızgar arkadaşların orda olduğunu bilebilir çünkü oranın sorumlularıydı, kaçanların verdiği bilgilerden de bunu bilebilirler. Ama Masiro arkadaş üç gündü oraya gitmişti. Büyük ihtimalle olay yerinde olamazdı, çünkü o kadar yönetimin olduğu bir yere o da gitmezdi. Ama düşman orda olduğunu nasıl biliyordu. Acaba şehit olarak verilen arkadaşların içinde yaralı olarak esir düşen mi vardı. Belki de arkadaşlar şifreyle arkadaşın oraya geçtiğini birbirlerine söylemişlerdi. Zaten bizim artık süratle aşmamış gereken klasik bir tarzımız da yönetimlerin nerde olduklarını söyleme alışkanlığıdır. Çünkü düşman çözüyor, ya da sonra da o şifre ele geçiyor ve düşman net bilgi sahibi oluyor.

Gerçekten de darbe yedik. Hepsi de çok değerli ve yıllardır Cudi'den pratik yürütmüş arkadaşlar. İnsan ne diyeceğini şaşırıyor. Tabi elimizdeki bilgiler şimdilik sadece tekmil bilgileri ama biz akıllanmıyoruz. Yeni geldiğimizde Cudi'deki gündüz hareketini eleştirmiştik ve arkadaşlar da dikkat edeceklerini söylemişlerdi. Bir de kendileri bu son süreçte üç farklı yerde düşmanın gizli birliklerini ve gözcülerini vurmuşlardı. Yani düşmanın somut bir bilgi peşinde olduğu ve nokta tespit etme peşindeyken, gündüz hareketini nasıl yaparlar ve tüm yönetim nasıl böyle yan yana gelir? İçimiz kan ağlıyor şimdi. Gerçekten de yazmak bile istemiyorum. Bir yandan düşmanın bahsettiği arkadaşlardan bazı arkadaşların şehit düşmemiş olmasına sevinirken diğer yandan şehit düşmüş arkadaşların derin acısı.

Bu yıl sonbaharda Botan'da kayıp vermeyelim derken bizde halen bazı şeylerin aşılmadığı ve anlaşılmadığı görülüyor. Ben buna kesinlikle düşmanın başarısı demiyorum. Ey düşman! yemin billah bu senin başarı değil, kesinlikle bizim sana hediye ettiğimiz bir başarı. Bir sonbahar gündüzünde yan yana gelmek bizim hatamız. Her dört operasyonu da düşman somut ve net bilgiler üzerine yapmış. Ne diyeceksin artık.....

Komplo Devam ediyor

İki gün önce Amerika çok tuhaf ama bir o kadar da alçakça bir karar aldı. Hareketimizin yönetimi hakkında yakalama kararı aldı. Cuma, Cemal ve Abbas arkadaşların başları için ödül koydu. Yani bu arkadaşların yerini ihbar edene toplam 12 milyon dolar para ödülü koydu. (Cemal arkadaş için 5 milyon, Cuma arkadaş için 4 milyon, Abbas arkadaş için de 3 milyon dolar) tabi ihbar etme aynı zamanda “vur” anlamına da geliyor. Durup dururken bu karar neden alındı, bunun mantığı nedir anlam vermek zor değil ama aslında bu karar hepimize bu büyük güçlerin, hegemon sistemlerin ne kadar da güvenilmez, faydacı, kahpe, kaypak ve çıkarları için tüm onurlarını da satacaklarını bir kez daha gösterdi.

Amerika daha PKK'nin ilk çıkış yıllarında bile temsil ettiği fikirlerinden dolayı kendi sistemi için tehlikeli olduğunu söylemişti. Ve yıllarca TC devletinden daha fazla hareketimize karşı savaştı. 99 yılında da Önderliğimizi esir alıp Türk devletine teslim etti. Ama 2014'teki DAİŞ saldırısından sonra PKK'nin bütün dünya için yaptığı fedakarlık tüm dünyada taktir kazandı. Tüm dünyadan bu harekete destek geldi. Amerika'nın başını çektiği koalisyon güçleri Rojava'da YPG ile resmi ittifak kurdu ve bu halen de devam ediyor. Amerika da YPG'nin PKK olduğunu çok iyi biliyor. Ama bütün buna rağmen PKK'nin yönetimi hakkında imha kararı alması çok çirkincedir. “YPG'ye evet, PKK'ye hayır” ya da “Beyaz Kürt'e evet, Özgür Kürt'e hayır” mantığı ile yeniden farklı bir komplo kurmak çirkin ve ahlaksızca bir maskedir. Hiçbir gerçek bu maskenin arkasında gizlenemez. Bu karar sadece Faşist TC devletinin ve onun başındaki diktatör bozuntusunun gönlünü kazanma kararı ya da jesti değildir. Önder Apo'nun Demokratik Ulus çizgisinden duyduğu rahatsızlık, PKK'nin tüm Ortadoğu'yu aydınlatan ışığından korkuyu ve 99'daki komplonun devamı niteliğindeki bir karardır.

Kürt gerçekliğini ve Kürt halkının özgürlük ruhunu artık hiçbir güç ne inkar edebilir ne de esir alabilir. Ama Amerika'nın bu kararı kendi ayağına vurduğu bir balta da oldu. Bütün egemen güçler itibarsızdır ama Amerika son yıllarda Kürtlerle kurduğu ilişkiler sayesinde halkımız içinde biraz sempati kazanmıştı. Hatta bölgede bile

biraz itibar kazanmıştı. Bana göre sadece güvenilirmez olduğunu göstermedi aynı zamanda bu itibarını da kaybetti.

Bölgenin yeniden dizayn edilmek istediğı böylesi bu süreçte bu karar çok şey ifade ediyor. Ama tehlikenin de her zamankinden fazla olduğunu gösteriyor.

Yeniden eski sloganlarımıza sarılacağız sanki; Kahrolsun emperyalizm!...

Yüreğimizin Pınarı Yine Kan Aktı!..

Bugün arkadaşlar Rızgar arkadaşın şehadetini açıkladılar. Yani günlerdi düşmanın bahsettiği isimlerden Rızgar arkadaş şehit düşmüştü. Fırat arkadaş zaten cihaza çıkmıştı, demek ki o yalandı. Masiro arkadaşın ismini vermişlerdi ama onun da doğru olmadığını Bawer arkadaş söylemişti. Fakat Cudi alanıyla muhabere yapamadığımız için olay hakkında tam bilgi alamadık. Bunun dışında başka şehadet var mıydı, ya da yaralanan arkadaş var mıydı onu henüz öğrenemedik. Sanırım ancak bahara öğreneceğiz. Rızgar arkadaşla birlikte 10 arkadaşın şehadeti açıklanmış oldu. Cudi dağı gibi 10 arkadaş.... 10 militan.... 10 fedai....

Sanırım düşman da bunu böyle tahmin etmemişti. Yani bir grubu vurduklarını biliyorlardı, hatta çoğu arkadaşın cenazesi düşmanın eline geçmişti ama yine de bu kadar nitelikli bir grubu vurduğunu anlamamıştı. Daha sonra bunların eski, ve bilinen arkadaşlar olduğunu fark edince her gün bir arkadaşın ismini vererek bilmem hangi “listedeki teröristi vurduk”, ne kadar “ödülle aranan teröristi vurduk” propagandasını günlerce yaptı. Peki yanlış mıydı, ya da bu sadece bir propaganda mıydı?... hayır.... Doğruydı. Hepsi de doğruydı. Onların hepsi de “arananlar listesindeydi”, hepsi de “kellesine ödül konulmuş teröristler” di. Düşmana “niye propaganda yapıyorsun” mu diyeceğiz?... hayır!... Biz olsak biz de günlerce propagandasını yapacaktık. Savaşta bir taraf, diğer tarafa ne kadar güçlü darbe vurursa sevinci de o kadar artar. Savaşların amacı da bu değil mi? Ve işte işgalci TC devletinin katil çeteleri de bunun sevincini yaşıyorlardı.

Peki bunu biz hak etmiş miydik?...Önderliğimiz, Örgütümüz, halkımız, o arkadaşlarımızın aileleri bunu hak etmiş miydi? en başta da o yoldaşlar bu sonucu hak etmiş miydiler? Böylesine ucuz bir başarıyı kendi elimizle nasıl da düşmana böyle hediye etmiştik? Oysa her biri onlarca defa ölüm çemberinden geçmişti. Her biri yıllarca savaşın, çatışmanın, zorluğun içinden geçmişti. Böylesine basit, böylesine kolay bir ölümü hak etmişler miydi?... Kendileri de bilmiyor muydu basitçe bir

ölümün ne kadar kahredici olduğunu... aynı şeyi onlar da defalarca başka arkadaşlar için yaşamamışlar mıydı?... böylesi vurulmanın bizim için ne kadar acı, düşmanımız için de o derecede sevinç anlamına geldiğini?... Cudi'nin düşman çemberinde bir ada olduğunu ve sürekli denetim altında olduğunu defalarca kendi yoldaşlarına anlatmamışlar mıydı?... Cudi'nin bir kılıç gibi keskin olduğunu ve hatayı kabul etmediğini en çok kendileri bilmiyor muydu?....

Evet hepsi de biliyordu tüm bunları. Peki neden bu tuzağa düşmüşlerdi? Bir an önce işlerimizi bitirip kış sürecine geçelim demek, düşmanı görmemezlik anlamına gelir miydi?.. O son buluşma belki de başarılı ve zorlu geçen bir yıl pratiğin son buluşması olacak, sonrasında da her arkadaş kendi kampına gidecek ve 2019 yılı için yeniden kendini eğitecek, hazırlayacaktı. Peki düşman bu fırsatı kaçırır mıydı? Hangi düşman bu fırsatı kaçırarak kadar kör olabilirdi. Ve düşman da bunu kaçırmadı. Günlerce gözcü ve hareketli birlik çıkarmıştı araziye. Bu iş için gelen bir ajanı Gire Çolya'da kendileri vurmamış mıydı? Yine üç sefer bu birlikleri kendileri vurmamış mıydı? Yani düşmanın bu sonbaharda Cudi'de bize bir darbe vurmak istediğini kendileri bilmiyor muydu? Bütün bu fedakarlıkları yapmalarına ve bunu bilmelerine rağmen bu tuzağa düşmeleri belki de en çok onların kahredici pişmanlığı olmuştur.

Yerlerinin deşifre olduğunu ve artık düşmanın onları vurduğunu anladıkları o son saniyelerinde, nasıl da böylesine ucuz bir şekilde vurulduklarının kahredici pişmanlığını kim bilir nasıl da yaşamışlardı. "Biz nasıl bu affedilmez hatayı yaptık?", "Şimdi Örgüt ne diyecek?" , "ne olacak şimdi arkadaşlarımızın durumu?" diyen o kahredici pişmanlık ve içinde pek çok "keşke" ler barındıran o yakıcı soruları nasıl da o son saniyelere sığdırmışlardı? Bir düşmanı bile vurmaktan gitmek, bir savaşçı için belki de en kahredici durumdur. Oysa teke tek dövüşme şansı olsa her biri belki de onlarca TC askerine bedeldi. Kesinlikle kendilerini düşünmeden yiğitçe ve ölümüne bir savaşın içine atılacak ve son mermilerine kadar düşmanına sıkacak yiğitlerdi. Fakat karşılarındaki katil sürüsü ellerindeki ferdi silahlarıyla, cesaretleri ve savaşçılık yetenekleriyle savaş meydanına inmemişlerdi. Onlar NATO'nun en güçlü silahlarıyla Cudi'nin zirvelerine çöreklenmişlerdi. Uçaklarla, heronlarla, Kobralarla, tonlarca büyüklükteki kazanlarla, obüslerle, ellerinde sadece ferdi silahları olan bir grup gerillanın etrafına

çöreklenmişlerdi. Her birisini kahreden gerçek de buydu işte? Onlarca defa ölüm çemberini elindeki kileşi ve salladığı bombayla açarak yaran Rızgar, şimdi tek bir düşmanı bile vurmada nasıl düşecekti? Yıllarca bir fırtına gibi Kürdistan dağlarında esen koskoca parmaksız Rızgar, nasıl da bunu gururuna yedirecekti? 2011’de bundan daha büyük bir çemberi yararak çıkan ve pek çok sefer ölüm çemberini yırtan Mazlum nasıl da böyle faka basmıştı? Köyüne yapılan katliamdan sadece birkaç ay öncesinden gerillaya katılan ve yıllarının çoğunu Botan’da geçiren ve en çok da Cudi’yi bilen, tanıyan Sorxwin, nasıl böyle bir hareket tarzına izin vermişti? Kesinlikle her bir arkadaş bu soruları o son saniyelerinin içine böyle sığdırmışlardı. Ama artık iş işten geçmişti ve yapılacak tek şey kalmıştı; ölümü yiğitçe karşılamak ve geride kalan arkadaşlarına da Cudi ağırlığında bir acıyı bırakmaktı!...

Ölümü karşılama anı bir insanın en sade, en yalın, en korkulu olduğu andır. Ve belki de bundan dolayı ölüm her zaman canlı gerçeğimizin en kabul edilemez yüzleşmesi olmuştur. Peki bir özgürlük savaşçısı için nasıl olmalıydı? O da korkacak mıydı ölümden? Ölümün son nokta olduğunu kabul mü edecekti? Yoksa ölümün de bir başlangıç olduğunu ve kaçınılmaz olduğunda da bunu en onurluca karşılamak gerektiğini göstermeyecek miydi herkese? En başta da karşılarındaki katil sürüsüne!... belki sonuç değişmeyecekti ama ruhlarını düşmanlarına teslim etmemiş olacaktardı. Düşman sadece onların cansız bedenlerini ele geçirmiş olacaktı. Ruhları ise bir yıldız gibi, bir özgürlük meşalesi gibi Cudi’nin zirvelerinde yanacaktı.

Bütün o yoldaşlarını temsilen de bunu Sorxwin yaptı, Zana yaptı, Karli (Nujiyan) yaptı. Yaralı olarak düşmanlarının eline geçmemek için raxtlarında taşıdıkları bombalarını kendilerinde patlatıp düşmanlarına sadece cansız bedenlerini teslim etmişlerdi. Hangi ruh bunu yapabiliirdi? Her canlının korkulu rüyası olan ölümü kim böyle sarılarak kucaklayabiliirdi. Bir yaralanma durumunda kendini kurtarmak için adeta karşısındakine yalvaracak kadar acınası olan bir durumda hangi ruh, “ey ölüm senden korkmuyorum ve seni yeniyorum” diyecek kadar gururlu ve onurlu olabilir? Kendi bombasının pimini çektikten sonra, bombasını bedeninin en ölümcül yerine yapıştırarak, saniye saniye bombanın patlamasını ve ölümün gelip onu kucaklamasını bekleyecek cesarete kim sahip olabilir? İşte o gün bütün o kahredici, o affedilmez hataların verdiği acılara, bir de bu ruh eşlik ediyordu.

Uçakların bıraktıkları kazanlarla grubun çoğu şehit düşmüşlerdi. Bir grupta Sorxwin arkadaş, ertesi günkü grupta ise Zana ve Karli arkadaş yaralı kalmışlardı. Onlarca bomba ve kazandan sonra ucuz bir kahramanlığın peşinde olan işgalci devletin leş kargalarına, sadece cansız bedenleri toplamak kalmıştı. Fakat bu çirkin vazifelerini bile yapmak için korku ve panik içinde, kuyruklarını eteklerine sinerek noktaya girmek istedikleri bir anda patlayan el bombasıyla ödleri kopmuş, kendilerini yerlere atarak “annee annee” ve “imdaaat imdaat” diye bağırarak altlarına etmişlerdi. Nasıl oluyor da tonlarca kazanla vurulan, Kobralarla taranan, yüzlerce obüsle dövülen bu noktada halen canlı kalmış ve kendilerine bombayla saldırmışlardı. Dakikalarca bunun korkusunu yaşamış ve tekrar geri çekilerek, noktadan kendilerine yoğunca ateş açıldığını ve büyük bir saldırı altında olduklarını kendi üstlerine bildirip yeniden uçakların havalanmasını ve noktayı tekrar bombalamasını istemişlerdi. Bilinmezlik ve korku içinde geçen birkaç dakikadan sonra patlayan bombadan sonra başka bombaların ve mermilerin patlamadığını gören leş sürüsü, daha yeni yeni, patlayan bombanın aslında saldırıya geçen bir gerillanın değil de, param parça olmuş bir yaralı gerillanın, kendini düşmanına yaralı olarak teslim etmek istemeyen bir gerillaya ait olduğunu anlamışlardı. Patlayan bomba, Sorxwin’in parçalanmış bedenindeki ruhu özgürleştirme girişimiydi. Yüzüne yansımış ruh güzelliğini koruma, kutsal kılma eylemiydi. Yiğit Kürt kadının sevdasına bağlılığıydı. Öylesine bir yaralanma durumunda belki de insan kendinde değildir, bayılmıştır. Ama düşmanın eline yaralı olarak geçmenin ölümden daha beter olduğunu bildiği için parçalanmış bedenine karşı da bir direniş içindeydi. Bayılmamalıydı ve daha kendindeyken bu eylemini yapmalıydı. Çünkü bedeniyle birlikte ruhu da esir alınacaktı. Düşman yaralıdır demeyerek günlerce işkence yapacaktı. Parçalanmış bedeninden parçalar söküp ondan bilgiler almak isteyecekti. Geride kalan arkadaşlarının yerlerini söylemesini isteyeceklerdi, kendilerine yardımcı olan yurtseverlerin isimlerini isteyecekti. Kendi yoldaşlarının katili olmalarını dayatacaklardı. Belki de en fazla Sorxwin bu düşmanı böyle tanımişti. Kendi köyüne yaptıklarını nasıl unutacaktı? Çocuk yaşıta olan ve sadece ekmeklerinin peşinde olan 34 çocuğu, genci daha dün uçaklarla katletmemişler miydi? Onlarca defa kendi yoldaşlarının nasıl da kayalıklardan atıldığını, yaralı elen geçen yoldaşlarının nasıl da çırlı çıplak bedenlerinin sokaklarda

dolaştırıldığını görmemiş miydi? O Sorxwin, nasıl da bu canilere yaralı bedenini teslim edecekti? İşte bundandı kendi bombasını kendi bedeninde patlatacak kadar bu düşmandan nefret ediyordu. Kendi bedeninde bombasını patlatacak kadar özgürlük ruhuyla, intikam ruhuyla doluydu.

Belki orada düşman gelip onun ve yoldaşlarının cansız bedenlerini ele geçirmişlerdi. Belki telefonlarını ve fotoğraf makinalarını çıkararak oradaki cenazelerle “Cudi hatırası” diye çirkince resim çekmişlerdi. Ne kadar “hain” i vurduklarının reklamını yapacaklardı. Ama en fazla onlar biliyordu ki oradaki gerillaların ne kadar da özgürlük ruhuyla dolup taşıklarını. Ve en fazla da oradaki o korkaklar, Gerillaların cansız bedenleri üzerine potinlerini bırakarak resim çeken o katiller biliyorlardı o gerillaların ne kadar cesaretli olduklarını. Ve yıllar da geçse karabasanlar, sendromlar geçireceklerine yol açacaklarını....

Bir kez daha Cudi adı gibi olmuştu. Acı olmuştu, kahr olmuştu. Ve direniş olmuştu, güzellik olmuştu. Hangisinden başlayacaksınız şimdi; en eskisinden mi, en gencinden mi? En fedaisinden, en militanından, en güzelinden mi? Hepsi de o kadar birbirine benziyor ki!...

Rızgar arkadaş, 93 yılından beri hep savaşta, hep pratikte oldu. Sürekli en zor olanın içindeydi. Behdinan’da, Zağros’ta, Garzan’da, Amed’te ve Botan’da gerillacılık ve komutanlık yaptı. Başkan Apo’nun eğitimini görmüş, O’ndan aldığı güçle, moralle tereddüt etmeden her zorluğa göğüs germişti. Örgüt içerisinde yaşadığı zorlanmaları, tasfiyecilik dönemindeki çalkantılı dönemi hep o güçle karşıladı ve aştı. İhanet şebekesinin kurşunlarıyla parmağını kaybetti, düşmanın bombalarıyla bedeninden parçalar aldı. Her seferinde daha fazla kinle, öfkeyle yüreğini biletti. Yaşamı çok sade, yoldaşlığı çok temiz ve gerillacılığı baştan aşağı disiplindi. Bilindiği gibi Cudi dağı en fazla Kuvilerin olduğu bir yerdir. Yani ülkemizin o güzelim dağ keçilerinin. Ve Kuviler güzellikleriyle dikkat çekici oldukları gibi duyarlılıklarıyla da bilinir. Ama onlar bile Rızgar arkadaş kadar duyarlı, disiplinli değildi. Hiçbir zaman gündüz kaldığı noktada yatmaz, sürekli yüksek bir yerde kalırdı. Silahını baş ucuna koyar üstüne ya kefiyesini ya da bir yağmurluk parçasını atarak yarı uyanık biçimde yatar, şafak sökmeden güneşi derin uykusunda bırakıp uyanır ve etrafını dinlerdi. Daha sonra da eline dürbününü alarak hava aydınlanmaya başladığı andan itibaren

tüm araziyi didik didik kontrol ederdi. Disiplinli bir gerilla, iyi bir avcı, güzel bir yoldaşı.

Eylül'ün sonlarında Besta'da yönetim toplantımızı yaptığımızda kışın yönetimin kalacağı yerleri de tartışmıştık. O zaman aslında ben Cudi'ye gitmek istiyordum ama baktım ki O, kışın Besta'da kalmak istemiyordu, ve onun için tekrar Cudi'ye göndermiştik. Cudi'yi çok sevmişti ve Besta'ya geldiğinde zaten çantasını getirmemişti. Oysa biz onu çağırmıştık ve Cudi'deki devir teslimi yapmasını söylemiştik. Görüştüğümüzde, “Şimdiye kadar ben hiçbir zaman üç yıl üst üste aynı yerde kalmadım. Ama ilk defa Cudi'de üç yıldır kalıyorum. Cudi bana iyi geldi ve orayı sevdim. Eğer siz de uygun görüyorsanız ben bu kışın da orda kalmak isterim. Baharın artık çantamı sırtlayıp bu tarafa gelirim” deyince hiç sesimi çıkarmadım ve “Sen nasıl uygun görüyorsan öyle olsun. Ama Cudi'yi sadece sen sevmiyorsun, haberin olsun” demiştim. Ve toplantımızı yaptıktan sonra tekrar Cudi'ye dönmüştü.

Tirej Amed arkadaş Çınarlı bir arkadaştı. 2005'te daha çocuk yaşta katılmıştı. 2006-2007 yıllarında Çarçela'da beraber kalmıştık. Çok temiz, çok fedakar bir arkadaş. Duruşuyla dikkat çeken bir arkadaş olduğu için Hézén Taybet çalışmalarına kendi önerisiyle katıldı. 2011'den sonra da genelde Cudi'de kaldı. Ara bir dönem Rojava'da da savaşa katıldı, ve tekrar Cudi'ye döndü. Son yıl bölgenin yönetiminde çalışmalara katılıyordu. Saf ve dürüstü. Ağzından hiçbir zaman kırıncı ve arkadaşını incitecek bir söz çıkmamıştır. Sürekli bir yoldaş olarak kalmıştı. Arkadaşların bahsettiğine göre son yıllarda katılan bir kız kardeşi de Dersim'de bu yıl şehit düşmüştü ve halen ailesi kızının cenazesini alamamıştı. Ve bir annenin yüreği kızı için yanarken, ona bir evladın daha acısı ekleniyordu.

Sorxwin Roboski arkadaş, 2009 yılı sonlarında Botan'da katıldı. O kadar genç, o kadar narin ve o kadar güzeldi ki arkadaşlar onu hep el üstünde tuttular. Baştan aşağıya iddia ve karardı. Sonuna kadar kendine güvenen ve etrafına da güven veren bir duruşu vardı. Moralli, coşkulu, güler yüzlü ve sempattikti. Girdiği ortamda bu erkektir, bu kadındır kaygısını yaşamadan her arkadaşla alıp verirdi. Özellikle son yıllarda bu konuda daha fazla kendisini geliştirmişti. Kendine güven duyan bir kadın her zaman ortamımızda güç, moral kaynağı olmuştur. Sıradan bir duruşu yoktu ve bu da onu güçlü bir komutan, güven dolu bir yoldaş, moral, inanç ve iddia dolu bir kadın yapmıştı. Eğer bu iddia ve

kararlılıkla dolu olmasaydı, özgür bir kadın duruşuna sahip olmasaydı, kendi düşmanına karşı kin, nefret ve intikam duygusuyla dolu olmasaydı kendi bombasını kendisinde patlatacak cesareti nasıl gösterebilirdi?

Mazlum Xelef arkadaş Rojhilatlı bir arkadaştı.2005 yılında gerillaya katılmış ve 2010 yılından beriye hep Cudi'deydi. Bazen Rojava'ya gidip gelirdi ama hep orada kaldı. Zaten Cudi'nin bir özelliğidir, orada kalan arkadaşlar bağlanırlar oraya. Belki de harcanan emekle ilgilidir, ama bağlanıyor insan. Cilo gibidir, Gabar gibi. 2011 yılında Rubar, Bınevş ve Serbest arkadaşların da içinde şehit olduğu çemberden ve operasyondan sağ kurtulan arkadaştı. Sessiz, sakın, kendi halinde, ama çalışkan, emekçi bir arkadaştı. O ve Sorxwin arkadaş aynı zamanda YPS çalışmalarına da bakıyorlardı. Ve son toplantımızda Rızgar arkadaş onu bölge yönetimi için önerince kabul etmiştik.

Roza Serhat arkadaş, Erciş'li bir arkadaştı. Bu baharın kuzey gruplarıyla geldi ve düzenlemesi Cudi YJA-Star yönetimine yapılmıştı. Fazla beraber kalmadığımız için fazla tanıyamadım ama çok heyecanlı ve istekli görünüyordu. Bir anne babanın üç gerilla evladından biriymi. Diğer iki kardeşi ondan sonra gelip katılmışlardı. Kız kardeşi (Sara ark) dağda, erkek kardeşi (Akif ark) de gençlik çalışmalarındaydı. Zağros'taki kız kardeşi bu yazın şehit düşmüştü. Ablası ise sonbaharda..... Cudi'de.... Hangi ananın yüreği iki kızının acısına dayanabilir....

Şevger, Van'lı bir arkadaştı. 2014 yılında, Kobani sürecinde katılmış ve oradaki savaşta yerini almıştı. Son iki yıldır da Cudi'deydi ve hareketli takımın komutanıydı. Cesaretli, girişken, geleceğin iddialı komutan adaylarındandı. Bu yıl baharın Cudi'den yapılan üç eylemde de aktif rol oynayan bir arkadaştı. Bu pratik döneminde belki de Cudi'nin en aktif gerillasıydı.

Çeko, Cizre'li bir arkadaştı. Cizre'nin o küçük generallerinden ve yurtsever ailelerindendi. Gerillayı Cudi olarak tanımıştı ve oraya katılmıştı. 2014 yılında katılmış ve dört yıldır Cudi'deydi. Örgütü de, gerillayı da Cudi olarak biliyordu ve hepsini de Cudi gibi seviyordu. Çeko, saf, temiz, fedakar bir arkadaştı. Ama eğer tek kelimeyle tarif edilmek istense, baştan aşağı emekti. Günde en az beş altı iş yapmazsa rahat etmezdi. Cudi'de kaldığımız 20 gün içinde hep beraberdik. Kuruyeydi, muhabereciydi, alt yapı çalışmalarıyla uğraşıyordu, grupların işlerini yapıyordu. Yani gün boyunca hep yürüyordu, hep ter içindeydi,

hep emek kokuyordu. Ve geçen yıl bir çatışmada da bir kurşun yemişti. Bir savaşının en sevdiği ve arzuladığı şey değil miydi, bir savaş yarasına sahip olmak!... eko da bazen bbrlenmeden bu kurşun yarasını severek okşar ve bir anı gibi anlatıyordu arkadaşlarına. Cudi'den ayrılırken bana, "arkadaşlar da uygun görürse önümüzdeki yıl Güney'e gidip rgt görmek, onların bir eğitiminden geçmek ve daha güçlü bir şekilde tekrar buraya dönmek istiyorum" deyince "istiyorsan seni bu yıl da gönderebiliriz" dedim. Ama O, bu yıl da kalmak istiyordu. Tabi artık kuzeyde katılan pek çok arkadaş yıllarca kuzeyde kalsa da Güney'e geçip de hareketimizin yönetimini görmeden kendilerinde hep bir şeyleri de eksik düşünüyorlar haklı olarak. Çünkü bahsedilen her bir arkadaş, bu hareketin kurucusu ve hepimizin de güç kaynağı....

Zana Çırav, Eruh'lu bir arkadaştı. Gabar'dan gelip güneye geçiyordu. O da 2014 yılında katılmış ve hep kuzeyde kalmış bir arkadaştı. Sessiz bir arkadaştı ama sessizce esen bir fırtına gibiydi. Aslında kuzeyde katılıp da kuzeyde kalan arkadaşlar gerillaya erken uyum sağladıkları için, fedakar, dürüst, bağlı, samimi oldukları için arkadaşlar tarafından güneye gnderilmiyorlar. Çünkü zorluğun ve savaşın içinde erken pişiyor ve erkenden savaş tecrübesini kazanıyorlardı. Böylece erkenden gelişip gl katılımın sahibi de oluyorlar. Zana arkadaşı Besta'da iki sefer gördüm. O da eko gibi emekçi ve fedakar bir arkadaştı. Arazi hakimiyeti de iyi olduğu için Gabar kuryesi olmuştu.

Karli arkadaş, 2015'te katılmış ve hep Gabar'da kalan genç bir arkadaş. Onu görmedim ama gören her arkadaşın sempatiyle, sevgiyle bahsettiği bir arkadaştı. İsmi Nujiyan arkadaştı ama suikastta çok başarılı ve çok hakim olduğu için arkadaşlar onu Rus devriminin ünlü bir suikastısına benzeterek bu ismi koymuşlardı. O da yeni Gabar'dan gelmiş ve Güney'e geçecekti.

Kato arkadaş, 2013'te katılan Sğirke'li bir arkadaştı ve o da bu sonbaharda Cudi'ye gelmişti. İkinci günkü operasyonda Derye Hıre'deki düşmana vurmak için gittiklerinde düşman onları fark etmiş ve çıkan çatışmada şehit düşmüştü.

Evet!.. Cudi, yine yüreklerimizin kanayan pınarı olmuştu ve bu sonbaharda şehit düşen arkadaşların acısı yüreklerimize kışı yaşatmıştı. Ve her biri bugünden yarına kalan birer abide oluyordu.....geride kalan

yoldaşlarına büyük bir acı bırakmışlardı, bir de ömür boyu yetecek kadar emek, değer, maneviyat.... Ve bir de anılarına sahip çıkılması için büyük bir sorumluluk.....

HPG, Hamle Başlattı!

10 Kasım’da Diktatör Erdoğan’ın görkemli ve bir o kadar da sahte olan Atatürk’ü anma gününde HPG Şemzinan ve Şırnak’ta bir dizi eylem yaparak “Ş. Zeki ve Ş. Atakan İntikam Hamlesi” adıyla bir hamle başlattı. Bésosın karakoluna ait Silo tepesine havadan bir eylem düzenlendi ve tepenin cephaneleri patlatıldı. Düşman 7 ölü, 17 yaralı ve 9 askerlerinin de kayıp olduğunu açıkladı. Tabi daha sonra kaybolan askerlerinden bahsetmediler, olayın da eski cephaneden kaynaklandığını söylediler. Fakat aynı gün HPG açıklama yaparak olayı üslendi, 17 ölü, 9 kayıp ve 37 yaralıyı verdi. Yine aynı gün Şırnak valiliği, başta olmak üzere Cizre ve Silopi de toplam 10 yere dronlu saldırı yapıldığını açıkladı. Tabi bu aynı zamanda bizim için yeni bir taktik. İçinde teknik olan bir taktik. Düşmanı şok etti tabi. Ama bundan sonra bunun kullanımı nasıl devam edecek ya da gerillacılığımızı nasıl etkileyecek ilerde daha net olarak görülür. Fakat bizim gerilla olarak hiçbir biçimde terk edemeyeceğimizi husus, düşmana istihbarat, bilgi ve görüntü vermeyen hareket tarzıdır. Bu tarzı gerillanın farklı taktikleriyle de güçlendirdiğimiz taktirde bu düşmanı yenmek hiç de zor olmayacaktır. Bu anlamda yeni kullanılan bu taktiği de bu biçimde değerlendirsek daha etkili sonuç alırız. Yoksa tüm umutlarımızı bu teknik taktiğe verirse, bu sefer de düşmanın alacağı tedbirlerle yine boşa düşeriz. Ama sanırım biz de artık bu tekniği etkili kullanabiliriz. Zaten bu teknik öyle bir şey ki her yerde bulunabilir bir şey. Dünya öyle bir hale gelmiş ki artık her şeyi elde etmek mümkün. Biraz takip, biraz da kafa yormak yeterlidir...

Birkaç gün önce Hézén Tatbet’ten üç arkadaş gelmişti, onlarla tam randevulaştığımız gün Gabar kuryeleri onları almak için gelince randevuyu iptal ettik ve onlar Gabar’a geçtiler. Cemal arkadaşın gönderdiği notta gruba ilişkin bilgi vermişti ve kendilerinin direk görevlendirdiğini de söylemişlerdi. Fakat daha sonra artık onlar sahaya bağlı çalışacaklardı. Masiro arkadaş zaten görüp tartışmıştı ama ben de

görmek istiyordum, fakat olmadı, artık kaldı bahara. Fakat Gever arkadaştan bazı bilgiler aldım. Bu grup bu teknik kullanımıyla ilgili bir grup. Anlattıkları şeyler gerçekten de moral verici şeylerdi. Demek ki arkadaşlar Bésosın'daki eylemi de bu teknikle yapmışlar. Çok güzel şeyler olduğu gibi aynı zamanda tehlikeli şeyler. Yani deşifre olmaması gereken şeyler. Ondan dolayı kendi günlüğüme bile yazamıyorum. Yazıya geçen her şey bir belge oluyor ve düşmanın eline geçme ihtimali olan bir bilgiyi de yazıya dökmemeliyiz. Ama çok moral aldığımı söyleyebilirim. Sanırım artık TC ordusu da bizim gibi yer altına inmek ve gerillacılık yapmak zorunda kalacak!...

20 Kasım 2018

Artık yer altındayız, yani kışın kalacağımız yere girdik. Aslında halen dışarda kalabilirdik ama yapılacak bir iş kalmamıştı. Hatta arkadaşlar bu zamana kadar bizim dışarda kalmamızı yanlış gördüler. Zozanların hepsi bu zamanda kamplara girmiş durumdalar. Besta'da ve Gabar'da bazı güçlerimiz dışarda kalmışlar. Aslında ben yer altının bir cehennem dünyası olduğunu bildiğim için bir gün bile olsa dışarda kalmanın ne anlama geldiğini biliyorum. Fakat artık yapılacak bir iş kalmayınca mecburen güvenliği esas almamız gerekiyordu. Tümünden yapraklar dökülmemiş ama havalar oldukça soğudu ve keşifler durmadan dolaşiyor.

Son kaldığımız nokta oldukça güzel bir yerd. Çok gizli bir mağaraydı ve oldukça da sıcaktı. Yağmurlu günlerde kapalı olduğu için kendimize ateş bile yakabiliyorduk. Hatta böyle olduğunu bilseydim bu yerde bile kalabilirdim ama biz hiç hazırlık yapmamıştık. Ondan dolayı mecburen iki aya yakın bir süredir hazırlık yaptığımız yere gitmemiz gitmemiz gerekiyordu. Bzi de geldik ve şimdi yerin yüz metre altındayız.

Besta gibi bir yerde böyle bir mağarayı bulmak ve mağarada kalmak kolay değil. Ferhat arkadaş geçen yıl bulmuştu fakat içine bakmamıştı. Bu yıl bundan bahsedince Berxwedan arkadaşla gönderip içini kontrol ettirmiştik ve kamp için uygun olduğunu söyleyince hazırlıklara başlamıştık. Bundan bir ay önce ben de gelip içine bakmıştım. Güvenlik için güzel bir yerd ama kapısı çok dikti ve de içerideki nem fazlaydı. Ama yine de iyiydi. Ve şimdi karanlıktayız, belki sonra biraz tarif ederim size...

Amerika, yeniden tuhaf bir karar daha aldı; Askerlerini Suriye'den (Rojava'dan) çekecekmiş. Amerika'nın Ortadoğu'daki en sağlam üssü Rojava, ama şimdi buradan çekiliyor... tabi bu durumun Türkiye'nin hoşuna gittiği, yaptıkları açıklamalarından belli oluyor. Aslında sadece Amerika'nın değil, Suriye'deki bütün yabancı güçlerin oradan çekilmesi en doğru olanıdır ama diğerlerinin bunu yapmayacağı

nettir. Zaten çoğu, Suriye'ye yerleşmek için bu savaşın devam etmesini istiyor. Ama Amerika'nın bu kararı yeni durumları ortaya çıkaracak. Olumlu mu, olumsuz mu olacağını önümüzdeki günler gösterecek...

Yeraltı Dünyasından....

Bir aydan fazladır yerin altındayız, yani ölümler dünyasında! Metrelerce yerin altındaki dünya gerçekten de ölümler dünyasından farklı değil. Daha önce de Kato'da 4 yıl kaldığım için bu dünyaya yabancı değilim ama o dört yıldan sonra yeniden öyle bir dünyada yaşamak zorunda kalmamak için hep dua ederdim ama demek ki bu dualarım kabul olmamış olacak ki yeniden metrelerce toprağın altında, güneşi, ayı, yıldızı görmeden yaşamak zorunda kalacağız.

Bu mağaramızın da Kato'daki mağaralardan az kalır bir yanı yok, yüz metreye yakın yerin altındayız. Bir delikten dik olarak 40 metrelik bir merdivenle iniyoruz. Mağara üç bölüm, ilk bölümde mangaları yapmışız, ikinci bölümde fırın yeri, banyo ve tuvalet var. Üçüncü bölüm ise tekrardan yukarıya doğru ve dol tarafına gidiyor. Bir delikten çıkılıyor ve kuru toprak geliyordu ondan dolayı buradan dışarıya bir delik açmak için (yani yeni ama gizli bir kapı) bir aydır çalışıyorduk. Bu deliği açsaydık, merdiveni kaldıracaktık ve birisi deliğin üzerine gelse bile içerde birilerinin kaldığını tahmin edemezdi. Onun için üçüncü bölümden dışarıya delik açmak istiyorduk. Arkadaşlar çok çalıştı ve dışardan dinlediğimizde ses duyulmasına rağmen açılmadı. Artık tavan da çok yükseldi ve her an yukarda kalan toprak çökebilirdi. Patlayıcımız da kalmadığı için mecburen çalışmayı durdurduk. Tabi bu durumda delikten aşağıya doğru bıraktığımız merdiven mecburen kalacaktı. Artık düşman deliğin başına gelse görür. Fakat düşmanın kendini bırakması mümkün değil, geleni de zaten rahat vururuz. Fakat kimyasal atabilir ya da deliğin ağzını kapatabilir. Burası derin olduğu için belki kimyasal da fazla etkili olmaz ama deliği kapatabilir. İşte eğer öyle bir durum olursa bu sefer mecburen çalışmasını durdurduğumuz deliği yeniden açarız. Zaten biraz da bunu hesaplayarak o çalışmayı durdurduk. Umarım ihtiyacımız olmaz ama olursa mecburen artık aylarca bu dünya kapanıp kalacağız. Bu yer altı dünyası tam bir mezara dönüşecek o zaman.

Bu mağaranın bir sorunu da su olacaktı, onun için bu soruna yaratıcı bir çözüm bulmuştuk. Eski bir kamp yerinden 500 metreye yakın hortum getirmiştik. Sonbaharın yağmur yağmaya başlayınca

kenarımızdaki doldan su akmaya başlamıştı. İçerde 4 tane havuz yapmıştık ve bu hortumla içeriye su getirip bu dört havuzu doldurmuşuz. Yağmur yağdığında tavan da damlıyor ama sadece bu havuzlarla da olsa Mart'a kadar idare edebiliriz. Su sorunu halletmiş olmamız çok iyi oldu. Yoksa iki günde bir dışarı çıkıp su taşımamız gerekecekti.

Tabi mağaraların güvenlik açısından avantajı var ama insan mezar yaşamına mecbur kalıyor. 20 gün önce düşman kendi basınında Dersim'de bir mağaranın içinde 6 arkadaşı tespit ettiklerini söylüyorlardı. 10 gün sonra bu operasyonun halen devam ettiğini söylüyorlardı. Demek ki bu mağara da büyük ihtimalle çok derin ve düşman giremiyor. Arkadaşlar zaten Dersim'deki mağaraların çok derin, büyük ve güçlü olduklarını söylüyorlardı. Düşman bu haberi verirken aynı zamanda 15 Aralık'tan itibaren kış operasyonlarının da başladığını söylüyordu. Her halde böyle bir kayıpla havalarını atmak isteyeceklerdi ama görüldüğü kadarıyla boşa çıkmış.

Biz de ayın 15'inde yıllık toplantıyla eğitimimize başladık. Tabi farklı bir yöntemle başladık. Tüm arkadaşlar da toplantı olacağını biliyordu ama yine de toplantıya başlarken yarım saat beklememize rağmen kimse konuşmadı. Birkaç sefer söylememe rağmen kimse konuşmayınca farklı bir yöntem kullanmak zorunda kaldık; "madem ki konuşmaya utanıyorsunuz, o zaman görüşlerinizi rapor biçiminde yazın ve saat 4'e kadar teslim edin" diyerek toplantıyı bitirdim. Tabi bu aynı zamanda bir eleştiriydi de. Saat 4'te raporlar geldi, tabi doğal olarak herkes özeleştirisiyle başlamıştı. Neymiş, Güneyden gelenler, ilk başta kuzeyde kalan arkadaşların konuşmasını beklemiş, yönetim yapının konuşmasını beklemiş, yeniler de eskilerin... böyle olunca tabi herkes yanındakini bekler...

Sayımız benimle birlikte 13 arkadaş. 6 arkadaş güneyden gelen arkadaşlar, diğerleri de buradaydı. Ama daha çok sahanın kurumları. Maliyeci, arşivci, cephaneci, doktor arkadaşlar. Bu yıl ki karara göre kurumların dışında saha gücü kalmayacaktı, biz de öyle yapmışız. Normalde kamp sayılarının 8 arkadaş geçmemesi talimatını tüm sahaya vermiştik ama mağara gibi güvenlik açısından elverişli olan yerlerde bu sayı biraz daha fazla olabilirdi.

Bu kışın fazla yazı yazmayı düşünmüyorum. Çünkü daha önce bu yer altı dünyasını çok yazdım. Tekrarı iyi olmayacak. Ama yine

bazen bir şeyler karalarım... tabi eğer beklemediğimiz durumlar olmazsa...

Yeraltı Dünyasından....

Dün hareketli ve heyecanlı bir günü yaşadık. Daha doğrusu hareketsiz ve merak dolu bir günü. Sabah saat 7.10'da helikopter sesi ve hemen birkaç dakika sonra da patlama sesleri geldi. Sesler içeriye çok rahat geldiği için bizim etrafımızda, yakınlarımızda bir şeyler olduğunu anladık. Hava yeni açılıyordu ve havanın açılmasıyla başladılar. Deliğin önünde biraz sesleri dinledik, skorsky sesleri de geliyordu ve büyük ihtimalle indirme yapıyorlardı. Acaba bizim kampın üzerine mi indirme yapıyorlardı. Hemen birkaç dakika sonra kobralar etrafı vurmaya başladılar. Hemen üzerimizde patlıyordu ama tam kampımıza vurmadığını anladık. Üzerimizden ateş açtıkları için ses içerde daha büyük bir sesle yankılanıyordu ama bize, kampımıza vurmadıklarını anladık. Büyük ihtimalle indirme yapacakları yerleri vuruyorlardı, ondan sonra da vurdukları yere asker indireceklerdi. Bizim bulunduğumuz civarda bizden başka kamp olmadığını biliyordum. Diğer kampların yerlerini Gever arkadaş bana söylemişti. Tam olarak noktayı bilmiyordum ama hepsinin mevkiini biliyordum. Eğer bu operasyon o kamplardan birine yönelik olsaydı ses bu kadar yakın gelmezdi hatta bazılarının sesi hiç gelmezdi. Ondan dolayı bu operasyonun bize yönelik olduğunu anladım. Böylesi durumlarda zaman da sanki çivilenmiş gibi sabit duruyor.

Dışarı çıkıp kontrol etmemiz gerekiyordu ama biraz daha etrafı dinlemenin iyi olacağını düşündük ve biraz bekledik. Bizim bulunduğumuz yer çok güzel bir yer. Eğer yerimizi somut olarak bilmiyorlarsa deliği bulmaları biraz zor. Rast gele arama tarama ile bulabilirlerdi ama yerde kar olduğu için bu da biraz zor olurdu. Kampımızın yerini kimse bilmiyordu ve bu içimizi rahatlatıyordu. Çünkü bilen olsa insan rahat olamazdı. Fakat mıntika olarak nerde olduğumuzu Feride ve Gever arkadaş söylemiştim. Yani ne olur ne olmaz diye. Hatta düşman gelip yerimizi görüp üzerimizi kapatırsa yerimizi bilin anlamında sadece mıntıkayı onlara söylemiştim. Birinin bizim yerimizi bilip düşmanı kampımızın başına getirmesi şüphesini hemen bir kenara verdik. Peki başka ne olabilirdi? Acaba kampımıza aldığımız eşyaların içinde alıcı olabilir miydi? Düşman artık bu taktiği de çok kullanıyor. Böyle bir ihtimale karşı zaten ilk günden dikkat etmiştik. Bu yıl alınan tüpleri kampımıza hiç getirmedi, hepsi geçen

yıldan kalmaydı. Kuzeyden aldığımız teknik malzeme de yoktu. Erzakları da arkadaşlar detektörle ve elle kontrol etmişlerdi. Zaten kampa ciddi bir erzak getirmemişiz.

Düşmanın kendini aşağıya bırakması mümkün değildi, fakat içeriye bol bol bomba atardı, mayın bırakıp patlatırdı, kimyasal atabilirdi ya da deliği tümenden kapatıp gidebilirdi. Gerçi sadece merdiveni koparsa bile bizim çıkmamız mümkün olmazdı. Ya birinin gelip bize merdiven bırakması gerekirdi, ya da yeni bir delik açmamız gerekirdi. Tabi bir ay açmaya çalıştığımız yerden bir delik açabilirdik. Tabi eğer kendimizi kimyasaldan koruyabilirsek. Bütün bunları düşünürken helikopter sesleri biraz azaldı. Keşif dolaşıyordu ve bazen kobra sesi geliyordu. Demek ki askeri yere bırakmışlardı. Şimdi gidip kontrol edebilirdik.

Berxwedan arkadaş, yavaş yavaş merdivene tırmanarak yukarı çıktı. Deliğin ağzı görünmüyordu ama gözden kaybolduğu yer ile deliğin ağzı arasında 10 metrelik bir mesafe vardı. Eğer düşman deliğin üzerinde olsaydı zaten birkaç dakika sonra mermi sesleri gelirdi. O birkaç dakikalık zaman geçtikten sonra ses gelmeyince düşmanın deliğin üzerinde olmadığını anladık. Artık mecburen Berxwedan arkadaşın aşağı inmesini bekledik. İnce operasyonun bize yönelik olduğunu, daha doğrusu bizim alanımıza yönelik olduğunu anladık. Düşman hemen aşağıımızdaki sırta indirme yapmıştı, ve kendini aşağı dola bırakmıştı. Düşmanın kendini bıraktığı nokta bizim sonbaharda kullandığımız noktaydı. Acaba düşman o nokta için mi gelmişti, yoksa bizim üstümüzdeki sırta da indirme yapmış mıydı? Berxwedan arkadaş yukarıımızdaki sırtı görememişti. Görmesi için biraz ayağa kalması gerekiyordu ama hem keşiften hem de karşıdaki askerlerden dolayı ayağa kalkamamıştı. Eğer bizim üstümüze de indirme yapmışlarsa büyük ihtimalle o ara bölgeyi arayacaklardı.

Hava tam açılmış ve hiç bulut yoktu. On güne yakın bir süreydi hava hep bozuktu ama radyodan havanın bugün iyi olacağını dinlemiştik. Sonbaharda Dersim'deki bir operasyonda düşmanın iki askeri karda donarak ölmüşlerdi ve biraz gündem olmuştu. Ondan dolayı belki de havanın düzelmesini beklemişlerdi. Deliğin altına sesleri dinlemek için nöbetçi koyup mangalarımızda oturmaya başladık. İnsanın eli ayağı bağlı. Yerimiz güzel ama düşmanı takip edemiyoruz. Ondan dolayı da hep bir merak vardı. Tam öğlene doğru, delikten bir taş düştü. Hemen gidip dinledik, acaba yeni mi kampın üzerine geldiler ve kampı

gördüler. Bu merakla 20 dakika kadar bekledik, sonra yeniden birkaç taş daha delikten aşağı düştü. Ama sanki bir yerden kopup döküldüler gibi indi. Biraz daha dinledikten sonra düşen taşları kontrol ettik, mağaramızın içindeki taşlar gibiydi ve her tarafı çamurdu. Yani dışardaki bir taş gibi değil de kendimizi aşağı bıraktığımız deliğin kenarındaki toprağın içindeki taşlara benziyordu. Bir de aradan 20 dakika geçmişti, eğer düşman deliğin başında olsaydı, onların paniğinden bile şimdi kıyamet koparmışlardı. Ne olabilir diye hepimiz ardarda tahminler yapıyoruz. Arkadaşlar havanın açık olduğunu söyleyince donmuş taşların-toprağın çözülmesiyle dökülmüş olabileceğini tahmin ettik. Bir de öğlen vakti güneş deliğe vuruyordu. Büyük ihtimalle kendiliğinden düşmüştü. Ama yine merak ediyorduk. Bir de bir buçuk aya yakındır içerdeyiz, hatta diğer arkadaşlar iki aydan fazladır içerde ve şimdiye kadar hiç taş düşmedi de neden böylesi bir günde düştü?

Yılın bu zamanında gündüzler kısa, eğer kapsamlı bir operasyon değilse düşman akşama doğru giderdi. Ama hava kararmadan önce tekrar yukarı çıkıp bakmamız gerekiyordu. Saat 4'te Berxwedan ve Ferhat arkadaşları tekrar yukarı gönderdik ve bir saat sonra indiler. Yukarda fazla kalınca operasyonu takip ettiklerini anladım. İndiklerinde düşmanın helikopterlerle tekrar geri çekildiğini söylediler. Düşman sadece aşağımıza indirme yapmıştı, yani bizim sonbahar kaldığımız noktaya baskın yapmıştı. Bu sefer de "niçin" sorusunu kendimize sormaya başladık. Arkadaşlar avcılık adı altında gelen kontraların noktayı görmüş olabileceğini ve bundan dolayı düşmanın baskın yaptıklarını söylediler. Bu ihtimal doğru olabilir ama gelen kontralar zaten noktanın boş olduğunu görmüşlerse neden düşman da gelip baskın yapsın ki? Ben de bir tahmin yaptım; sonbaharın bu noktadayken buradan güneye ve Rojava'ya giden bazı arkadaşlar vardı. Bunlardan biri düşmana kaçmış ve sonbaharda bu noktada olduğumuz söylemişse, düşman da, kışın da burada kalabileceğimizi hesaplayarak gelip baskın yapmıştı. Tabi bir arkadaşın günahına girmek hoş bir şey değil ama başka bir ihtimal yoktu. Çünkü oldukça net bir nokta baskınıydı ve somut bir istihbarattı. Artık bahar kadar mecburen bu merakla yaşayacağız ve güneye gidenlerin akıbetini öğreninceye kadar bu arkadaşların günahını çekeceğiz.

Evet, dünkü heyecanlı günden sonra bugün de aklımız hep dnde. Acaba neydi?...

Yeraltı Dünyasından....

Bana Bahar Gerek, Üşüyorum.....

Beş yıldan sonra, tekrar yeraltı dünyasındayım. Alışmıştım tekrar yerin üstündeki dünyada yaşamaya. Özellikle Şengal'de geçirdiğim yıllarda kışın da hep pratik yaptık. Orası da benim için yeni bir dünyaydı. Çünkü 2014'e kadarki kışlarda hep sabit olurduk ve kendimizi yeni bir pratiğe hazırlamak için eğitim görür ve dinlenirdik. Ama Şengal'de kışın da hep savaş ve iş vardı. Bize yeni olduğu için ilk başlarda biraz zorlanmıştık ama sonra o tarza da alışmıştık. Şengal'den bu yana yeniden durgun ve hareketsiz kış tarzına döndüm, hem de karanlık yeraltı dünyasında....

Yeraltı dünyası, yaşanması, dayanması zor bir dünyadır. Güneşi, yıldızı, aydınlığı olmayan bir dünya. Rüzgarı, fırtınası, esintisi olmayan... sadece karanlık var.... karanlık görüyoruz, karanlık soluyoruz, karanlık yiyoruz, karanlık içiyoruz. Karanlık, buz gibi soğuk ve ölüm kadar iticidir. Buz, sadece bedenlerimizi üşütüyor ama karanlık, tüm dünyamızı... Gözlerimiz ışıktan kamaşmıyor, tenimiz yanmıyor. Hatta hücrelerimiz bile yavaş hareket ediyor. Bu kışın fark ettim; turnaklarımız ve saçlarımız, sakallarımız dışarıya göre çok daha yavaş çıkıyor. Yarı yarıya bir zaman farkı var neredeyse... dışarda on günde kestiğimiz turnaklarımızı, şimdi yirmi günde bir kesiyoruz. Sakallarımız da yine öyle... güneşin ışınlarından ve rüzgarların çarpıntılarından, buğday rengine, toprak rengine benzeyen tenimiz, şimdi bir beyaz patiskaya dönüşmüş. Kanı çekilmiş bir insan rengine. Zozan rengindeki tenimiz şimdi, morglardaki ölü tenine dönmüş.

Gözlerimizi kısıp, ufukları aramıyoruz bu dünyada, çünkü en uzak ufuk, göz retinamızın hemen dibinde. Göz alabildiğince uzayıp giden ufuklar, elinle tutacağın bir uzaklıkta. Ve elini uzatıp tutmak istediğinde, elini de görmüyorsun ve boşlukta asılı kaldığını hemen fark ediyorsun. Çünkü göz kapaklarımız açık da olsa kapalı da olsa fark edemiyoruz. Ne bir kuşun cıvıltısını duyabiliyorsun bu dünyada, ne de akıp giden bir suyun sesini. Bu ölümler dünyasında bizden başka yaşayan tek canlı, fareler... Büyük büyük fareler... ışığı gördüğü gibi kaçıp deliklere sığınan fareler.... Bu karanlık dünyamızın tek canlısı olmasına rağmen nefret ettiğimiz canlılar.... Belki de onlar da bunu bildiği için bizi gördükleri gibi kaçıyorlar... bir de Kara Kargalar!... küçük elamsı gözleri ve kırmızı gagalarından başka her tarafı simsiyah olan kargalar.

Onlar mağaranın içinde değiller, deliğin ağzındalar. Delik yüksek olduğu için onları göremiyoruz, sadece seslerini duyuyoruz. Hava açılmadan dışarı çıkıyorlar ve o zaman seslerini duyuyoruz. Onlar da fareler gibi soğuk ve uğursuzdur. Zaten onları hareket tarzını anlayan birileri onları takip ederse nereden delik ve mağaralar olduğunu fark eder. Çünkü bu kargalar nerde bir delik varsa oralarda kalıyorlar. Bu anlamda deşifrasyonlara sebep olabiliyorlar. Bir de bir taşın ya da sırtın başına indiklerinde hep bir insan gibi görünürler. Arazideki gerillaları gözleyen, arayan ajanlar gibi...

Bu karanlık dünyada yaşayabilmek ve ona katlanabilmenin tek dayanağı; amaç ve dava kararlığı... yoksa hiçbir güç insanı bu dünyada yaşamaya ikna edemez. Çünkü insan üstü bir irade gerektiriyor. Belki dört duvar arasında düşmanın elinde esir olmak da böyle dayanılmaz bir dünya olabilir ama oranın bile havası, aydınlığı, ışığı var. Bu dünya, bizim dünyamız... ve kendi isteğimizle yerin altına, bu yer altı dünyasına iniyoruz ama, yaşanması ve dayanılması çok zor bir dünya... dediğim gibi sadece düşman karşısında savaşabilmek, mücadele edebilmek için bu zorluklara dayanabiliyoruz. Çünkü halen sorulması gereken hesaplarımız, alınması gereken intikamlarımız, özgürleştirmemiz gereken Önderimiz ve halkımız var. Ve bütün bu zorlu görevleri yerine getirebilmek için bir dezavantaj olan bu zorlu kış mevsimini sağlam atlatıp, yeni bir pratiğe hazırlanmamız gerekiyor. İşte bizi bu ölü dünyasında yaşamaya dayanır kılmanızı sağlayan iradeyi buradan alıyoruz.

Biz ki, gerillayız... yani doğanın bülbülleri, serçe kuşları... daldan dala seken sincapları, kuşları, ceylanları... bulutlar seyrinde kanat açıp, rüzgara göğüs geren kartalları... şimdi böyle kolumuz-kanadımız bağlı kalmak zorunda kalmışız. Ama yine de bu yer altı dünyasında, dayanabilmek için, kendimize hayallerden, umutlardan, özlemlerden bir dünya daha yaratmışız. Karanlık dünya bedenimizi hapsedmişken, biz de yüreğimizde kocaman bir dünya yaratmışız; sınırsız, kaygısız, korkusuz... hayallerimiz olabildiğince geniş ve çıplak, özlemlerimiz yakıcı ve sınırsız, düşlerimiz hemen baş ucumuzda ve sarmaş dolaş...

Ve bütün bunlara ek olarak bir de baharı yüreğimizde saklıyoruz...yeşilli, yağmurlu, hafif esintili ve şarıldayarak akan zozan

baharını... bu zemherinin panzehiri olan baharı... yoksa hangi beden dayanırdı, demiri bile çürüten bu yer altı dünyasına.....

21 Ocak 2019
Yeraltı dünyasından....

Yeni Yıla Merhaba!

“ Mart kapıdan baktırır, kazma kürek yaktırır” sözü bugün doğruluğunu ispatladı. Mart’ın bitmesine birkaç gün kalmasına rağmen, Besta’da halen kar yağıyor. Eğer Besta’da yılın bu zamanında kar yağıyorsa, diğer yerleri varın siz hesaplayın. Bu kış çok kar yağdı, ve pek çok yeri seller silip süpürdü.

Biz tam Newroz günü kamptan çıktık. Aslında kampa girdiğimizde kendimizi Newroza göre ayarlamıştık. Bazen arkadaşlar bahar havasına zamansız giriyorlar ve bu da yoğunlaşmaları etkiliyor. Bunun için eğitimimizi ve kendimizi Newroz’a göre ayarlamıştık. Şemsiyemizin kılıfından, çantamıza kadar her şeyimizi hazırlamıştık ve artık çıkmaya hazırдық. Bulunduğumuz yerden Besta’ya baktığımızda aşağı kısımlar erimiş ve tam bir bahar gibi görünüyordu, fakat bizim bulunduğumuz yamaç öyle değilmiş, bunu da kamptan çıktıktan sonra anladık. Bizimkisi de kuzey yamacında kış uykusuna giren ayı gibi oldu. Kuzey yamacında kış uykusuna yatmış bir ayı, kışın bir zamanında başını deliğinden çıkarmış ve karşısındaki güney yamacına bakmış. Güneye bakan yamaçlar aynı zamanda güneşe bakan yamaçlar olduğu için karları da erken eriyor. Karların eridiğini gören ayı, “bu kış çok uydum, nerdeyse yaza girmişiz” deyip deliğinden çıkmış ve bir anda kendini kışın ortasında görmüş. Bizimki de biraz buna benzedi. Tabi biz zaten çıkacaktık ve yola girmiştik. Artık yürüyüş rotamızı değiştirmek için de geç olmuştu ve tam bir buçuk saat dizlerimize kadar karı açarak toprağa ulaştık. Biz kendimizi üç gruba ayırmıştık. Bizim grupta benim dışımda Berxwedan, Kahraman, Zınar ve Zerdeşt arkadaşlar vardı ama bir yere kadar Ferhat ve Yusuf arkadaşlar da bize yardım ettiler. Kalabalık olmamak için ben ve Ferhat arkadaş biraz önden çıktık ve yavaş yavaş karın içinde kaybolmaya başladık. Yolumuzda ne kadar kar olduğunu bilmiyorduk çünkü yolun sonunu göremiyorduk. Aslında Zağroslarda kalmamdan dolayı kar tecrübem vardı ama açıkçası şimdiki psikolojimiz kara göre değildi. Bir saatten sonra bir gözüm de hep arkamda, acaba bizim Ferhat arkadaş “heval Egid sen yoruldun, biraz da ben gelip yol açayım” demektedir. Meğerse Harran ovasında büyümüş Ferhat arkadaşın kar ile arası fazla yokmuş. Mecburen, “ya heval Ferhat

anam ağladı, hele gel biraz da sen yolu aç” dedim. Ferhat arkadaşın cevabı hem ilginç hem de beni güldürdü; “heval Egid benim kar tecrübem hiç yok, öne gelsem de yolu nasıl açacağımı bilmiyorum, yorulduğunu biliyorum, istersen sen bana çantayı ve silahını ver, açık yolda ben rahat yürürüm” dedi. Güldüm ve bu espriden biraz güç aldım ve biran önce karaya çıkmamız gerekiyordu. Hava da kararmıştı ve sert bir rüzgar da esiyordu. Şalvarlarımız da ıslandığı için jilet gibi kesiyordu. Neyse ki yarım saat daha yürüdük ve toprağa ulaştık. Diğer arkadaşlar gittiğimiz yolun karlı olduğunu görünce yollarını uzatıp erimiş yerden gelmişlerdi. Biraz beledikten sonra Ferhat ve Yusuf arkadaşları tekrar geri gönderdik, biz de hızla gideceğimiz yere doğru yürüdük. Yürüdüğümüz yoldan epeyce iz açtık ama hava kapalıydı, çıkan izler bizi kaygılandırmadı ve ayrıca iki gündür yağış devam ediyor.

Newroz tüm Ülkede coşku ile kutlandı. Biz de bugünü fırsat bilip kamptan çıkmıştık ve kendimizi bugüne göre hazırlamıştık. Bugün Şırnak, Cizre ve Silopi’de kutlanıyor. Eskiden bizimkilerin Newroz’u günlere yayan taktiğine karşı, düşman bir günle sınırlandırmış ve Şırnak’taki düşman bugün halkımız için tedbir alırken biz de kamptan çıkıyoruz.... Yani bugün gerillayla fazla uğraşacağı zamanı yok...

Biz sonbaharda hazırlık yaptığımız yere geldik. Sonbaharda hazırlık yapmanın avantajını hemen fark ettik, iyi ki hazırlık yapmışız, yoksa perişan olurduk. Bulunduğumuz yerde ateş de yakabiliyoruz, çünkü hava yağışlı ve kaldığımız yer bir mağara. Dün Berxwedan ve Zerdest arkadaş bir hayvan vurdular ve etimiz de var.

Dün arkadaşlar DAİŞ savaşını zaferle bitirdiler, ve bir basın açıklamasıyla tüm dünyaya ilan ettiler. Resmi açıklamayı Şahin ve Ronahi arkadaşlar yaptılar. Dün de bizim Çiya Kobani arkadaş Bahoz köyünde bir açıklama yaptı. Gerçekten de büyük bir başarı. Artık toprak üzerinde DAİŞ bitti. 11 bin şehit ce 21 bin yaralının kanıyla!.. Büyük bir coşku.... Arkadaşların eline sağlık.

Dün zindan direnişlerinde bir arkadaş daha şehit düştü. Sonbahardan beri zindanlarda faşizme karşı büyük bir direniş var. Ayten adında bir arkadaş, Zülküf arkadaştan sonra fedai eylem yaparak şehit düştü ve direniş tüm kararlılığıyla devam ediyor.

Bugün gidip Feride arkadaşları görmek istiyoruz, bu yıl göreceğimiz ilk arkadaşlar onlar olacak ama sular çok yükselmiş ve yol vermeyebilir.

Herkes için yeni yıl, takvim yapraklarındaki 1 ocak gününü gösteriyorsa da gerillanın yeni yılı, pratiğe adımını attığı yeni yılın ilk günüdür. Bu anlamda biz de yeni bir yıla başlıyoruz. Büyük bir moral ve heyecanla, zindanlarda çıplak bedenleriyle direnen yoldaşlardan bayrağı devralmak, Önderlik üzerindeki tecrite gerilla olarak cevap olmak için büyük bir moral ve coşku ile yeni yıla başlayacağız. Başarı ve zafer getirmesi dileğiyle....

Türkiye ve Kürdistan'da yerel seçimler gerçekleşti. AKP'nin İstanbul, Ankara, Adana, Mersin, Antalya gibi kaleleri Kürtlerin desteğiyle CHP'nin eline geçti. Şırnak, Bitlis, Muş, Bingöl gibi yerler de askerlerin kütüklere yazılmasıyla ve hilelerle AKP'nin eline geçti. Tuhaf bir seçim oldu. AKP Kürdistan'da HDP'yi ve Kürtleri bitirmek isterken Türkiye'de Kürtlerden okkalı bir tokat yedi. Ama AKP kaybetmeyi hazmetmediği için itiraz ediyor ve YSK'ye rağmen çoğu yeri vermek istemiyor. Bizim kaybettiğimiz yerlerin içinde en fazla zoruma giden yer Şırnak. Her ne kadar burada asker ve kontra sayısı yurtseverlerin sayısından fazla olsa da yine de kaybedilmemeliydi. Bir Botan gerillası olarak bu benim zoruma gitti.

Seçim günü Feride arkadaşları görmek için kamplarına gittik. Yaklaşık beş aydan sonra tekrar farklı arkadaşları görmek ve durumlarının iyi olduğunu görmek güzel oldu. Daha güzel olan şey arkadaşların kazasız belasız bir kış geçirmiş olmaları. Hem arkadaşların durumlarını öğrendik hem de bahar planlamamızı yaptık.

Hareket için onların farklı bir planlaması vardı ama sular yüksek olduğu için planlamalarını değiştirdik ve yerimize götürdük. Kamptan çıktığımızdan beri yağış var. Bazen yağmur bazen kar... giderken de dönerken de hep kar yağdı...

Hava bozuk olmasına rağmen yine de kendimizi iki grup yaptık. Ben, Dr. Beritan ve Zilan arkadaş grubun ihtiyarları olarak önden çıktık, Feride, Amara ve Zerdeşt arkadaşlar da gençleri olarak arkamızdan geldiler. Zilan arkadaş, Hozan Şemdin'den bir alıntı yaparak, "Eve dînya pır mezîne, têra me hemûyan heye" diyerek kamptan çıkmanın sevincini dile getirdi. Yolda güzel bir kaya altını gördüğümüzde hem üşüyen arkadaşlar için hem de bir çay yapmak için bir ateş yaktık. Yanımdaki arkadaşların hem yükleri ağırdı hem de elleri üşüyordu, hemen etraftan çalı-çırpı toplayarak bir ateş yaktım ve bir anda eski zamanların gerillacılığını hatırladım. Artık günümüzde doyaya bir ateş bile yakamıyoruz.

Besta'nın yükselen suları, bugün Avaşın'ın hırçınlığını aratmıyordu. Neyse ki arkadaşların eskilerden yaptığı kırık-dökük bir köprüden geçtik. Fakat köprü en az 10 yıl öncesine ait olduğu için biraz yamulmuştu ve fazla sağlam görünmüyordu. Ondan dolayı geçerken tüm

arkadaşların çanta ve silahlarını alıp karşıya bıraktım, sonra da ayakkabılarımızı çıkarıp (sacın üzerinde ayakkabılar kayıyordu) ellerinden tutup karşıya geçtik. Zilan arkadaş ayakkabısını karşıya fırlatmak isterken suya düşürdü ve dalgalara karışıp gitti. Neyse ki giden ayakkabı olsun.... 97 yılında Xakurkê suyunu geçerken gözümün önünde Felek arkadaş sulara gömülüp gitmişti ve hiçbirimiz bir şey yapamamıştık.

Beritan arkadaş bir suyu geçeceğimizi ve bir arkadaşın ayakkabısının suya kapılıp gideceğini iki akşam önce rüyasında görmüş... Bazen kadın arkadaşların hisleri güçlü oluyor ve geleceği de görebiliyorlar. Rüyada ayakkabı görmek bir sıkıntının yaşanacağı anlamına geliyormuş, fakat ayakkabının suya kapılıp gitmesi yaşanacak olumsuz olayın boşa çıkmış olması anlamına geliyormuş. Eski bir köyde Zilan arkadaş bir köylü ayakkabısını bulduk ve noktaya kadar onunla yürüttük.

Böylesi yağışlı yolculuklarda, ne kadar yağmur yağsa da başını sokacağın bir yerin ve yakacağın bir ateşin varsa yağmurun yağışı sadece bir zevke ve ruhumuzu arındıran bir huzura dönüşür....

Açılın Yapraklar Açılın!

Yeryüzündeki bitki örtüsü doğa anamızın kendi iç zenginliğini dışa vuran bir ifade tarzıdır. Bitki örtüsünün hiç olmadığı yerler olduğu gibi, çok zengin olan bölgeleri de var. Belki de kendi üstünde yaşayan insanların kendisine yaklaşımını esas alarak bazı yerlere cimri, bazı yerlere de cömert yaklaşmıştır. Kürdistan coğrafyası sanırım ikisinin ortası bir yerdir ama çoğu bölgede yüreğini açtığını ve toprağın üstünü rengarenk otlarla, çiçeklerle ve ağaçlarla süslediğini görmek mümkündür. Hatta Kürdistan'ın çok az bölgesi bu konuda fakir sayılır. Bahardan itibaren Soryazından Kerengine, Mantarına kadar onlarca çeşit yiyecek ot, Sûsından Nêrgizine kadar yüzlerce çeşit çiçeği ve bademinden üzümüne kadar pek çok ağaç-meyve türüne sahip bir zenginliği görmek mümkündür. Hepsinin de dakik dakik işleyen bir takvimi var. Zamanı geldiğinde kış uykusuna yatarak toprakla birleşip yeni bir bahara gebe kalır ve baharla birlikte önce rahimde sonra goncada ve başakta filize durur. Kış boyunca yaşadığı hazırlık sürecinden sonra, içine çektiği suyu polen gibi nektar gibi bu goncada önce bir çiçeğe sonra da kuruğa ve meyveye dönüştürür. Baharın esen ılık rüzgar bu goncalarla çiftleşip döllenmesini sağlar ve bunlara hayat verir. Zaman ilerledikçe bu başaklar patlar önce çiçek sonra da küçük bir tomurcuk olur. Daha sonra da güneşle, toprakla, suyla meyveye dönüşür. Olgunlaştırdığı meyvelerden bazılarını insana sunar, bazılarını da tekrar toprağa.... Tohum olarak dibine döker. Bazılarını da ayıya, kurda-kuşa, domuza, çakala sunar. Bunlar bu meyveleri yerken hem doyarlar, vücutlarının vitamin ihtiyacını karşılarlar, hem de midelerine attıkları tohumları bazen saatlerce uzaktaki mesafelerde dışkı olarak dışarı atarlar ve bu dışkılardaki tohumlar yeni fideler, yeni ağaçlar ve taze meyve ağaçları olarak farklı bir yerde çoğalır ve doğa anamızın bereketine bereket katar.

Gerilla olarak biz de bu meyvelerden yeterince faydalanırız ama esasta bizi ilgilendiren iki bitki örtüsü vardır. Bunlardan birisi baharın soframızı renklendiren, karnımızı doyuran yenilecek otlar, diğeri de düşman karşısında bize kamuflaj avantajı sağlayan ağaçlar ve yapraklardır. Savaşın yoğun olduğu zamanlarda ikincisi daha öncelik ve

önem arz eder. İşte bu baharın da zaman takvimi Nisan'a girmiş olmasına rağmen halen yapraklar açılmamış ve nerden bakılsa en az bir 20 gün daha açılacak gibi görünmüyor. Gerçi kamptan çıktığımızdan bu yana ağaçlardaki değişimi görebiliyoruz ama halen açılmış tek bir yaprak yok. Yapraklı bırak daha yeni yeni tomurcuklar şişiyor. Sadece tewkê adı verilen küçük bodur çalılıkların yaprakları açılmış, o da birkaç santim boyunda...

Gerilla olarak kullandığımız alanlarda genelde ilk açılan ağaç Kevot ağacıdır. Onun dışında en erken açılanlar Şilan, Gûhûşk, Belelûk, Bih ve Berû ağaçlarıdır. Şimdi bulunduğumuz yerde bu ağaçlar daha yeni tomurcuk halini almış. Yani küçük dalların ucunda açık yeşilli, turunculu, pembeli renkli renkli tomurcuklar... küçük dalların ucunda küçük bir böcek gibi duruyorlar. Kendi kabuklarını çatlatmış, biran önce dışarı çıkmanın heyecanı içindeler.... Dünyaya ilk defa gözlerini açacak goncalarda bir merak ve korku var gibi ürkek görünüyorlar. Bu goncalar daha çok yeni filizlenmiş küçük dallardaki goncalardır. Her yıl onlarca defa düşman tarafından kazanlarla, havanlarla bilerek vurularak yangın çıkartılan Besta ormanlarında yanmış ağaçların kalın köklerinde düşmana inat kafasını kaldırarak yetişen bu küçük dalcıklar bir yandan düşmanın bu barbarlığına meydan okurken, diğer yandan da düşmanın gerçekliğiyle karşılaşacakları için de ürkek gibi görünüyorlar. Ama biraz daha kalın olan dallardaki tomurcuklar belli ki daha tecrübeli ve cesaretli görünüyorlar. Ve ayrıca kendi görevlerinin de bilincinde olarak biran önce açılarak kendi öz evlatlarını düşmanın namert tekniğinden, keşif uçağından, ihanetçi gözlerinden korumak için bir yarış içindeler. Fakat daha erken açılmaları için güneşin ışınlarına ihtiyaç var ki bunu da şimdi bulamıyorlar. Çünkü baharda, hele de Nisanlarda güneşi görmek zordur... çünkü gökyüzü kapalı ve yağışlıdır genelde... Havaların kapalı ve yağışlı olması bizim için bir avantaj, çünkü bu keşif illetinden kurtuluyoruz. Fakat güneş ışınlarından yoksunluk da yaprakların açılmasını geciktiriyor ve kıştan beridir tenimize depolayamadığımız D vitamininden mahrum bırakıyor. Doğa anamız bu durum karşısında bazen suskun kalıyor. Bir yandan havayı kapalı tutarak evlatlarını korumak ister, diğer yandan da biran önce yaprakları açarak evlatlarına kol kanat germek istiyor.

Bulunduğumuz yerde orman fazla ama yine de dürbünle ya da termalle baktığınızda hareket halinde ya da açıkta olan bir canlıyı

görebiliyorsun. Özellikle havalar soğuk olduğunda gündüz de olsa termalle baktığında hemen görüyorsun. Ve bundan dolayı da sadece geceleri termale karşı tedbir alan bizlerin gündüz de bunu hesaplaması gerekiyor ki, ben bunu geçen yıldan beri fark ettim ve bunu da gördüğüm tüm arkadaşlara söylüyorum ve buna göre tedbir almalarını da söylüyorum. Biz de bu durumlardan dolayı yapmamız gereken pek çok işi şimdilik yapamıyoruz. Biran önce yaprakların açılmasını ve doğa anamızın tüyleri arasında yüzmeyi bekliyoruz. Yapraklar bizi saklıyor, bizi koruyor, bize gölge oluyor, bizi kucaklıyor. Bazen sığınağımız, mağaramız, şemsiyemiz, bazen yatağımız oluyor. Bazen içinde su içtiğimiz bardağımız, bazen de bizi doyuran sarma oluyor.

Ağaçsız bir bölge uçacak seması olmayan bir kartal, yapraksız bir ağaç ise bir lösemi hastası gibidir. Tabi bu durum zozanlık alanlar için farklıdır. Çünkü adı üzerinde oralar zozanlıktır ve ağacı-ormanı yoktur. Ama buna rağmen zozanlar da her zaman gerillanın temel üs alanlarından olmuştur, ve zozanlarında gerilla olmayan bir bölge öksüz ve yetim bir evlat gibidir. Patikasında gerillanın yürümediği, soğuk sularından gerillanın içmediği, serin rüzgarlarından gerillanın bedenini kucaklamayan bir zozanın hiçbir çiçeğinde koku, suyunda tat, otunda yeşilin rengi olmaz. Peki böylesi çıplak arazilerde gerilla kendini nasıl korur denilebilir. İşte bu görevin yarısından biraz çoğunu gerilla üslenir, birazını da doğa.... Gerilla hareket tarzını ona göre düzenler ve gündüz hareket etmez, noktalarını gizli yerlerde yapar, elbisesini, silahını, tüm kamuflajını ona göre ayarlar. Zozanlar ise gerillaya derin dol, taş altı, büyük otlar, yüksek güniler vererek bu görevi tamamlar. Gerillanın tenini de biraz yakarak esmerleştirir, ona zozan teni kazandırır.

Zozanlara alışan bir gerilla, ormanlık arazilerde kendini kafeste hisseder, kuşatılmış halde bulur ve nefessiz olur. Ormanlarda kalan bir gerilla ise zozanlara çıktığında kendini çıplak hisseder. Her tarafı açık ve ulu-orta görür kendini. Belki de gerilla olarak en büyük avantajımız kendimizi değişen şartlara göre erken ve hızla ayarlayabilme kabiliyetimizdir.....

Sürekli doğa ile iç içe yaşadığımız için, kurdundan kuşuna bütün hayvanları, yerde biten bir ottan her türlü yeryüzü örtüsüne kadar her şeyi iyi bir gözlemci gözüyle takip edebiliyor ve yılın başından sonuna kadar meydana gelen bütün değişiklikleri görebiliyoruz. İster istemez etrafımızda gelişen bu değişime karşı duyarsız olamıyoruz. Belki de gerilla yaşamımızın en güzel yanı da bu oluyor. Doğa ile ortaklaşmak elbette güzeldir. Tabi onu koruduğumuz müddetçe... şuan bulunduğumuz yerde gözümüzü nereye versek kuvi görüyoruz ve saatlerce onları izliyoruz. Bu dağların en güzel hayvanı belki de bu kuvilerdir.

Baharda kuvilerin renkleri biraz daha açık sarı rengindedir. Karınlarına doğru ise bu renk beyaza çalar. Kışta havaların soğuk olmasından dolayı beden vücudun ısı ihtiyacını karşılamak için postta ek tüyler çıkarmış ve bu tüyler yumuşak, biraz kısa ve açık sarı rengindedir. Tabi havalar ısındıkça soğuktan korunmak için bedenden borç alınan bu tüyleri doğa anamızın bedenine bırakıyorlar. Büyük ihtimalle başka canlılar da bu yumuşak ve hafif tüyleri yeni doğacak yavruları için yuva yapmakta kullanacaklar. Tabi kışın posttaki bu tüy artışı bütün hayvanlar için de geçerlidir.

Baharda kuviler, yaza ve sonbahara göre daha fazla hareketli olurlar. Otlar henüz daha yeni yeni toprağın altından çıktığı için belli bir mekan içinde yeterince otlanamıyorlar ve bu da daha fazla hareket ve yer değiştirme anlamına geliyor.

Birkaç gün önce Berxwedan ve Zerdeşt arkadaşla birlikte havanın kapalı olmasından da faydalanarak Hêzil üçgenine kadar gittik. Yani Çeqçeço suyunun Hêzil'le birleştiği yere... ne kadar da heybetli bir arazi... derin bir vadi ve tabaka tabaka üst üste binmiş uçurumlar. Yol boyunca sürü sürü kuvi gördük. Eskiden kış üslenmeleri için arkadaşlar buraları kullanırlardı ama özellikle Sêgırkê'den gelen gözcülerin ihanetleri ile pek çok şahadetler de yaşanmıştı. Burada doğal olarak en son şehit düşen (2007 baharında) Kurtayları, Nudaları, Ferhatları ve Xelilleri de yad ettik.

Tam üçgen üzerinde oturup kamerayla biraz görüntü de aldık. Ben de biraz arazi tanıtımı yaptım. Aslında bu yıl dolaştığım yerlerde parça parça arazileri kaydedeceğim. Belki bazen de kısa kısa anlatırım.

Yani bu yıl yazdığım günlüğe ek olarak bir de görüntülü günlük tutacağım.

Bugün Besta tarafından obüs sesleri geliyor. Ama farklı bir hareketlilik görünmüyor. Belli ki düşman gerillanın yeni bir yıla başladığını fark etmiş olmalı...

Dün arkadaşlar Besta'daki operasyon hakkında büyük cihazda bilgi verdiler ama ayrıntıları sonra aktaracaklarını söylediler. Büyük ihtimalle tüm arkadaşlarla bağlantıları yoktu. Ayın 7'sinde Besta'nın orta kısımlarında iki patlama sesi duymuştuk ama bunu obüs zannetmiştik. Ertesi gün düşman kendi basınında Besta'da 5 kaybımızı veriyordu. Feride arkadaşların bahsettiğine göre ses Mêrgumar taraflarından gelmişti. Ve aynı gün operasyonun geri çekildiğini söylemişlerdi. O taraflarda bizim kampımızdaki arkadaşlardan bir grup vardı. Kamptan çıkarken kendimizi üç gruba ayırmıştık ve bir grubu da o taraflara göndermiştik. Yine bazen Herekol'dan arkadaşlar o taraflara inerlerdi. Bu iki gruptan birisi olabilir diye düşünmüştük. Fakat olayın üzerinden günler geçmesine rağmen Besta'daki arkadaşlar tekmil vermediler. Hangi güç olsa da Besta'nın tekmil vermesi gerekirdi. Düşman bu kayıplarımızı fazla gündemleştirmede. Acaba abartılı mıydı, yoksa başka bir durum mu vardı, anlamadık. Birkaç gün sonra Serık taraflarında kalan Ferhat arkadaş gelip bazı bilgiler verdi. Onun bahsettiğine göre uçaklar şehit Masiro ve Şehit Diyana taraflarını vurmuştu. Fakat günler geçmesine rağmen yine cihaza çıkmadılar. En azından bizim için çıkıp bir bilgi vermeleri gerekiyordu. Acaba operasyon vardı da bizim mi haberimiz yoktu. Ama Ferhat arkadaşların bulunduğu yer hakimdi ve tüm Besta'yı görüyordu.

Feride arkadaşla yaptığımız iş bölümü temelinde ben gidip Kêlê'deki arkadaşları (Serhat arkadaşları) görecektim, o da gidip Dirok arkadaşları (Besta gücünü) görecekti, ondan dolayı onlardan da haber bekledik. Fakat on güne yakın bilgi alamayınca mecburen yanımızdaki Kahraman ve Zınar arkadaşları hem arkadaşları aramaları için hem de göremezlerse cihazla anons vermeleri için Mêrgumar'a gönderdik. Dün anonsu verdiler ama Besta'daki arkadaşlar da cihaza çıktılar. Verdikleri tekmile göre ayın 7'sinde keşif uçakları Şehit Diyana taraflarında bir grup arkadaşın görüntüsünü almıştı ve sabahleyin de uçaklar noktayı vurmuştu. Burada Xweza ve Bêritan Amudê arkadaşlar şehit düşmüş, Helgurt arkadaş da yaralı olarak esir düşmüştü. Fakat Helgurt arkadaşın ki tam net değilmiş, şehit de düşmüş olabilir deniliyordu. Operasyon ise ayın 15'ine kadar devam etmişti. Arkadaşların kışın döşedikleri bazı mayınlar düşmanda patlamış ve bazı kayıpları olmuştu. Meğerse 10

gündü operasyon vardı ve biz fark etmemiştik. Düşman eskisi gibi geniş bir alanda operasyon yapmıyor, sadece görüntü aldıkları yere nokta baskını şeklinde operasyon yapıyor ve bundan dolayı da 2-3 saatlik bir mesafede isen kolayca fark etmiyorsun. Tabi bazen keşif uçağının sesini alıyorduk ama Heron dolaştığında insan uzaktan duymuyor. Meğerse Heronlar operasyon boyunca hep varmış. Aslında arkadaşlar da bizi biraz yanlış yönlendirdi ve onlar da fark etmemişlerdi.

Şehit düşen arkadaşlar sonbaharın Garzan'a gitmek için gelen arkadaşlardı ama geç geldikleri için Besta'daki arkadaşların yanında üslenmişlerdi. Geçen yıl da Amed'e gidecek olan Andok arkadaş Herekol'da şehit düşmüştü. Böylesi şehadetler daha fazla üzüntü veriyor.

Operasyonun yapıldığı gün hava parçalı bulutluydu ama keşif görebilirdi. Büyük ihtimalle ateş yakmış olabilirler, yoksa düşman gözcülerinin Besta'nın ortasına kadar gelmeleri mümkün değildi. Zaten Koçerler de daha gelmemişler. Olaydan Pılın ve Reşit arkadaşlar kurtulmuş, ancak onları gördüğümüzde olayın aslını öğrenebiliriz. Baskının yapıldığı yer orta alandı. Operasyonların böyle parçalı olması hem avantaj hem de dezavantaj. Ama görüntü veren grup büyük ihtimalle darbe yiyor, çünkü asker indirmeden yoğun bir şekilde hava saldırısı yapıyor. Bu da karşımızdaki düşmanın gelenekleşen bir alçaklığı!...

Yaklaşık bir aydır kamptan çıkmışız ve operasyonun yapıldığı bir haftayı saymazsak hep yağış vardı, tabi düşman hava durumunu hesaplayarak operasyon yapıyor. Çünkü üstünde 3-4 tane Heron dolaştırmadan Besta'nın ortasına askerini indirmeye hayatta cesaret edemez. Fakat yine de arkadaşlar eylemler yapabilirlerdi. Herhalde yaprakların açılmamış olması arkadaşları kaygılandırmış olmalı. Ama Besta gücünün en az yarısında geçen yıl getirdiğimiz Anti-termal elbiseler ve termaller var ve bunlarla rahatça sızma yapıp düşmanı vurabilirlerdi. Belki de eylemlerin yapılmamış olması düşmanı biraz cesaretlendirmiş ve operasyonu bu kadar uzatmışlardı. Bugün yine kar yağdı. Yani kamptan çıktığımızdan bu yana üçüncü seferdir Besta gibi bir yerde kar yağıyor. Tabi doğal olarak bu da yaprakların açılmasını geciktiriyor. Şişmiş tomurcuklar patlamak için bir günlük güneş ışıını istiyor ama bir türlü o sıcaklığı da görmüyor.....

Geçen sonbaharın düşman Besta'da operasyon yapmadı ama kışın bizim gördüğümüz ve takip edebildiğimiz kadarıyla üç sefer

operasyon yaptı. Genelde daha önce deşifre olmuş yerlere yaptı. Bu operasyon dördüncü operasyon oluyor ama bu sefer somut bir görüntüyle başlattılar ve uzattılar. Kış operasyonlarını genelde üslenme yapılabilecek yerlere yönelik arama-tarama şeklinde yapıyorlar. Bu kış tüm kuzeyde özellikle de Botan ve Amed’de yoğun operasyonlar yapmalarına rağmen sonuç almadılar ve arkadaşlar operasyonlara takılmadı. Bir de işte böyle baharları daha yaprak açılmadan somut bir bilgi ya da görüntüye dayanarak yapıyorlar.

Bizim için yeni ve zor geçecek bir pratik yılı başlıyor. Geçen yıl Botan pratiği Ş. Delal ve Besta şehitleri adına yürütüldü. Ama bizim bu yıl yeni şehitlerin adıyla daha güçlü bir hamle başlatmamız gerekiyor. Kamptan çıktığımdan beri beni en fazla yoğunlaştıran konulardan biri de bu... sonbaharın Masiro arkadaş, Fırat arkadaşın bulunduğu yere gitmeden önce bana gönderdiği notta, “Cuma ve Medya arkadaşların adına” (her iki arkadaş da Mardin eyalet komutanlığındaydı) olabilir demişti ve benim görüşümü istemişti. Ondan sonra Rızgar arkadaş da şehit düşmüştü. Tabi şehit arkadaşlar arasında fark yok. Ama Mardin eyaletinden Medya arkadaş ve Botan komutanlığından da Rızgar arkadaşın adına olabilir. Fakat bunun için öncelikle güçlü ve etkili bir eylem yapmamız gerekiyor. Bölge gücünü daha görmedik ama bizim yanımızda kalan arkadaşların önüne de böyle bir planlama vermişiz. İyi bir hedef bulursak hamleyi başlatacak bir eylem yapmak istiyoruz... ve de şehit yoldaşlarımıza layık olacağımız bir pratiği başlatmak....

Nuh Babamızın Hatası!

Nisan'ın sonuna geldik ve artık yaza girmeye bir aylık bir zaman kalmışken halen kar yağıyor. Sanki üstümüzdeki kubbe delinmiş gibi yağış devam ediyor. Dün sabah biraz açtı ve yerdeki karlar akşama doğru erimeye başlamıştı ama akşamdan itibaren hava yine kapandı ve tüm gece boyunca şimşekler çaktı. Yoğun bir yağmur yağacağını düşünüyorken sabah uyandığımızda yaklaşık bir karış boyunda kar düştüğünü gördük, ve sabahtan beridir de yağmaya devam ediyor. Bulunduğumuz yerde bu kadar yağmışsa yüksek yerlerde şimdi nasıldı acaba. Zozanlardaki arkadaşlar bu gidişle Ağustos'a kadar kamplarından çıkamayacaklar.

İki gün önce Kêlê'deki arkadaşları bulmak için Berxwedan ve Zerdeşt arkadaşları Deryê Qaçê eteklerindeki sonbahar noktasına kadar gönderdik. Onları bulamadan az önce döndüler. Onlar bazı yerlerde diz boyu karı açarak gelmişlerdi. Hava kapalı olduğu için vurup gelmişlerdi, tabi sırıl-sıklam olmuş bir halde... hava kapalı olduğu için kapalı yer altı mangasında onlara hemen bir ateş yaktık ve kendilerini kuruttular.

Biraz erken olduğu için yılın bu zamanında cihaz muhaberesi yapmak istemiyoruz, birkaç gün önce Besta'daki arkadaşlar için bir anons vermiştik. Hava kapalı olmasına rağmen düşman hemen o alana obüs atışı yaptı. Cihazın yeri tam bilinmiyor ama belli bir alanı tespit edebiliyorlar. Geçen sonbaharın sahaya ait tüm şifreler Rızgar arkadaşla birlikte düşmanın eline geçtiği için anons da veremiyoruz, aramadan da sonuç çıkmadı. Bakalım Serhat arkadaşları nasıl bulacağız.

Dünyanın ayarı bozulmuş gerçekten. Doğaya yaptıklarımıza karşı o da resmen her yere afet yağdırıyor. Bu yıl dünyanın pek çok yerinde tahmin edilemeyen afetler yaşandı. Bizim payımıza düşeni de baharın bu kadar uzaması, yaprakların açılmamış olması ve bu yer altı mangalarında altımıza su girmesi ve bazı arkadaşların donuna kadar ıslanması oluyor.

Bizim başımıza doğadan afet gelmedi ama ayıdan geldi. Sonbaharın yanımızdaki arkadaşların yaptığı 5 erzak gumesine ayı vurmuş. Geçen gün kontrol ettik ve maalesef aylar hepsini de açmış ve içinde tek bir erzak bırakmamıştı. Yani bu bahar için sakladığımız tüm

erzaklar gitmiş. İlk gümeden sonra ikincisinin de üçüncüsünün de ve tümünün vurulduğunu görünce erzaksız kaldık. Boş bidon ve naylon parçalarından başka hiçbir şey bırakmamış. Bahar için belimizi bağladığımız erzaklardı. Kadın arkadaşların kampından biraz un aldık kendimize ama birkaç gün sonra o da bitecek. Bu aylar şuan resmen düşmanla bir ittifak içindeler ve objektif ajan rolünü oynuyorlar. Hem zarar veriyor, hem erzaksız bırakıyor ve buna bağlı olarak daha fazla hareket etmemize ve açık vermemize sebep oluyor. Geçenlerde sabah keşfinde üç tane gördüm ama sabah olduğu için vurmadım. Ama intikamımızı alacağız mutlaka...

Hayret ettiğim şey bu kadar yerin altında nasıl da böyle erzakın kokusunu alabiliyor ve nasıl da böyle bir erzak deposunu silip süpürebiliyorlar, nasıl oluyor da böyle gümelerin yerini sanki eliyle koymuş gibi bulabiliyorlar. Doğa üstü bir gücüm olsaydı ya da Allah bir günlüğüne kendi gücünü bana emanet etseydi yapacağım ilk iş kesinlikle Nuh peygamberin yaptığı hatayı düzeltmek olacaktı. Yani tüm ayları yok edecektim. Mitolojilerde adı geçen tufanda, Allah tüm canlıları yok edeceğini ve yeniden yeni bir dünya yaratmak için Nuh peygambere bir gemi yapmasını ve içine de her hayvandan birer çift almasını söylemiş.... Keşke Nuh baba, o gemiye ayı çiftini almasaydı da, varsın insanoğlu ayı denilen hayvanı tanımamış olsaydı.....

Ger Rojek Mırın Were

Ger rojek mırın were,
bıla dı berbanga sıbêda be.
Dema qû şefeq dı bışkive,
dı vav senfoniya şalûl û bıbılan de,
lı ser lûtkeyek heri bılınd ya çiyayeki.

Bıla lı deştuka Lawkê Xerip be,
lı navsera Cûdi'ya mıradan.
An ji lı ber pêlên Gola Satê,
dı nav hûnkatiya Çarçelada.

Bıla mırın nav cenga heri germ be.
Renge rojê sor bıke,
bı dehan laşan bıhêle,
dı nav qêrina bombe û gûleyan de.
Bıla pêl bı pêl deng vede,
dı nav dılê zalıman de.

Ger rojek mırın were,
bıla kefena me be
rondikê çavan.
Bıkın pêla hêrs û kin,
dı nav awırên kalen Kûrdan.
Bıla bıbe çeka tolê,
dı deste keç û xortan.
Me bıkın sıtranek,
lı ser deve dayikan.
Bıla bıbe navek nû,
diyarî be jı bo zarokan.
wê deme mırın bıla were,
ser seran û ser çavan.....

Hestek bıharê lı Besta
28 Nisan 2019

Açlık Grevindeyim

En büyük suçlardan biriye dünyada,
o suçu işliyorum şimdi.
Kendi kararımla,
kendi irademle.
Ve aylardır kendimi aç bırakmışım,
nerdeyse bir yılın yarısı.
En son silahımı,
ama en güçlü olanı,
en masum olanı kullanıyorum,
faşist beyinler karşısında.
Çünkü tecrit altındayım.
Önderim ve tüm geleceğim...
Hücredeyim....
İşkence altında....
Yok sayılıyorum her şeyimle.
Varlığım görülmemekte,
halkım inkar edilmekte,
geçmişim yok sayılmakta.
Ve direnişten başka yol yok.
Direnişle kendimi yaratıyorum,
kör gözlerin içine sokuyorum kendimi.
Ve şimdi ayları geçti.
Tüm hücrelerim,
tüm organlarım eriyor.
Yani bir bütünen tüm bedenim....
Ne nişasta,
ne protein,
ne de yaşamsal bir besin...
Ambargo koymuşum bedenime.
Ağzımı sadece susmak için kullanıyorum.
Oysa bedenim ona vereceklerimi bekliyor.
Öğütmek için,
eritmek için...

Ve artık bedenim besinden vazgeçmiş,
zalimleri yok etmek istiyor...
Bedenimi de doyuracak,
halkımı da....
Gün geldi şimdi,
onları mideme hapsediyorum,
ayların açlığına kapatıyorum.
Acıktıkça zehre dönüşen
mide asitlerimin içinde yüzdürüyorum.
Bir değirmenin iki taşı arasında,
bir cenderenin demir kısıkaçları içinde....
Ve zehir denizinde boğuyorum onları...
Öğüttükçe her birini,
bağırsaklarıma yolluyorum,
ve hiç çıkamayacakları çukura gömüyorum,
layık oldukları yere yani...
Çıkarsınlar şimdi,
orduları, leş kargaları...
Temize çıkarsınlar şimdi,
sarayları, köşkleri....
Kim daha güçlüymüş görsünler.
Ölüm kusan silahları,
ve faşist düzenleri mi,
yoksa yok saydıkları iradem,
ve çıplak bedenimin gücü mü....

Nisan Operasyonları

Kış sürecinde başta Botan ve Amed olmak üzere tüm kuzeyde düşman yoğun operasyonlar yaptı. Soysuz içişleri bakanı açıklama yaparak 15 Aralık ve 15 Nisan arasındaki 4 aylık süreci kış operasyonları süreci olarak açıkladı. Fakat Botan'ın sadece zozanlık bölgeleri hariç her bölgede en az 2-3 seferdir operasyon yapıyor. Nisan'ın başından beri Besta'da ve Kêlê'de ikişer seferdir operasyon yapıyor. 7 Nisan'da Besta'nın ortasında ateş yakan ve közlerini de akşam söndürmeyen bir grubun keşfe görüntü veren bir gruba yönelik bir operasyon başlamıştı ve bir haftadan fazla sürmüştü. Kêlê'deki operasyon da iki gün sürdü. Her iki operasyonda da arkadaşlar daha önce döşedikleri iki mayını düşmanda patlattılar ve iki asker öldü.

9 Nisan'da Gabar'da gerçekleşen hava saldırısında Birhat Osyan ve Mazlum Hezex arkadaşlar şehit düştü. Birhat arkadaş, 2014'te Botan'da katılan ve 2017'de tedavi amacıyla güneye geçen bir arkadaştı. Geçen yıl da kendini dayatarak bizimle geldi ve pratik çalışmalara çok güçlü katılan bir arkadaştı. Güçlü katılımdan dolayı arkadaşlar onu bölge yönetimine koymuşlardı. Orda da operasyon iki gün sürdü.

Ayın 24'ünde düşman tekrardan Besta'ya yönelik iki günlük bir operasyon yaptı. Yine Besta'nın orta alanına yönelik yaptı. Besta operasyonunun bittiği gün 4 gün süren bir operasyonu bu sefer Kêlê ve Hêzıl'de başlattılar. Kêlê'deki arkadaşlar ayın 28'inde düşmanı vurarak 4 asker öldürdü. İki seferdir Besta ve Kêlê art arda operasyon yaparak kendilerince manevra alanını daraltmak istiyorlar. Mayıs'a girmiş olmamıza rağmen yapraklar daha yeni yeni açılıyor. Eskiden Nisan'ın ortalarına kadar yapraklar açılmış olurdu. Herhalde düşman da yapraklar açılmadan doğa avantajını kendi lehinde kullanmak istiyor.

29 ve 30 Nisan'da da Cudi'ye yönelik kapsamlı bir operasyon başladı. Bu TC devleti bütün askeri gücünü sadece Şırnak'a mı getirmiş acaba? Yani aynı anda üç bölgede nasıl operasyon yapıyor? Bu kadar Keşif ve helikopter Şırnak'ta var mı? Cudi'de arkadaşlar eylem yapmak isterken keşfe görüntü vermişler ve gerçekleşen hava saldırısında Roza Gever, Ekin Maku ve Jinda Gundkê Melê arkadaşlar şehit düştü. Olmaz olsun o eylem!... böylesine üç değerli arkadaşın şehit düşmesine

değmezdi. Ama sürece cevap olmak için tüm arkadaşlar kendilerini büyük bir baskı altında görüyorlar. Zindanlardaki direniş altı ayı geçmek üzere ve 30 Nisan'dan beri 15 arkadaş grevi ölüm orucuna çevirdi. Direnişe sahip çıkan anneler her gün polis vahşetine uğruyor. Halk ise sahip çıkmıyor, yani çok pasif bir durum var. Uzun ve sert geçen kışa rağmen arkadaşlar kamplarında erken çıktı ve sürece cevap olmak istiyorlar. İşte bu arkadaşlar da bu direnişe gerilla cephesinden bir nebze de olsa destek sunmak için operasyona gelmiş düşmana yönelik eylem yapmak istemişler. Fakat alçakça bir şekilde uçaklarla şehit edildiler. Roza arkadaş 2014'ten beri Cudi'deydi ve Gırê Hırmo komutanıydı. Çok aktif ve girişken bir arkadaştı. Geleceğin büyük bir komutan adayıydı. Jinda arkadaş 2013 sürecinde geri çekilmeye benim grubumdaydı. Geçen yıl da beraber geldik. Sevimli ve sempatik gülüşüyle "Heval Egid, beraber güneye geldik, şimdi de beraber kuzeye geçiyoruz. Kaderimiz sanki bir olmuş gibi" demişti. İyi bir füzeci olmuştu Jinda. Geçen yıl Zin arkadaşla birlikte Metina ve Haftanın'de 7-8 eylem başarılı yaptılar. Ekin arkadaş da uzun bir süreydi Cudi'deydi. 2013-14 kışında beraber akademideydik. Bu her üç arkadaş da güçlü, istekli, moralli ve coşkulu arkadaşlardı. Güler yüzlü, sevimli, tatlı arkadaşlardı.. "ulan alçaklar!... bu güzel insanlara kıyılır mı?" dedirten arkadaşlardı....

Son süreçte kuzeyde de yavaş yavaş eylemler gelişiyor. Başka eyaletlerde de kısmi bazı kayıplarımız oluyor ama eylemler de gerçekleşiyor. Bu faşist düşmana karşı zindanlarda büyük bir direniş var ve artık gerilla da buna katılmaya başlıyor.

“Direniş Devam”

Dün öğleden sonra Önderliğin avukatları İstanbul’da bir açıklama yaptılar. Ayın 2’sinde İmralı’ya giderek Önderlikle bir görüşme yaptıklarını söylediler ve Önderlik ve oradaki 3 arkadaşın imzasıyla yazılmış kısa mesajı okudular. Bilindiği gibi geçen yılın Kasım ayından beri Leyla Güven’in öncülüğünde başlayan ve 7 bin arkadaşın ve yurtseverin katılımıyla devam eden büyük direniş 6 ayını doldurdu. Kürtlerin Önderlik üzerindeki tecridi kırmaya yönelik başlattığı büyük direniş dünyanın da gündeminde... üç maymunu oynamak isteyen faşist rejim ise Osmanlı oyunlarıyla direnişi kırmak istiyor. 12 Ocak’ta önderliğin kardeşi Mehmet’in görüştürmeye götürerek ilk oyununu oynadı, o tutmayınca şimdi de avukatların gidişine izin verdi. Tabi 2011’den bu yana ilk defa avukatlar İmralı’ya gidiyor ve bu başlı başına bir kazanım ama bu ziyaret tecridin kırıldığı anlamına gelmiyor. Avukatların toplantısında, önce kendi görüşlerini içeren bir bilgilendirme yaptılar. Okuyacakları yazının bir mutabakat ya da anlaşma olmadığını, bundan sonra görüşmelerin devam edip etmeyeceği konusunda ne kendilerine ne de Önderliğe resmi bir bilgilendirme yapılmadığını söylediler. İmralı’dan gelen mesajda sorunların barışçıl yolla çözümünden yana olduklarını ve 2013 Newroz’undaki yerde olduklarını, Suriye’deki sorunların barışçıl ve diyalogla çözümünden yana olduklarını, direnişteki arkadaşlara teşekkür ettiklerini ama bu direnişin ölüm sınırına gelmesini istemediklerini, önemli olanın fiziki, ruhi ve düşünsel sağlıklarını olduklarını söylüyordu. Tabi Önderlikten haber almak, halkımız için, başta direnişteki arkadaşlar olmak üzere hepimiz için güzel oldu. Bu görüşmenin, bu direnişle kazanıldığı net, ama bu alçak devlet bundan sonra bu tecride devam etmeyecekse bunu açıkça avukatlara ve Önderliğe söyleyebilirdi. Ondan dolayı direnişteki arkadaşlar bir açıklama yaparak bu görüşmenin tecridi kırmak anlamına gelmediğini ve tecrit tümünden kırılıncaya kadar direnişe devam edeceklerini söylediler. Ardından da KCK bir açıklama yaparak “Direniş devam” dedi....

“Hamle Başladı”

Kışın sert ve uzun sürmesi, gerillanın yapacakları eylemleri biraz etkiledi ve sezonun geç açılmasına neden oldu ama buna rağmen bu sert kışa rağmen de gerilla kışın da durmadı ve mevsim uygun hale geldikçe gerilla güçlü eylemlerle düşmanı sarsmaya başlıyor artık. 4 Mayıs'ta Avaşın eyaletindeki arkadaşlar Bêzokê'de düşman tepesine gündüz sızma yaparak 7 cenazenin üzerine gittiler ve 7 silah kaldırdılar, Ezaz'de yapılan bir eylemde güçlü bir darbe vuruldu ve 40 ölüleri oldu.

Gabar'da da birkaç gündü büyük bir operasyon vardı ve düşman 3 kaybını veriyordu. Bugün ise arkadaşlar tekmiil verdi. 4 Mayıs'ta düşman Fındıkê alanına yönelik bir operasyon başlatmış aynı gün öğleden sonra burada düşmanı vuruyor ve 3 ölü, 1 yaralıları oluyor. Ertesi sabah düşman operasyonu genişleterek navsere de indirmeler yapıyorlar. Öğleden sonra arkadaşlar iki koldan ve yakın mesafeden vurarak 6 askeri öldürüyor. Ayın 6'sında da düşmanın 4 ölüsü oluyor. Toplam 13 ölüleri oluyor ve düşman ayın 6'sında sonuç almadan geri çekiliyor. Böyle bir operasyonun boşa çıkarılması ve darbe vurulması iyi oldu. Böyle olunca arkadaşlar “Şehit Delal ve Besta Şehitleri” hamlesinin bittiğini ve “Şehit Medya Mawa ve Şehit Rızgar Gever intikam hamlesi”nin başlamış olduğunu ilan ettiler. Sonbahardan beri aslında nerde ve nasıl güçlü bir eylemle 2019 hamlesini başlatabileceğimizi düşünüyordum. İsim olarak da en uygun isim bu arkadaşların ismiyle olmasıydı. Bu yılın ilk eylemi Cudi'de gerçekleşti fakat eski hamle çerçevesinde verildi, Kerboran'daki eylemler de eski isimle verildi. Tabi yeni hamle güçlü bir eylemle ilan edilmeliydi, bundan dolayı da arkadaşlar eski isimle verdiler. Ama Gabar'daki bu operasyon ve bu kayıplarla yeni hamle başlayabilirdi ve arkadaşlar da bunu yaptı. Leyla ve Zozan arkadaşlar inisiyatifi doğru kullandılar. Bu operasyonun eksik olan tek şeyi silah kaldırılması olacaktı. Ama o da olacak. Yine de güzel oldu ve tetiği çeken ve emeği geçen tüm arkadaşların eline sağlık. Medya ve Rızgar arkadaşın şahsında tüm şehitlere layık olmak ve intikamlarını almak boynumuzun borcu olsun bu pratik boyunca....

Bir Gerillanın Malvarlığı

Günümüz dünyasında insanların zenginliği sahip oldukları maddi kaynaklarla ölçülüyor. Bu maddi kaynaklar taşınmaz mallar yani gayri menkul değerler olabileceği gibi nakit para da olabilir. Bir kişinin malvarlığı ne kadar fazlaysa o kadar zengin sayılıyor. Tabi zenginliğe bu gözle bakıldığında ya da ölçü bu olduğunda bu dünyanın en fakir insanları Kürdistan dağlarında savaşıyor gerillalar, yani özgürlük savaşçılarıdır. Çünkü ne yatımız, ne katımız ne de cebimizde tek kuruş paramız var. Dünyanın zenginlik alameti olarak belirlediği değerlere biz sırtımız çevirmişiz. Oysa bir gerillaya sorarsan dünyanın en zengin insanı odur. Peki bu nasıl olur diyebilirsiniz. Cevabını bir soruyla verelim; “alan mı zengindir, veren mi?” diye bir soruya verilecek doğru cevap açıklayıcı olacaktır, ama herkesin cevabı “veren zengindir” olacaktır. Evet veren kişi daha zengindir. Aslında insanlık ailesi içinde bir insanın zenginlik ölçüsü verdikleriyle ölçülür. Peki bir gerilla nasıl zengin sayılıyor ya da neyini veriyor ki zengin sayılıyor...

Bir canlı için onun en kıymetli şeyi onun canıdır ve bir insan hiç tereddüt etmeden, halkı için, ezilenler için, ya da muhtaç olanlar için canını veriyorsa bu insan en cömert, en zengin insandır. Hangi para bir insanın canını satın almaya yeter ki... işte en kıymetli olan şeyi bir özgürlük savaşçısı bireysel hiçbir karşılık beklemeden veriyorsa, bu insanlar dünyanın en zengin insanlarıdır.

Özgürlük savaşçıları, yürekleriyle, düşünceleriyle, vicdanlarıyla da çok zengindir. Dünyaya bakış açıları, toplumsal ahlakları, doğa karşısındaki korumacı ve geliştirici duruşlarıyla da zengindirler. Gönülleri zengin, gözleri toktur ve üzerindeki bireysel eşyaları dışında hiçbir malvarlıkları yoktur. Hiçbir şeyleri olmadıkları için de kendilerini tüm Kürdistan'ın sahibi, hatta kendilerini tüm dünyanın sahibi gibi görürler. İnsanoğlu bu dünyada yerleşik hayata geçtiğinde kimin elinde tapusu vardı ki....Allah şimdiye kadar kime tapu vermiş?... ya da kim anasından tapu kağıdı ile doğmuş ki... Bütün bunlar sonradan ortaya çıkartılan şeylerdir, uğruna savaşlar verilen şeyler olmuş... Halklar için savaşanların böyle bir derdi yoktur. Onlar yerin altındaki ve üstündeki tüm zenginliklerin sahibidir. Nerde akşam olursa, oradaki taş altı, ağaç

gölgesi, çeşme başı onun beş yıldızlı bir oteldeki yatağı gibidir. Toprak kokan çimenlerden oluşan nevresim yatağı, kuş tüyü gibi yumuşak saydığı yosunlu taş ve gök yüzündeki ıslıl ıslıl yıldızlardan oluşan yorganıyla tekbir kuruş ödemedi günlerce süet odalarda kalabilir. Acıktığı zaman yanı başındaki birkaç Soryaz kökü, birkaç mantar, çantasının dibindeki birkaç kuru ekmek kırıntısı, ya da yabani bir hayvan onun menüsünü zenginleştirmeye yetiyor. Onu doyuracak bir lokma yiyecek, dünyanın en pahalı yemeğinden daha doyurucudur.

Bavullar dolusu elbiselerle dolaşmaz hiçbir zaman. Üzerindeki elbiselerini yırtılınca kadar kullanır. Sadece yedekte bir iç çamaşır takımı ve birkaç yedek çorap olursa yeter de artar. Dervişler için kullanılan “bir hırka, bir lokma” felsefesi tam da gerillanın yaşamını ifade eder. Yani bir gerillanın bütün malvarlığı sırtındaki çantasındadır.

Tabi eski zamanlarda bu çantalarımız daha hafifti, çünkü içindeki eşyalar daha azdı. Eşyaların daha az olmasının sebebinin, yaşam ve savaş tarzıyla alakası vardı. Gerilla ve hareket olarak imkânlarımız çok daha azdı. Bir bütünen savaş araç gereçleri daha azdı ve daha fazla da korunuyordu. Tabi PKK’de her zaman maddi değerler korunmuş ve kıymeti bilinmiştir. Çünkü halkın alın teri ve şehitlerin kanıyla elde edilmiştir ve bu anlamda PKK hangi imkansızlıktan bugüne geldiğini hiç unutmamaktadır. Ama savaşın coğrafyası genişledikçe, ordunun sayısı arttıkça savaş uzadıkça daha fazla maddi değerler de gidiyor, bazen düşmanın eline geçiyor, bazen doğada telef oluyor, bazen aylar vuruyor, bazen israf ve çarçur ediliyor. Askeri toplumlar genelde tüketim toplumlarıdır ve zamanla bu durum bazen maalesef bizde de görülüyor.

ARGK dönemiyle HPG dönemi arasında gerilla olarak kullandığımız malzemelerimiz arasında çok fark var. Eskiden daha fakirdir ama kendimizi daha zengin görüyorduk. Şimdi ise her şeyimiz var ve maalesef bunu az gören arkadaşlarımız da çok fazla. Eskiden malvarlığı olarak en zengin bir arkadaşımızın üstünde ya da çantasında-cebinde olan malzemeler şöyle olurdu genelde;

- 1- Genelde normal sayılan bir çanta
- 2- Bir yağmurluk (eğer Amerika marka dediklerimizden idiyse lüks sayılırdı)
- 3- Altı ay dayanması mecburi olan bir mekap. Bu mekap 6 ayını dolduruncaya kadar mutlaka 10 defa dikilirdi. Çünkü bir

mekabın normal ömrü 3 aydır. Fakat taşlık arazilerde ve fazla yürüyüşlerde daha erken yırtılırdı. Ama sıkıntı olduğu için dikedik, yama yapardık, dikişlerin erken açılmaması için koyun yağı vururduk. Yani ayakkabının ömrü uzatılırdı. Dikişler için her arkadaşta sağlam İran ipi ve birkaç tane iğne olurdu.

- 4- En az bir buçuk ya da iki yıl dayanacak olan askeri elbise. Fakat bir gerillanın tam takım olarak, yani yeleğiyle, gömleğiyle, şalvarıyla tam takım giydiği az olurdu. genelde parçalı olurdu. En erken yıpranan şalvar olurdu. Eline yedek bir şalvar geçirebilen bir arkadaş bunu kendi şalvarının altına giyerdi. Yedek şalvarını hem ayağına giyerek sağlama alırdı hem de pijama ve külot niyetine de giyerdi. Sivil gömlek giymemek biraz ayıp sayılırdı.
- 5- Her arkadaşın ayağında iki çorap olurdu. Üç çorap ya da bunların altına yün çorap giyen, üstüne de saq giyen arkadaşlar da olurdu. Fakat fazla çorap uzun vadede ayağa zarar veriyordu. Çünkü hava almıyordu ve mantara yol açıyordu. Ama yürüyüşlerde ayağı incitmiyor ve erken terlemesini önliyordu. Yedek çorap genelde olmazdı, tüm çoraplar ayağa giyilerek taşınırdı. Bazen kıtlığın fazla olduğu zamanlarda, kazakların kolları da kesilerek çorap yapılırdı.
- 6- Her arkadaşta bıçak, çakmak, tarak-ayna gibi malzemeler olurdu. Gerillada en uzun dayanan malzeme aynadır. “Kırılmaz” marka, plastik kaplı ve hafif olan.
- 7- Temizlik malzemeleri arasında en lüks sayılan Arap sabunuydu. Tursil, şampuan, macunlar, fırçaların adı bile yabancıydı.
- 8- Radyo, fotoğraf makinası çok az arkadaşta bulunurdu.
- 9- Bir askeri kefyne.

Bu malzemeler genelde eşyaları tam olan bir arkadaşta ait liste. Bazen bunlardan bazıları az olan arkadaşlar da olurdu. Günümüzde ise bu liste çok daha kabarık ve birkaç çantayı doldurabiliyor. Günümüzde bir gerillaya ait listeyi de ortalama olarak kısaca şöyle yazabiliriz;

- 1- Her arkadaşın çantası bilinen, tanınan markalardandır. Hareketin fazla olmadığı alanlarda (örneğin medya savunma alanlarında) yedek çantalar da olur. Küçük-büyük , sırt ve araba çantası vb....

- 2- Yağmurlukların sayısı daha fazladır. Ama yağmurluk, eskiden olduğu gibi içinde yatmak için kullanılmıyor. Onun yerine içinde yatmak için çeşit çeşit tulum ve battaniyeler kullanır.
- 3- Gerilla ile özdeşleşen mekabin yan ısıra her türlü ünlü marka ayakkabıyı giyiyoruz. Hiçbirimiz için zaman sınırlanmamış, yırtıldığı an ya da eskidiği zaman hemen yenisiyle değiştiriliyor. Ve artık hiçbir gerilla ayakkabısını giymiyor ve kimsede de sağlam İran ipi bulunmuyor.
- 4- Artık pek çok arkadaşın iki takım elbisesi var. Bu durum kuzey şartlarında zordur belki, çünkü taşıma sorunu var. Ama diğer yerlerde yedekler var. Ayrıca gerillanın markası olan Gabardinin yanı sıra Merinos ve Altın yıldız da tercih edilen markalardır. Askeri gömleğin altında sivil gömlek giymemek artık ayıp sayılmıyor. Sadece eski arkadaşlar bazen giyiyor. Yeni gençler ise hiç giymiyor.
- 5- Çorapların hepsi artık ayağa giyilmiyor. İsteyen istediği kadar taşıyabilir. Çorabın da farklı tipleri ve markaları mevcuttur.
- 6- Bıçak, çakmak, ayna, tarak ve benzeri şeyler belki de gerillada değişmeyen tek şeydir. Ama onlarda da çeşitler artmış.
- 7- Her türlü temizlik malzemesi var artık ve kullanılıyor. Şampuan çeşitleri fazladır, kepeğe karşı olandan, saç dökülmesini önleyen şampuana kadar. Yine her türlü sabun, macun, mendiller vb. bu konuda değişen tek şey artık Arap sabunu kullanılmıyor.
- 8- Radyo ve fotoğraf makinası da gerillada değişmeyen temel iki malzemedir. Eskiden farklı olan şey bunların kalitesinin ve sayısının artmış olmasıdır.
- 9- Kefye de gerillanın temel sembollerindendir ama artık eskisi gibi askeri kefyeler de fazla yok. Kuzeyde artık biraz kamuflajı bozuyor, güneyde ise forsu bozuyor. Özellikle Rojava'da biraz da estetik yönü öne çıkan koçer kefyeleri daha cazip olmuş.

Şimdi tüm bu malzemelerin dışında, savaşta kullanılan tekniğe karşı bazı korunma tedbirleri için bazı malzemeleri de kullanıyoruz. Örneğin keşif uçağına karşı şemsiye ve termal elbisesi, kamuflaj elbisesi. Yine termal dürbünü, mesafe ölçerler, tabletler, bilgisayarlar (tabi bu ikisi sadece olması gereken arkadaşlarda var) da gerillanın yeni envanterinde yer alıyor. Kuzeyde bu eşyaların hepsini taşımak başlı başına bir yük. Ve bu malzemelerin hepsini boynumuza, kolumuza asıyoruz. Kalanlarını da

sırtımızdaki çantada taşıyoruz. Boynumuz ve kolumuz askılık gibi olmuş. Boynumuza astığımız ipler bir gün boynumuza takılıp boğulmamıza yol açarsa şaşmamak lazım.

Ve bunlar da gerillanın yeni malvarlıkları. Aslında şimdi gönül zenginliğinin yanı sıra, maddi olarak da zengin sayılıyoruz. Ama keşke savaşın tekniği bu kadar gelişmeseydi de fakir olsaydık, çorapsız, ayakkabısız olsaydık. Varsın tüm o ünlü markalar zenginlerin olsaydı. Şimdiki yüklerimize ve durumumuza baktığımızda yaşasın fakirlik diyoruz....

Mêrgûmar; Bir Orman Denizi

Bu ay şehitler ayı ve bugün de büyük şehidimiz Haki arkadaşın şahsında şehitler günü... bu yoldaşların şahsında tekrardan bütün şehitlerimizi yad ediyor ve anıları önünde saygı ile eğiliyoruz. Onlara bağlılığın, amaçlarını gerçekleştirmekten geçtiğini biliyoruz ve bizim de temel amacımız budur, ve bizi ayakta tutan temel güç de şehit yoldaşlarımıza bağlılığımızdır. Aslında içinde bulunduğumuz süreç hakkında, yaptığımız işler hakkında yazılacak pek çok şey var ama sonuçta bu bir günlük ve düşmanın eline geçme ihtimali var. Yani bir ihtimal bile olsa buna dikkat ediyorum ve yazılması gereken bazı şeyleri de yazmıyorum. Yani bu günlüğe bakan biri, “sadece havadan-sudan şeyler yazmış” diyebilir, ama ben eskiden beri içinde bulunduğumuz güzelim Kürdistan coğrafyasını yazıyorum ve hoşuma da gidiyor. Ondan dolayı bugün de bu işi yapacağım ve Mêrgûmar'ı yazacağım.

Bilindiği gibi Besta'nın geneli ormanlıktır ve gerilla mücadelelerimizde temel bir gerilla üssü olarak rol oynamış. Orta kısmındaki bazı sırtlar hariç genel olarak ormanlıktır. Fakat tüm Besta'nın içindeki en güzel, en sık, birbirinden hiç kopmayan ormanı olan yer Mêrgûmar'dır. Bu tepe Besta'daki en yüksek tepelerdendir. Tabi Besta alanında... yoksa etraftaki yüksek dağlara göre, örneğin Herekol'a, Piro'ya göre bir çömez sayılır. Herekol'un eteklerindeki bu tepe, Çemkê Tehlo'ya, Tûşimya'ya, Xırbık'a kadar iner. Adeta bir ormanlık denizi gibidir. Eteğinden zirvesine ve tüm yamaçları sil baştan ağaçlarla kaplıdır. Ağaçları sık, yüksek ve kalındır. Adeta yağmur ormanları gibidir. Yamaçlarında birkaç tane çeşme de olduğu için gerilla için de kullanılmaya müsaittir. Ve bundan dolayı da belki de arkadaşlar tarafından en çok kullanılan yerlerdendir. Fakat bunu düşman da biliyor, köylüler de... adeta Besta'da gerillanın açık adreslerindendir. Çoğu zaman köylüler bile arkadaşları bulmak istediklerinde bu alana gelip arkadaşları arıyorlar.

Düşman hem 2000'den önce hem de sonra bazen gelip burayı sabit tuttu, fakat kendi merkezlerine uzak olduğu ve arkadaşlar da hep vurdukları için tekrar bırakmak zorunda kaldılar. İnsan Mêrgûmar'ın içini dolaştığında yere düşmüş kalın kalın tomruklardan daha yere

düşmemiş ama ayakta kalmak için büyük mücadele veren, iki insanın kollarını açtığında kavuşamadığı kalınlıktaki kuru ağaçlar adeta bu tepenin ve bu ağaçların kadim tarihini söylemek ister gibi insana bakmaktadır. Düşmanın, her yıl arazideki otlar sararmaya başladığından sonbahara kadar sürekli olarak obüslerle ya da kobralarla gelip vurduğu ve bilinçli olarak yangın çıkarttığı yerlerin başında burası geliyor. Hiç abartısız bu ağaçların hepsi sanki düşmana inat ayakta durmak istiyor ve de meydan okur gibi duruyorlar. Pek çok ağacın yarısından çoğu yanmış olmasına rağmen, bir damara tutunarak ayakta kalmış ve yeniden filizlenmiş. Ayrıca hangi ağacın altına otursan yıllar öncesine ait bir iz buluyorsun. Ya eski bir şutuk, ya bir pıl, bir teneke parçası, bir ayakkabı vs.... yani ağaçların kabuklarına, gövdelerine sinmiş bir gerillanın ruhunu ve izini rahatça hissedebiliyorsun. Eskiden ormanlar bana hep bir kafes gibi gelirdi, çünkü ben yıllarca hep zozanlık yerlerde gerillacılık yaptım, ama şimdi bu kalın gövdelerdeki gerilla yüzlerini, anılarını hissettikçe, ve gerillayı korumak için kendini siper ettiğini gördükçe ormanları da seviyorum artık...

Koçerler Geldi

Sonbaharın, hüznünle ve özlemle uğurladığımız Koçerleri, sevgi ve güler yüzle karşılıyoruz şimdi. Koçerler, Botan zozanlarının ruhu ve damarlarındaki kanı gibidir. Doğaya verdikleri ruhla, zozanların suyuna ve yeşiline kattıkları güç ve enerjiyle, gerillayla yaptıkları dostlukla, Kürdistan'daki yurtseverlikleri ve otantik yaşam tarzlarıyla insan toplumunun doğal halini ya da başka bir deyişle insan toplumunun en yalın ve sade biçimini yaşıyorlar. Günümüzün bütün teknolojik gelişmelerine, kapitalizmin bütün sahte çekiciliklerine ve düşmanın bütün engellemelerine rağmen, ne bu yaşam tarzını terk ediyorlar ne de zozanları ve gerillayı yalnız bırakıyorlar. Önderlik, Koçerler için “Gerçek İnsanlar” tanımını yaparak iki kelimeyle o yaşamın anlamını çok güzel güzel ifade etmektedir.

Yılın bu zamanlarında çoktandır Deryê Qaçê'yi aşım zozanlara açılmış olmaları gerekiyordu ama kış biraz uzayınca yeni yeni Besta'ya geliyorlar. İki gün önce ilk gruplarını Çemkê Tehlo'da gördük, dün de bulunduğumuz noktada Herekol'un eteklerindeki Koçerlere bakıyorduk dürbünle. Arkadaşların bahsettiğine göre Besta Hincê ve Bılûzer'de de onlarca sürü var. Zaten Koçerlerden dolayı da 3 gündür sürekli keşif uçağı dolaşıyor. Her bahar yasaklarla onları engellemek isteseler de “kim takar sizin yasaklarınızı” diyerek vurup geliyorlar. Bu sefer de keşif uçaklarını sürekli onların başı üzerinde dolaştırarak hem arkadaşların onların yanına gidip gitmediklerini takip ediyorlar, hem de onlara göz dağı vererek biraz korkutmak istiyorlar.

Koçerler, Botan'ın damarlarındaki kan ise, gerilla da Koçerler için, o kanı taşıyan beden gibidir. Nasıl ki her bahar gerilla onların yolunu hasretle gözlüyorsa, onlar da bir an önce gerillanın denetimindeki alanlara ulaşmanın hasreti içinde olurlar. Gerillanın bu topraklardaki varlığı bile onlara yetiyor. Onlara maneviyat ve cesaret veriyor. Zaten gerilla olmazsa, zozanların sahibi olan aşiretler, yaşamı adeta onlara zehir ediyor. “Kode” denilen arazi kirası olarak neredeyse milyarlarca para alıyorlar onlardan. Hatta Navyan, Sêgrkê, Jirki, Mamxuran ve Alalar, Koçerlerin geçtiği her yerden “ayak bastı” adı altında para ve koyun alıyorlar. Başka bir deyişle haraç alıyorlar.

Vermediklerinde ya geçişlerine izin vermiyorlar ya da mallarına zorla el koyuyorlar. Bu durumu 2013'te kendi gözümüzle gördük. Başlayan çözüm süreciyle gerilla Güney'e çekilecekti ve bunu fırsat bilen yol kesiciler, daha gerilla Güney'e geçmeden bile yol kesmeye başlayınca Koçerler ağlayarak gelip arkadaşlara dertlerini söylediler, "bari bizim için buralarda kalın" diyerek, gerillanın onlar için önemini yalın bir biçimde ifade etmişlerdi. Tabi arkadaşlar hemen müdahale etti ve bu eşkıyalığı yapanları sert biçimde uyardı. Zaten geri çekilmeler de kısa bir süre sonra durunca bu yol kesicilik bu haramzadelerin kursaklarında kalmıştı.

Koçerler bir akmaya başladı mı, yazın kalacakları yerlerine gidinceye kadar durmuyorlar. Asıl konaklama yerlerine ulaştıklarında ise bu sefer de tekrar sonbaharın geri dönünceye kadar yani kışlık yerlerine dönünceye kadar orada kalırlar. Konaklanacakları yerleri genelde bir yıl öncesinden ayarlıyorlar. Bunu da çoğunlukla arkadaşların yardımıyla yapıyorlar. Kuzeyin tanınan-bilinen aşiretlerine ait olan deryalar genişliğindeki bu yeşillikleri, arkadaşlar çok ucuz bir kiraya onlara ayarlıyor ve yardımcı oluyorlar. Besta, sadece bir geçiş hattı olduğu için fazla beklemiyorlar. Fakat bu geçiş hatlarından geçerken biraz oyalanıyorlar, çünkü kiraladıkları yerler zaten onlara aittir ve izinsiz kimse gidip oralarda otlamaz. Bundan dolayı da bedava yerlerde biraz oyalanırlar. Bir de Besta'daki arkadaşların yaz boyunca Koçerleri görmeyeceklerini bildikleri için, hem baharda hem de sonbaharda buradaki arkadaşları hesaplayarak yükleri dolu gelirler. Bu durumu Besta'daki gerilla da bildiği için onların burada oyalanmalarını severler. Fakat peşi sıra geldikleri için birkaç gün kalan bir sürü, hareket etmeli ki arkadasından gelenlere yer açılsın. Bir de şimdi Besta yaz moduna girdi ve havalar ısınmaya başladı. Koyunlar sıcaklarda hastalandığı için onlar da biran önce zozanlara çıkmak istiyorlar.

Dün Herekol'un eteklerinde, ormanların bittiği yerdeki zozanlarda 10 sürü vardı. Her sürünün kenarında da renkli renkli bezlerden yapılmış çadırlar.... Bazı çadırlar da hazır satılan beyaz çadırlardandı. Her halde Koçerler de artık rüzgar geçiren kıl çadırları taşımıyorlar. Tabi hem yapımı hem de sökölüp kaldırılması biraz zordur. Belki kıl çadırları esas yerlerine ulaştıklarında açarlar. Belki de Koçerler de artık kapitalizmin ürünlerini kullanmaya başladılar. Baktığım saat gün ortası olduğu için, etrafta kimse fazla görünmüyordu. Bir çoban,

yeşilliklerin içinde, gerillanın “Efrinki” dediği yüzüstü pozisyonda uzanmış dinleniyordu. Önce yatıyor zannettim sonra baktım ki aralıklarla başını kaldırıp koyunlarını kontrol ediyordu. Allah bilir o çoban, o yeşilliklerin içinde, o pozisyonda hangi hayalleri düşünüyordu... bulunduğum yer ona uzak bir yer değildi, acaba şimdi yavaşça yanına gidip başına dikilsem, bir merhaba verseydim ne yapardı?... Korkar mıydı acaba? Sanmam ama herhalde biraz utanırdı, sonra da bir gerillayı gördüğü için sevinirdi.

Birkaç sürünün içinde ise sadece kadınlar görünüyordu. Tabi süt sağmıyorlardı, çünkü günün bu saatinde süt sağılmaz. Ellerinde bir şeyler vardı, bazen koyunlarla bazen de kuzularla ilgileniyorlardı. Büyük ihtimalle yarası olanları ilaçlıyorlardı. Kuzu ve koyunlar iç içe olduğuna göre demek ki bugün süt sağılmıştı ve şimdi de kuzular memelerde kalan kendi paylarını içiyorlardı.

Rengarenk çiçeklerle dolu yemyeşil çimenlikleri toynaklarıyla basan atlar ve taylar oldukça keyifli ve hallerinden memnun görünüyorlar. Kıştan beridir saman, arpa ve kuru otlara mahkum olan hayvanlar her bahar zozanlara gelmekle yeniden doğmuş gibi oluyorlar. Hava biraz ısındığı için çimenlerin içindeki atlar, kendilerini gölgelik olan yerlere ya da rüzgar alan bir sırtı vererek hem sıcaktan hem de sineklerden kendilerini koruyorlar. Çimenlerin yeşilliği sadece atlara bırakmak istemeyen başka hayvanlar da oluyor. Kenarda otlayan eşekler de, Koçerlerin önemli taşıma aracı ve en sadık dostu benim, der gibi çimenlerin içine dalarlar. Her evin küçük yaramazları gibi, eşekler de yerinde durmayı bilmezler ve rast gele hareketleri fazladır ama çoğunlukla da kurulan çadırların hemen ağzında durur, kulaklarını yere indirir, üzerine konan sinekleri bile uzaklaştıramayacak kadar bitkin ve moralsiz görünürler.

Bu sabah keşfinde baktığımda, çünkü 5 çadırdan oluşan zom, havanın aydınlanmaya başlamasıyla hummalı bir çalışmayla hareketlendiler ve başladılar çadırları sökmeye. Çadır sökmek, yeniden yollara koyulmak anlamına geliyor. Erkenden yakılan ateşte belli ki sabah çaylarını kaynatmış ve pratik bir kahvaltı yaptıktan sonra hemen işe başlamışlardı. Bir saat içinde tüm hayvanlar yüklendi. Ve 46 araçlık bir konvoyla yola koyuldular. Eşek, katır ve atlardan oluşan konvoy.... Yüklerin üstünde büyük tencere ve kazanlar en göze çarpan malzeme. Süt kaynatıp, peynir yaptıkları kazanlar... Bazılarında ise çadır direkleri

vardı. Daha yola çıkmadan bir eŖeğin y¼k¼ bozuldu. Belli ki y¼kleme iŖi biraz erken bitsin diye bir acemi de iŖin i¼ine girmiŖ ve yaptığı y¼k hareketle birlikte bozuldu. Yoksa normalde Ko¼erler hayvanların y¼klerini sağlam yaparlar ve ulaŖacakları yerlere kadar y¼kleri bozulmaz. Sadece iniŖ ve ¼ıkıŖlarda bersing ve palivi d¼zeltirler. Yola koyulduklarında hayvanlardan oluŖan kervana bir de insanlardan oluŖan kervan eŖlik ediyordu. Ve 30'a yakın insan vardı. ¼oėu ¼ocuk ve kadın... tabi i¼lerinde 5-6 erkek de g¼r¼n¼yordu. Erkekler bu yolculuklarda genelde s¼r¼yle hareket ederler. Onlar geceleyin ¼nden yola ¼ıkar, arkalarından da diğerleri... 10 yaŖın ¼zerinde olan ¼ocuklar genelde birlikte ve de annelerinden ayrı, bazen de hopyaya zıplaya y¼r¼yorlardı. Gen¼ kızlar ise ikili-¼¼l¼ gruplar Ŗeklinde, belli ki yol boyunca sohbet edecek bi¼imde yola koyulmuŖlardı. Anneler ve orta yaŖ kadınlar ise genelde atların baŖını tutuyor ve kervana ¼nc¼l¼k yapıyorlardı. Ve yeniden bir Ŗafak s¼k¼m¼nde, ¼adırlarını s¼kerek yola koyuluyorlardı zozanların yolcuları... arkalarında erkenden yaktıkları ateŖin dumanını s¼nd¼rmeden... ¼¼nk¼ oraya, bu yolun yeni bir yolcusu gelip konaklayacak.

Yola koyuluyorlardı yeniden “Ger¼ek İnsanlar”, b¼y¼k bir ¼oŖku, heyecan ve merakla... yola koyuluyorlardı yeniden umut i¼inde, “Yery¼z¼n¼n Yıldızları”....

Ölüm de Bazen Şans Tanıyor!

Kıyasıya bir mücadele ortamındayız ve karşısında mücadele yürüttüğümüz düşman sadece TC askeri değil. Doğanın zorlu şartları, belki de bu mücadeledeki en zorlu rakip. Ve çoğu zaman tesadüfen ölümlerden kurtuluyoruz, ya da ölüm “neyse, bu sefer de sana bir şans verdim” der gibi yanımızdan teğet geçiyor. Sonbahardan beri Besta’da yaşanmış ve yaşanan bazı olaylarda, pek çok arkadaş ölümü sıyrıp geçmiş. Bütün bu olayları da bir süre önce Besta’daki arkadaşları gördüğümüzde ve kış tekmillerini aldığımızda öğrendik. Zaten ben de bir süredir bölge gücüyle, küçük timler şeklinde süreç ve yeni dönem gerillacılık üzerine toplantılar yapıyorum ve bunun için de arkadaşların yanına gelmişim. Küçük sayı ile toplantı yapmak işimizi uzatıyor ama güvenlik açısından daha iyi. Bir de artık bu yeni tarzı oturtmak için kendimizden başlayarak dikkat ediyoruz.

Bölge gücü kışın 4 kamp şeklinde üslenmişti, fakat kamp yerlerini iyi yapmadıkları için 3 kampları yıkılmış ve kaymıştı. Tesadüfen miydi, yoksa ölüm mü şans tanımıştı bilmiyorum ama arkadaşlara bir şey olmamıştı. Bir önceki kış yıkılan kamplarda 3 arkadaş şehit düşmüştü ve maalesef zerre kadar ders çıkarmadıkları net olarak görülmüyordu. Bu kadar da olmaz... Ya sığınakları geniş yapıyorlar, ya da üstüne çok toprak atıyorlar. Ya sağlam ağaç atmıyorlar ya da kamp yerini uygun yerde seçmiyorlar. Düşmanın en ufak bir gerilla izini bulmak için bu kadar çaba sarf ettiği bir yerde ve zamanda, kışın başında ve ortasında yeni yerler yapmak gerçekten de ölümle oynamaktan başka bir şey değil. Düşmanın bu hareketliliği fark etmemiş olması büyük kayıpların önünü almış. Halbuki hem bölge yönetimi hem de bölge yapısı bu konuda tecrübeliydi. Peki bu yüzeysellik nerden kaynaklanıyordu. Diğer bir tecrübesizlik de bu baharın yaşanmış. Kışın yoğun ve bol yağışlı geçmesi, elbette Besta’nın içinden geçen suları da yükseltmişti. Ama bir suyun insanı götürüp götürmeyeceği bellidir. Su yüksek ve çok hızlı olmasına rağmen arkadaşlar rastgele sulara vurmuşlardı ve her iki bölge yönetimi de içinde olmak üzere 8 arkadaş suya kapılmıştı ama annelerinin hayır duaları sayesinde kurtulmuşlardı. Aslında her 8’ini de su götürmüştü ama Allah onları götürmemişti. Besta

Hincê, Bîluzer, Xırbık, Çemkê Tehlo ve Çeqçeço suları bu baharın çok yükselmişti ama arazinin geniş olduğu yerlerde ve de özellikle sabaha doğru suyun azaldığı zamanlarda sular geçilseydi hiçbir sorun çıkmazdı.

Tabi bütün bu durumlar aslında bölgede yaşanan dağınıklığı da gösteriyor. Helgurt arkadaşın yanlış hareket tarzından kaynaklanan şahadetlerden de ders çıkarılmamış. Böylesine bir süreçte halen ateş yakmak ve akşam da közleri söndürmeyerek, hatta bunları mangada bırakmak resmen ölüme davetiye çıkartmaktı. Tabi bu hatada ölüm şans tanımamıştı...

Şimdi yaptığım toplantılarda bunu işliyorum ama arkadaşlar, seni iyice dinlemesine rağmen yine de bildiklerini yapıyorlar. Bazen acaba bu yanlışların tekrarlanmaması için en kötü biçimde küfretmek mi gerekiyor diye düşünüyorum. Acaba Kürtler, sadece tehditten, yasaktan, zor dilinden mi anlıyor? Düşmanlarımız mı bizi bu hale getirmiş? Her tarafta köylüler olmasına rağmen, alımcı arkadaşlarımız sivil bir gömlek giyerek ve sivilleştiklerini zannedip kendilerini kandırarak, gündüzün ortasında atlara binerek zomlara giriyorlar. “Heval siz niye böyle yapıyorsunuz” diye sorduğumda, “eğer gündüz zomlara girmezsek erzak ayarlayamayız” diye cevap veriyorlar, bir de “heval sivil giyinmişiz” diyorlar. Ben de aldığımız erzak zıqqım olsun dedim. Hem kendilerini, hem de etrafındaki bütün arkadaşların hayatını tehlikeye atarak, sivil bir gömlek paçavrasıyla köylüleri ve TC devletinin keşif uçaklarını kandıracaklarını zannediyorlar. Halbuki sadece kendilerini kandırıyorlar. Sen Besta’nın ortasında külotla bile dolaşsan gerilla olduğun bellidir. Sadece rahatlarına düşkünlük sonucu gündüz hareket ediliyor ve sen gidip hangi köçere, “akşam mı sizin evinize gelelim, yoksa gündüz mü” diye sorsalar, Koçerlerin vereceği cevap kesinlikle “gündüz” olur. Hatta Koçerler bile her seferinde arkadaşların yanlış hareket tarzını onların yüzüne söyleyerek eleştiriyorlar. İşte bütün bu yanlışlar üst üste yaşanıyor ve belli ki dağınıklık ve yanlış bir gündem var. zaten bundan dolayı da bahar operasyonları güçlü karşılanmadı. Halbuki Besta gibi bir yerde operasyonlardan iyi bir sonuç alınabilirdi. Çünkü genel bir operasyondur.

Şimdi yaptığım toplantılarda herkes yanlışları eleştiriyor ama ben eleştirdiğim için eleştiriyorlar. Çünkü birbirinin yüzüne ve zamanında eleştirmemişler. Bazıları yönetim bize söylemediği için operasyonda vurmadık diyorlar, bazıları talimat verildiği için kışın

ortasında kamptan çıktık diyorlar. Yani bazı arkadaşlarımız resmen sanki militanlık görevleri yokmuş gibi ucuzca değerlendirmeler yapıyor. Elbette bütün bu sorunların sebebi yönetimden kaynaklanıyor. Arkadaşlar kendilerini iyi örgütleyemedikleri, bir sistem oluşturmadıkları için işler de sağlıklı yürümüyor. Fakat bir yerden sonra her bir arkadaşın da militanlık sorumluluğu var ve kritik zaman ve yerlerde tavır ve eylem sahibi olmalılar.

Bugün bölgeden çıkacağız, çünkü işimiz bitti. En son Gever ve Dirok arkadaşlarla da bir toplantı yapıp hem bölgenin hem de kendi eleştirilerimizi yapacağız ve sahanın bu yıl ki perspektifini verip çıkacağız. Tabi her iki arkadaş da randevumuza bir gün gecikmeyle geldiler. Besya'daki 15 günlük yolculuğumuzda bize öncülük yapan, son akşamki yol yanlılığını saymazsak bize emekleri dokunan Zağros Gundkmele arkadaş da teşekkür ettik.

Örgüt, daha iki ay önce şifreyle, Mayıs'ta hamle başlatılması talimatını vermişti. Acaba Örgüt, arkadaşlarımızın gündemlerinde boş ve tali gündemler olduğunu bilse ne der? Zagros ve Serhatlarda bahardan beridir durmadan eylemler yapılıyor olmasına rağmen biz Botan olarak operasyonların dışında daha doğru-dürüst tek eylem bile yapmamışız. Umarım bu toplantıların doğru rotayı tutturması anlamında katkısı olacaktır.

Birkaç gün önce Masiro arkadaş da geldi. Geçen sonbaharda Cudi'deki baskında ve Rızgar arkadaşların şehit düştüğü olayda o da o yakınlardaymış. Yani birkaç yüz metre yakınlarında. Oraya birkaç gündü ulaşmıştı. Bahsettiğine göre, Rızgar arkadaş bölge yönetimiyle son toplantıyı yapıp kamplara gireceklermiş. Eğer düşman erkenden vurmasaydı, o günkü toplantıya o da katılacaktı. Ama düşman baskını erken yapınca o gitmemişti. Düşman kendi basınında onun da adını vermişti, çünkü ele geçen notların içinde hem ona hem de bana gelen notlar da vardı. Yani o da ucuz kurtulmuştu. Geçen baharın da Faraşın'deki olay sırasında (Baran ve Serdar arkadaşların şehit düştüğü baskın) yine birkaç yüz metre yakınlardaydı. Artık ya Masiro arkadaşın şansızlığıdır, ya da hareket tarzı onu bu duruma sokuyor. Ama olayları atlatması bizi sevindirdi. Cudi'deki arkadaşların durumlarının iyi olduğunu aktardı. O bölgede Rızgar arkadaşın oturttuğu tarz ve düzenden oldukça etkilenmişti.

Ateşkesteyiz Sanki!

Yaz mevsimine girdik ve ilk ayı yarılalık nerdeyse ama Botan'da sanki ateşkesteyiz. Hiçbir bölgede eylem olmuyor. Bahar ki operasyonlarda bazı eylemler oldu ama bizim planlayıp düşmanın üzerine gittiğimiz eylemler şimdiye kadar hemen hemen hiç olmadı. Bu durum saha olarak bize yakışmıyor. Zindan direnişleri sonucu Önderliğin üzerindeki tecrit şimdilik kırılmış gibi görülüyor. 22 Mayıs'taki ikinci avukat görüşmesinden sonra Önderlik, bu grevin amacına ulaştığını ve bitirmeleri gerektiğini söyleyince bu büyük direniş 200. gününde bitti. Ondan sonra İmralı'daki arkadaşların aileleri de gidip ziyaret gerçekleştirdi. Dün de avukatlar gitti. Yani zindanlar rolünü oynadı ama esasta faşizme öldürücü darbeleri vuracak gerilla eylemliliğinde ise yetersizlik var. Herhalde düşman da bundan yararlanarak ayın başlarında itibaren Xakurkê'ye operasyon başlattı ve Şekif'i tuttu. Kuzey gerillasına renk verecek olan Botan'da ise sessizlik var.

Bölgelerin sayısı az ama onlar da kendilerini iyi örgütleyemiyorlar. Alt yapı, lojistik, kurye, şu-bu derken eylemler için bir-iki tim kalıyor. Onların da gündemi sürekli düşman olmayınca eylemler çıkmıyor. Geçen yıla kadar sahaya bağlı özel eylem takımları vardı. Dezavantajlarının yanı sıra avantajları da vardı. Mesela hazır eylem güçleriydi. Tabi o sistem dağıldı ama sanırım yanımızda bu iş için birkaç küçük tim olsa iyi olacak. Acaba örgüte önersek, geriye dönüş olarak anlaşılır mı?.. ama faydası olacak. Biz zaten bir süredir yanımızdaki arkadaşları bazı keşif ve eylemler için göndermişiz. Eğer onlar bir şeyler yapabilirse, belki karargaha söylemeden böylesi bir-iki timi elimizin altında tutarız. Bazı eylemler yapılırsa, belki diğer alanları da tetikler...

Özel Savaş

Savaş tarihiyle birlikte bu tabir de var olagelmiştir. Bazen yanlış bilgi, bazen psikolojik savaş, bazen düşmanı yanıltma vb. isimler ve işlevlerle, sürekli olarak bir askeri güç, karşısında savaştığı gücü yanlışla teşvik etme, moralini bozma, savaşma azmini azaltma ve kendi taraftarlarının moralini yükseltme, kendilerine daha fazla destek vermeye ikna etme, karşısındaki kitlenin ya da halkın ise moralini düşürme, isteksiz kılma, kendi tarafına çekme gibi durumları yaratmak amacıyla yürütülen ve bir merkezden koordine edilen, yıpratma ve psikolojik olarak zayıf düşürme, etkileme siyasetinin adıdır. Eski zamanlardan farkı, günümüzde çok daha çirkin, ahlaksızca ve resmen yalanlar üzerinden yürütülüyor olmasıdır. Eskiden biraz daha ustalıkla, yaratıcılıkla ve az da olsa ahlaklıca yürütülürdü ama günümüzde hiçbir sınırı yok. Özellikle TC devleti, özel savaşı tamamen yalan ve iftira üzerine yürütüyor. Yani ne ustalık, ne yaratıcılık, ne de içinde ahlakın en ufak bir kıvrıntısı var. Ve öyle bir düzeye gelmiş ki yalan ve ahlaksızlık üzerine yürüttükleri propaganda bizi ve Kürt halkını olumsuz etkilemekten ziyade kendilerini olumsuz etkilemektedir. Yani onlar, kendi yalanlarına kanıyor ve kocaman bir devlet ve onun halkı bu yalanlarına inanmaktadır. Şimdiye kadar, sözde onlarca defa belimizi kırdılar, artık kimse PKK'ye destek vermiyor, gençler katılmıyor, savaşıacakları güçleri kalmadı, pek çok eski arkadaşın defalarca vuruldukları haberi, dış devletlerin uşağı vs.... vs.... yani bu yalan listesini daha da uzatmak mümkün. Ama işin garip yanı kendi yalanlarına inanıyor olmaları ve koskoca Kürt halkını bitireceklerini düşünmeleridir. Bu siyasetleri de bu sorunun 200 yıldır hep canlı olmasının da sebebidir. PKK'den sonra bu sorun daha fazla güncel ve acil bir sorun oldu, uluslararası gündeme daha fazla girdi, ve TC devleti de her şeyini ortaya koyarak bitireceğine inanıyor. Ve bundan dolayı da bu devlet her tarafından çatlamış, krizler içerisinde tam bir çete ve mafya örgütüne dönüşmüş durumdadır. Tabi savaşın devam etmesi pek çok kişi için yaşam ve rant kapısı...

TC özel savaşının pek çok okkalı yalanı oldu. Bizim sahamızdaki okkalı yalanlarından biri, birkaç gündür üst üste verdikleri Herekol'daki 6 kaybımıza ilişkindi. Kuzey'de bu tür haberleri verdiklerinde aslında bize de inandırıcı geliyor çünkü şehit düşen arkadaşların cenazeleri çoğunlukla onların eline geçiyor. Yani sayıda bazen yanlışlık olsa da genelde kayıp olmuştur orda. Ama bu sefer tek bir kayıp bile yoktu. Tabi arkadaşlar dün tekmil verinceye kadar epey merak ettik. Düşman Şaşık tarafında uçaklarla ve kobralarla bir noktayı vurmuş, sonra da indirmeler yapmıştı ve operasyon iki gün sürmüştü. Acaba arkadaşlar görüntü vermiş de akşamleyin anti-termal elbiselerle oradan çıkmışlar mıydı? Tabi bu ayrıntıları ancak arkadaşları gördüğümüzde ya da bir bilgilendirme notu gönderdiklerinde anlayacağız ama önemli olan arkadaşların sağlam olmasıydı. Kaç arkadaşın ya da hangi arkadaşların şehit düştüğünü merak ettiğin bir anda kimsenin şehit düşmemiş olması haberi çok büyük bir mutluluk yaratıyor. Bir kez daha özel savaşın bir yalanı daha boşa çıktı.

Bu baharın Rıza arkadaş için de şehadet haberini yaydılar ama bir süre sonra televizyona çıkıp konuştu. 31 Mart seçimlerinden birkaç gün önceydi, belki de seçime bir yatırım haberi idi. Birkaç gün önce de Ali Pırling arkadaş için de öyle bir haber verdiler. Tabi onun zamanlaması da yenilenen İstanbul seçimlerine denk geldi. Bitlis'te şehit düştüğünü söylediler, fakat sadece onun ismini verdiler. Yani tek başına şehit düşmesi mümkün değil çünkü yanında sürekli bir grup arkadaş olur ve tek başına şehit düşmez. Bana sanki bu da yalan gibi geldi. Tabi arkadaşlar henüz bir şey söylememişler ama inanıyorum ki bu da yalan olur.

Bu arada 23 Haziran'da yenilenen İstanbul seçimlerinde faşist blok tekrardan Kürtlerin oyuyla büyük bir hezimete uğradı. 31 Mart'ta 13 bin olan oy farkı bu sefer bir milyona çıktı ve büyük bir şok yaşattı onlara. Bu seçimlerde Kürtlerin oyunu almak için bir özel savaş numarasını da Önderlik üzerinden devreye koymak istediler ve Ali Özcan adında birini Önderliğin yanına göndererek HDP'nin tarafsız kalması için oyun oynamak istediler ama bu faşist AKP ve MHP'nin çirkin yüzünü iyi tanıyan Kürtler bu oyuna gelmedi ve iktidara iyi bir kazık soktular. Şırnak'ın, Bitlis'in, Muş'un, Ağrı'nın hesabını Türkiye metropollerinde AKP'ye kaybettirerek sordular. Kürdistan'daki özel savaş oyunları, onların metropollerinde onlara ağır bir fatura olarak

patladı. Demek ki özel savaşın aşırısı her zaman sahibine ters dönebilir. Gerçeğin hep ters yüz edilmesi ve yalan olarak sunulması sanal ve yalancı bir toplumu da yaratır.

Beklemediğim Bir Görevlendirme

Bizim örgütümüzde çoğu zaman bireysel hesaplarımızı bozan bir şey de örgütün yaptığı düzenlemelerdir. Yani her birimiz çoğu zaman kendimize bireysel bir program-plan yapar, ona göre kendimizi örgütleriz ve katarız. Ama örgütün yaptığı bir düzenleme bizim bu planlarımız yerine kendi planını dayatır ve biz de kendimizi tekrardan ona göre planlarız. Bu anlamda beklemediğim bir düzenlemem gerçekleşti. Birkaç güne önce Özgür arkadaş Güney'den geldi. Genel gelişmeleri, arkadaşların durumunu ve bu bahar ki askeri konsey toplantısının sonuçlarını aktardı. Bir de yeni düzenlemeleri aktardı. Yeni düzenlemeye göre Özgür arkadaş benim yerime düzenlenmişti, ben de Masiro arkadaşın yerine düzenlenmiştim. Yani saha sorumlusu olarak düzenlenmiştim. Geldiğimden beri saha komutanlığının üçlü yönetiminde yer alıyordum ama direk olarak saha komutanı olarak düzenlenmeyi şimdi beklemiyordum. Çünkü Masiro arkadaş geçen yıl bu göreve atandı, benim için daha erkendi. Belki Şengal'de de saha komutanıydım ama Botan gibi bir yere direk birinci dereceden komutan olmak farklı bir durum.

Bu düzenlemeyi benim kadar Masiro arkadaş da beklemiyordu. Aslında bu yıl da kalsaydı, belki hem onun için hem de benim için daha iyi olabilirdi. Ama ne diyelim, bazen bizim bilmediğimiz şeyleri örgüt biliyor. Aslında Masiro arkadaşın biraz bir merkezde kalması iyi olur. Çünkü uzun bir süredir pratiğin ve yoğunluğun içinde. Amanos'a gitti, Efrin'de kaldı, sonra da baştan sona kadar Kobanê'de ve Rojava'da hep pratiğin içinde oldu. Bu anlamda biraz dinlenmeye ihtiyacı olabilirdi. Ama benim için biraz daha bekleyebilirdi bu görev. Botan'ın maneviyatı bile insanın omuzuna büyük bir sorumluluk yüklüyor. Nice efsaneleri yaratmış bir alanın komutanı olmak kolay mı!... umarım bu topraklarda şehit düşmüş her bir arkadaşın anısına layık olur ve örgütün bu güvenini layık olurum.

İki gün önce bizim yanımızdaki arkadaşlar Osyan-Aqir arasında bir eylem yaptılar. İstihbaratçıların bir aracında mayın patlattılar. Düşmanın 3 ölü, 2 yaralı oldu. Bizim yanımızda bulunan arkadaşlar (Kahraman Sıpêrti, Nevzat, Kedkar, Botan, Bengin ve Yusuf ark) Osyan hatlarında hareket eden bir gizli birliğin peşine takılmışlardı. Bu takip

sırasında Aqir hatlarında düşmanın bir hareketliliği varmış. Meğerse Xınzırok hatlarında petrol arama çalışmaları yürüteceklermiş, bundan dolayı da düşman da onların güvenliğini sağlamak için bir süredir o hatlarda hareketli. Ve akşam döşedikleri büyük bir mayını ertesi gün, Amarog marka bir araçta patlatıp imha ettiler. Akşam da görüntüyü getirdiler. Güzel çekmişlerdi ve iyi patlatmışlardı. Bir süreydi bölgelerde eylem olmayınca mecburen kendi yanımızdaki arkadaşları eyleme gönderdik. Aslında onlar da biz de silah kaldıracağımız bir eylemin peşindeydik. Ama yine de iyi oldu, arkadaşların eline sağlık...

Savurun Küllerimi

Vurulursak bir gün bu kavgada
ele geçmemeli ne bedenimiz
ne kemiklerimiz...
Kartallar yesin bedenimizi.
Paramparça olur belki,
ve dökülür pul pul.
Ama ruhumuz kanatlanıp dolanır

Ülkemizin semalarında...
Dört bir yanında...

Yola ilkin çıkanlar
İnançla attılar ilk adımlarını
Ateşle sınandılar
Çeliklerle bilendiler...
Ve her biri kurmuştu ülkesini
Beyninde ve yüreğinde...
Çünkü biliyorlardı bir ülke,
Toprak üzerinde değil,
Beyinde kurulur önce...
Yol uzun ve uçurumlu olsa da...
Aşılıyordu tüm engeller ve badireler...
Düşen her beden,
Işık oldu yolu aydınlatan
Dayanak oldu,
Bizi öne atan...
Kocaman miras oldular
Toprağa düşen bedenler.
Ve onları yüreğimize gömdük,
Acılarla diktığımız kefenlerin içinde.
Her yürek çarpmasında içimizdeydiler
ve her soluk alışında beynimizde.
Aşk gibi ruhumuza sinmiş halde...

Ve bizler de düştük bu yola,
katıldık bu maratona.
Yol uzun ve uçurumlu olsa da,
binlerce meşale vardı önümüzü aydınlatan...
Ateş daha fazla büyüdü,
toprağa düşen bedenlerle...
ve düşmanlarımız artık,
ölülerimizden de korkar hale geldi...
Tahammül etmediler bedenlerimize.
Uçurumlardan attılar,
ateşlerde yaktılar,

kuyularda sakladılar.
Mezarlarımızı açıp kemiklerimizi çaldılar.
Asit döküp erittiler
Dozerlerle öğütüp yok ettiler.

Rakibinin ölüsünden,
korkmaya başlamışsa bir düşman,
kurtaramaz artık kimse onu,
ne zulüm, ne sultan...
Beyni lağımlı bir çamur olmuştur,
yüreği kupkuru bir çöl,
ve cehenneme döner taş kalbi,
kendi gölgesinden korkan...
Boğulur her gün korkulu rüyalarında
darağacına çekilir her akşam kendi yatağında
ve yaşayan birer ölü olur
ölümü yenmiş yiğitler karşısında...

Vurulursam bir gün bu kavgada,
Ele geçmemeli ne bedenim,
Ne kemiklerim...
yakın bedenimi,
yükselsin etimin ve yağımın alevi...
Yok olup gider belki,
Ve dökülür pul pul...
Ama bir meşale olur ülkemi aydınlatan
Tüm karanlıkları
tüm kuytulukları...
Ve küllerimi yellere savurun.
Ilık ve okşayıcı zozan yellerine..
Cudi'nin zirvelerinden
Cizre ovasına...
Yalayıp geçsin,
Mem û Zin'in bedenini
Karışsın Dicle'ye,
ulaşsın okyanuslara...
Cilo'nun buzullarına serpin,

Eritsin binyılların donuk yüzünü,
Isıtsın morarmış tüm kalpleri...
Dolanıp dursun atmosferin dalgalarında
İçimize çekip soluduğumuz havada...

18 Temmuz '19
Herekol'un Zirvelerinden

21 Temmuz '19

Botan'ın Damı; Herekol

Geçen yıl geldiğimden beri Herekol'a çıkmak istiyordum ama yetişememiştik. Tabi Gabar'ı da daha görmemişim ama Herekol şimdilik daha yakın olduğu için gitmesi kolaydı. Aslında geçen yıl ki planlamamıza göre ben Kato ve Kêlê'ye gittim, Leyla arkadaş da Herekol'a gidecekti ama gerçekleşen operasyondan dolayı onun planlaması durmuştu. 10 gün önceki yönetim planlamamızda Herekol'a gideceğimi söyledim. Yönetimdeki arkadaşlar birkaç günle sınırlı olması şartıyla onay verdiler. Bir hafta önce çıktık, dün akşam da indik.

Gideceğimiz gün Çemê Karê ve Deryê Keperê hatlarında yoğun bir keşif hareketi vardı. Bizim radyoda da Pervari'de düşmanın hareketliliği olduğu söyleniyordu. Acaba aşağı hatlarda operasyon mu vardı? Ferhat arkadaş iki gün önce geçen yıl, iptal ettiğimiz bir şifreden Mirza arkadaşla ilgili bir not vermişti. Hem deşifre bir şifreden not

vermesi hem de Mirza arkadaştan bahsetmesi düşmanı Pervari hatlarında operasyona yöneltmiş olabilir. Sanırım düşman da Mirza arkadaşın Garzan kuryesi olduğunu biliyordur. Çünkü ihanet edip kaçanlar düşmana yaranmak için ne biliyorlarsa söylüyorlar. Akşama doğru saat 5'ten sonra da Osyan'dan Herekol'a yönelik obüs atışları başladı ama dağınık atıyorlardı. Eğer keşif hareketi devam etseydi operasyon olacağı sonucunu çıkarırdık ama 20 obüsten sonra durdular. Keşif zaten obüs atışından önce gitti. Yola çıkıp çıkmama arasında bir kararsızlık yaşadım ama obüsler de durunca çıktık. Sonra anladık ki rastgele vurmuşlar. Belki de Herekol'daki Koçerleri korkutmak amacıyla atmışlardı.

Sayımızın kalabalık olmaması için grubumuzdan sadece Nevzat ve Zerdeşt arkadaşları götürdük. Mirza arkadaş da iş için aşağıya yanımıza gelmişti, onu da öncü olarak alıp çıktık. Diğer arkadaşlar da gelmek istiyordu ama zozanlarda sayı 4 kişi bile olsa fazladır, ondan dolayı götürmedik. Delil arkadaşı da onların yanına vererek keşif ve eylem için Aqir hatlarına gönderdik.

Zozanlara yolculuk, her zaman orman yolculuklarından daha güzeldir. Tabi keşif uçakları her şeyin tadını kaçırmış ama yine de ağaçların dallarına takılmadan, bunaltıcı sıcaklardan terlemeden, sivri sineklerin vızılıtsını duymadan yürümek, ancak zozan yürüyüşlerinde olur. Akşam Deryê Doğana'dan çıktık. Dimdik bir yamaç, ve kar her şeyi silip süpürdüğü için insanın kendi ayağına yer açması bile sorun... elimdeki bastonum olmasaydı, belki ileriye attığım her bir adımda, iki adım gerileyebilirdi ve onlarca defa düşerdim. Ama bu tür yolculuklarda baston insana üçüncü bir ayak gibi destek veriyor. Kapıya çıktığımızda saat gece yarısına geliyordu. Noktaya gidip arkadaşları hareketlendirmek ve kalabalık yaratmak yerine bir taş altı bulup şafak sökünceye kadar yattık diyeceğim ama Besta'nın sıcağına alışmış bedenlerimizle ve iç çamaşırlarımıza kadar terden su gibi ıslanmış bir durumda ince tulumlarımızın içinde yatabilmek imkansızdı. İlk bir-iki saat yorgunluğun etkisi ile ve bedenimizin halen soğumamış olmasından dolayı biraz yattık. Ondan sonrası ise sabaha kadar uyanık kalma ve bedenimizi ısıtmak için kendimizi bir cenin gibi içimize büzmemiz oldu.

Sabah uyandığımızda, akşam atılan obüslerden bir tanesinin tam altında yattığımız taşa değdiğini gördük. Karanlıktan dolayı akşam fark edememiştik ve taşlık bir alan olduğu için her tarafı dağıtmıştı. Akşam orada olduğumuz sırada oraya değseydi bize bir şey olmazdı ama hava

saldırısı yediğimizi düşünürdük. Düşman sürekli bu kapıları kullandığımızı bildiği için bazen rastgele de obüs atıyordu. Onu bildiğimiz için zaten bir taş altında yattık.

Sabah yarım saat yakınımızdaki noktaya gittiğimizde arkadaşlar için bir sürpriz oldu. Bizi ilk karşılamaya gelen Ferhat ve Abbas arkadaştı, sonra Şoreş, Tolhıldan ve Rêber arkadaşlar da geldi. Hem Herekol'u hem de arkadaşları görmek güzeldi. Arkadaşların bütün ısrarlarına rağmen gün boyunca istirahat yapmadık, yemekten sonra kadın arkadaşların yanına gidip onlara da bir merhaba verdik. Bêritan, Deniz, Arin ve Sılav arkadaşlar vardı. Daha sonra Ferhat ve Mirza arkadaşla hakim bir yere çıkıp araziye baktık. Araziyi iyi bilen Mirza arkadaş, başladı Garzan'dan Artos'a, Kato Xelila'ya, Herekol'un başındaki noktalara kadar pek çok yeri tanıttı. Ferhat arkadaş geçen yıl gelmişti ama daha tam hakim olmamıştı. Birkaç gün önce onu da direk bölgenin başına atamıştık. Peyman arkadaş ise Özgür arkadaşın ortağı olarak eyalet komutanlığına atanmıştı.

Ertesi gün arkadaşlara bir toplantı yaptık, genel durumları aktardık, Cemal arkadaşın bu yıl kuzey gruplarında Botan için yaptığı değerlendirmeleri dinledik, güneyden gelen talimatı okuduk, sonra da arkadaşları dinledik. Ciddi bir eleştiri yoktu, ama geçen yıl bu alandaki örgütsel ilişkilerdeki aşınmalar, dedikodu vb. gibi konular fazlaca gündemimize girmişti. Bu yıl öyle olmaması için arkadaşlar da özelleştirisini veriyordu. Kışın da bazı arkadaşlarda belli bazı daralmalar yaşanmış ve alandan çıkma önerileri yapmışlardı. Bu arkadaşlarla da bireysel tartışıp dinledik ve tekrardan alanda kalmak istediklerini söyleyince yeni görevlendirmelerine ilişkin de biraz tartıştık.

Garısa birimini göremedik, çünkü kendi alanlarındaydı. Toplantı için de çağırmak istemedik. Son üç yıl orada hep kayıp verdik ama bu yıl arkadaşlar biraz hareket tarzını değiştirmişler ve buna bağlı olarak da geçenlerde güzel bir eylem de yaptılar. Bir gizli birliği vurdular ve 3 asker öldürdüler. Düşman da 2 ölü 1 yaralıyı verdi. Ama arkadaşlar daha fazla kayıpları olduğunu söylüyordu. Bence önemli olan böyle gizli birlikleri önceden fark edip vurmaktır. O birime bir not yazdık ve eylemlerini de kutladık. Son üç yıldır düşman Herekol'a çok yöneldi, operasyon yaparak gelip zirvelerde 4-5 tepeyi tuttu ama ona rağmen arkadaşlar da hep Herekol'da kaldılar ve eylem de yaptılar. Ama düşman bu yıl hiçbir yeri tutmadı, ayrıca Koçerler de zirveye kadar geliyor. Bu

yıl Çemê Karê'deki petrol arama çalışmalarını (geçen yıl Bêrmereş Şehitliğinin aşağısında petrol arama çalışmasını başlatmıştı. Bulup bulmadıklarını bilmiyoruz ama kuyuyu tekrar kapatmışlar. Bu yıl da Aqir ve Xınzorkê köyü yakınlarında aram başlatacakları söyleniyor) da durdurdukları için bu hareketliliği azaltmışlar. Eğer arkadaşlar kendilerini bırakıp boş kayıp vermezlerse bölge kendini toparlayabilir.

Herekol'da kaldığımız 5 gün içerisinde biraz araziye de gezdik fakat Garisa'ya gidemedik. Aslında Herekol'u de fazla gezemedik. Çünkü kapıya kadar çobanlar geliyordu, yine beriler de geliyordu. Araziye tanımak için biraz gündüz gözüyle bakmak gerekiyordu ama durum böyle olunca fazla dolaşamadık. Ama Divan'a Mir'e çıktık. Yani Mir'in yerine... burası en zirve oluyor. Burada Besta derin bir çukur ve küçük bir kardeş gibi görünüyor. Besta ise etrafındaki yüksek sıradağlar karşısında kendini küçük kardeşten ziyade evlatlarını korumak isteyen bir anne gibi görüyor. Bir arkadaş, söylediği bir stranında "Dayika Besta" deyip, onu bir anneye benzetmiş ki, yerinde bir tespit.

Herekol'a çıkmak, bir şehrin içinde yüksek bir binaya çıkıp şehre bakmak gibi bir şey. Yani bu anlamda Herekol, Botan'ın damı gibi duruyor. Garzan'ın en ucundan, Faraşın zozanlarına, Gabar'a, Cudi'ye kadar pek çok yer görünüyor. Ben arkadaşlara, "Herekol aslında bir zozanlık değil, bir ormanlıktır" dedim. Tabi Ferhat ve Mirza arkadaşlar tuhaf tuhaf bakınca, "taştan bir ormanlıktır" dedim. Gerçekten de yaprakları taştan olan bir sürü ağaç var. Navser kısmı hep koca koca taşlardan oluşan koridorlar ve iç içe geçmiş labirentlerden oluşuyor. Bu koridorlar birbirine uzak olmayıp yakındır. Bir de derin oyuklar ve delikler var. Ve bütün bu taşlar tıpkı bir orman gibi avantaj sağlıyor. Zaten son yıllarda düşmanın bütün ısrarlarına rağmen tüm Herekol'u alamaması, hakimiyet sağlayamayacağını bilmesindendir.

Kayalıkları, Kato'dakiler gibi koyu renkte değil. Giydiğimiz gündüz kamuflej elbiseleriyle adeta görünmez oluyorduk. Bu elbiseleri de geçen yıl beraberimizde getirmiştik ve çok faydası var. Hem ormanlık alanlar için hem de zozanlar için getirmiştik. Ama her arkadaşınki yok. Özellikle geçen yıl gelen arkadaşlarda var. Bazı kayalıkları insana benziyor, bazıları şaşıklara, bazıları külahlara... hatta bazı taşlar külaha boşaltılmış dondurmaya benziyordu. Böyle bir taşı Göksu arkadaşta gösterdiğimde, o benden bir adım ileri giderek yaş pastaya benzetti. Yani demem o ki, Herekol'daki taşlar, bakan kişinin gözlerine göre

değişebiliyor. Bazıları yaprak gibi, bazıları dondurma gibi, bazıları da insan ya da pasta gibi...

Aslında biraz daha kalmak istiyordum. Çünkü uzun bir süreden sonra tekrardan zozanları görmek, havasını solumak, serin gölgesinde uzanmak güzeldi. Ama aşağıdan bazı notlar gelmişti, yine farklı planlamalarımız da vardı, ondan dolayı doyasıya dolaşmadan ve kalmadan dönüş yoluna girdik. Fakat inmeden önce de Divan’a Mir’e gidip biraz görüntü aldık ve şehit arkadaşlara ilişkin kısa ve sanırım biraz da duygusal bir video çektim. Bu seferki Botan pratiğimde böyle videoları bazen çekiyorum. Bu da sanırım farklı bir günlük biçimi olacak. Bazen de araziye tanıtıyorum. Mirza arkadaşın bana dakikalarca anlattığı araziye, 8 dakikaya sığdırarak anlattım. Aynı şeyi kamera karşısında Mirza arkadaşına yaptırmak istedik, bir dakikayı dolduramadı. Herhalde kamera karşısında konuşma alışkanlığı yoktu. Benim ise Şengal gibi bir tecrübem vardı.

Dönüşte öncümüz Sılav arkadaştı. Kapının altına indiğimizde keşif geldi ve 2 saat beklemek zorunda kaldık. Uzunca mecburen termal elbiselerimizi giyip ormana indik. Çıkışta hiç yorulmadım desem yalan olmaz ama inişte anamız ağladı. Sonra baktım ki Nevzat arkadaş benden beter olmuştu zaten kustu. Meğerse Herekol’un inişi her zaman çıkışından daha zormuş. Eğer rahat inilecekse Deryê Keperê’den inmek gerekiyormuş... bu da kulağımıza Herekol küpesi olsun...

23 Temmuz ‘19

Düşman kendi askerlik sisteminde değişikliğe gidiyor. Bir süre önce bedelli askerlik yasasını çıkardı. 30 bin TL’sini veren artık mecburi askerlikten muaf oluyor. “Her Türk asker doğar” ve “Vatan-millet

Sakarya” edebiyatıyla nerdeyse herkesin gönüllü bir biçimde Kürdistan dağlarına gelip “Teröristleri” yok etmek için sıraya girdiklerini hep söyleyen Türk devletinin yetkilileri bu yasaı çıkardığı ilk günden itibaren on binlerce kişinin hemen başvurduğunu görünce şaşırımı gibi görünüyolar. Bu sayı bugün 1 milyona yaklaştı. Normal askerlik yasaını da 6 aya indirdiler. Tabi 1 milyonluk ordu için personel açığı çıkmaz denilebilir ama Tüm Kürdistan’ı işgal altında tutan, Kuzey Kürdistan’ın her bir stratejik tepesini tutmuş, tüm sınırı etten duvar öreceğ biçimde asker dizmiş ve bugün de Güney’in pek çok yerini işgal etmiş bir devlet için sayı önemlidir. Fakat diğer taraftan değişen savaş tarzı, büyük maliyetler, ekonomik kriz, gerillanın kendini küçültmesi gibi sebeplerden dolayı da TC ordusu kendini yeniden dönüştürmek zorunda kaldı.

Fakat bu açığını teknik ve istihbaratla doldurmak istiyor. Bu konuda TC ordusunda bazı gelişmeler var. Kalabalık sayılar yerine, belli sayıdaki güçlerini betondan yapılmış kalelerle, termallerle, dikenli tellerle, keşif uçaklarıyla, dronlarla, zırhlı araçlarla, mobeselerle, foto-kapanlarla, alıcılarla destekliyor. Nerdeyse askerlerine üniforma yerine etten ve çelikten bir duvar yapmış ve yapıyor. Paralı askerliği büyük maaşlarla ve büyük inisiyatiflerle teşvik ediyor. Koruculuk sistemi içinde kontra birimlerini oluşturarak, yine Suriyelilerden oluşturduğu çetelerini de Kürdistan’da özellikle operasyonlarda kullanarak aktifleştirmek istiyor. Eskisi gibi ne büyük güçlerle operasyon yapıyor ne de iş olsun diye genel rastgele operasyon yapıyor. Daha çok somut istihbarata, duyuma ya da aldığı görüntüye dayanarak operasyon yapıyor.

Fakat bu yıl takip edebildiğim kadarıyla düşman sanki teknikle eskiye oranla istediği bilgileri alamıyor. Bunda az da olsa gerillanın hareket tarzını biraz değiştirmesi, gündüz hareketini azaltması, yeraltı manga sistemi, açık yerde ateşlerin yakılmaması, gündüz ve gece keşiflerine karşı kamuflej ve anti-termal elbiseleri giymesi etkili oluyor. Bundan dolayı bu yıl düşman gizli birlik ve gözcülüğe daha çok ağırlık vermiş. 14 ile 17 kişi arasında değişen küçük birimlerle arazinin bir yerine çıkıp araziye takip ediyorlar, ve keşifler yapmak istiyorlar. Bu yıl buna biraz ağırlık vermişler. Hatta zozanlarda bu yıl çok açık hareket ediyorlar, Deryê Qaçê’ye kadar gelip gidiyorlar, Hewşeber’e kadar iniyorlar, Şivşile’de arkadaşları pusuya düşürebiliyorlar. Yani iz nasıl

gidip onların arazilerinde onları keşfedip eylem yapmak istiyorsak onlar da biraz bunu denemek istiyorlar. Görüldüğü kadarıyla bunlar bu yıl bu tarzı deneyecekler, tutarsa daha fazla önem verecekler. Ama onları etkili vurabilirsek bundan vazgeçerler.

Adı gizli birlik ama biraz duyarlılığı olduğumuz taktirde bunları fark etmemek mümkün değil. Bunlar ne yapsa da bizim gibi gizli hareket edemezler. Bahardan beri arkadaşlar birkaç yerde onları vurdular ama hepsini imha edecek darbeleri vuramadık. Aslında bu birlikler küçük ve yutulur güzel lokmalardır. Biz nasıl hareket tarzımızı time göre küçültmüşsek düşman da biraz buna göre kendini küçültüyor. Aslında düşman kendi yapılanmasını ve hareket tarzını gerillaya göre gözden geçiriyor ve ona göre hareket ediyor. Hatta düşman bizden daha fazla Örgütümüzü takip ediyor ve dinliyor. Yıllardan beridir örgüt yeniden yapılanma adıyla gerillaya yeni bir biçim kazandırmak istiyor. Bunu biz daha yapamadan düşman nerdeyse bütün bunlara göre kendini yapılandırıyor.

Kendini iyi örgütleyen bir timimiz rahatça bu birliklerden birini imha edebilir. Tabi bu birlikler de eğer bizim arkadaşları fark ederse darbe vurabilir ama bu birliklerin esas amacı bizzat gelip operasyon yapmak yerine, daha çok görüntü aldıklarında bunu merkezlerine bildiriyorlar ve ondan sonra operasyon başlıyor. Gerilla alanlarına yakın olan tüm karakolların mutlaka gizli birlikleri vardır. Bununla muhtemel eylemlerimizi de boşa çıkartmak istiyorlar. Bazen de dışarıya yem bırakarak, eylem yapmak isteyen gerillayı onunla meşgul ederek, karakollardaki esas güçlerini sağlama alıyorlar.

Yine son süreçte kuzeyde yaşanan pasifizmden de yararlanan düşman, kendi denetiminde olan ve tarafsız olan kitle içerisinde de kendini örgütleyerek ajan-istihbarat ağını oluşturuyor. Eski milisler ve yurtseverler üzerinde baskı ve şantaj gibi oyunlarla bazen de düşürme yöntemlerini de kullanarak sonuç almak istiyor. Yani bütün bu ek yöntem ve tedbirlerle milyonluk TC ordusu kendini küçültüyor. Onun yerine, çelikten, betondan, çeteden, kontradan, tecavüzcüden ve katillerden oluşan bir ordu yarattı...

27 Temmuz '19

Rızgarların ve Sorxwinlerin Ruhuna Denk Eylem

Bugün Cudi'deki arkadaşlar muhabere saatinde dün yaptıkları bir eylemin tekmilini verdiler. Cihazı tek başıma dinliyordum ve doyasıya ağladım. Özellikle, “bu eylem Rızgar Gever ve yanında şehit düşen arkadaşların intikamı için yapılmıştır” dendiği zaman..... eylemi yapan timin ismi de Şehit Tirêj intikam timi... tekmil de şöyleydi; “Arkadaşlar dün saat 11’de bir aracı durdurup el koyuyorlar, İpek yolu üzerinde bulunan Gundhedid’teki kontrol noktasına giriyorlar. Burası Silopi ile Zaxo arasındadır. Gündüz saat 12’de arkadaşlar el bombaları, ferdi silahlar, B-7 ve özel bir silahla, önce yolun üzerine gelen 3 askeri öldürüyorlar. Zırhlı aracın içine 1 asker kaçıyor, arkadaşlar bu aracı B-7 ile vuruyor ve içindeki askerlerle imha oluyorlar. Daha sonra içinde asker dolu olan bir konteyner özel silahla vurulup içindekilerle imha ediliyor. Yolun üzerine gelen askerlerin üzerinde silah olmadığı için silah kaldırılamıyor. Bu eylemin iki kamerayla çekimi yapılmış, arkadaşlar sağlamdır”

Eylem tekmili verilirken bile heyecan veriyordu. Ama içimi kaynatan, boğazımı düğümleyen ve gözlerimden yağmur gibi yaş getiren asıl duygu Rızgarların, Sorxwinlerin, Tirejlerin, Rozaların intikamı için yapılmış olması ve onların ruhuna denk bir eylem olması. Tabi eylemin ayrıntılarını bilmiyoruz ama böyle bir zamanda Silopi ovasında, gündüzün ortasında böylesine bir cesaretle eylem yapmak gerçekten de taktir edilecek bir şey. Kaç askerin bu eylemde öldüğü önemli değil. Önemli olan düşmanın kendine en fazla güvendiği yerlerde, hatta silahsız yolun üzerine gelecek kadar kendilerine güvendikleri yerde bir eylemin planlanmış olması ve yapılmış olmasıdır. Elinize sağlık yoldaşlar. Keşfinden planlamasına ve pratik uygulamasına kadar emeği geçen tüm yoldaşlar, sizi canı gönülden kutluyoruz. Cihaza çıkma yasağımız olmasa emin olun hemen bugün eyleminizi saha adına kutlardık. Ama emin olun ki siz bugün bu cihazı dinleyen her arkadaşın yüreğini okşadınız ve gururlandırdınız. Ellerinize sağlık yoldaşlar....

8 Ağustos '19

“Mütevazi görünme, gerçek sınırlar”

Bu sözü geçenlerde bir halk türküsünde dinledim ve hoşuma gitti. Bazı arkadaşlarımızı iyi tarif ediyor. Tabi burada amacım bir arkadaşın adını vererek onu teşhir etmek değil. Ama görüntüde mütevazi olan, iyi olduğunu, güzel olduğunu söyleyen bazı arkadaşlarımız gerçekte öyle olmayabiliyor. Örgütün verdiği görevle oldukça merkezi, biraz kaba ve tuhaf olabiliyorlar ki tanıyamıyorsun. Aman allahım bu nedir diye hayret ediyorsun. Yine bazı arkadaşlarımız var ki arkadaşlıkları hoştur ama aynı yönetimde ortak olmak sorunlu olabiliyor. Ben merkezcilik , ilk sözü kendisiyle başlatıp, son sözün de kendi istediği gibi olmasını isteyen bir tarzı dayatıyorlar ve bu tarzla ortaklaşmak zor. Ya susacaksın, gözlemci olacaksın, komutanlığın formaliteye dönüşecek, ya da bu durumu kabul etmeyeceksin, bu sefer de işler krize dönüşecek. Mesela bir bölge komutanlığı atanmış ama hiç görüşüm alınmıyor. “Heval ma biz burada bir saat mesafedeyiz, benim

de görüşümü alabilirdin” diyorum. Bana verdiği cevap “Wan eyaletinin hangi düzenlemesinde görüşün var ki, burayı da öyle hesapla. Ayrıca ben eyalet komutanıyım, istediğim düzenlemeyi de sizin görüşlerinizi almadan yaparım” Evet bunu bana söyleyen arkadaş 18 yıldır tanıdığım ve belli bir arkadaşlığımız da olan bir arkadaş. Ya ben bu arkadaş tanımamışım, ya da ben çok kuruntuluyum.... Ya ben bu sistemi anlamadım, ya da bu işte bir terslik var... eğer yeni sistemde saha komutanı olmak hiçbir işe karışmamak ise o zaman kuzeyde ne niye duruyorum. Ya da yeni gelen arkadaş sahaya baksın ben yine eski görevimi yapayım, üstelik de kendi üstümü de boşa çıkarmadan ve saygıda kusur etmeden...

Sanırım kendimle gurur duyacağım bir konu varsa o da bu örgütte hiçbir zaman kariyerist ve bencil olmamamdır. Ve şimdi de öyleyim, önemli olan iş yapmaktır. Evet saha komutanı Mardin’e gitmiyor, Wan eyaletine de iki yıldır kimse gidemedi ve bütün yönetim Şırnak eyaleti dediğimiz Botan’da kalıyor ama bu biraz da doğal oldu ve geçmişten beri de bu eyalet hep bu biçimde yürümüş. Ama şimdi bu eyalette bize yer kalmayacak gibi görünüyor. Wan’a gidişlerde biraz sorun olmasaydı aslında sırtıma çantamı vurup oraya gidecektim. En azından orada “bizim eyalet işlerine karışma” demeyecek bir yönetim var. Bu durum benim o kadar zoruma gitti ki geçenlerde gözlerimden yaş aktı. En zoruma giden şey de yıllardır hep samimi bir arkadaş, bir dost olarak gördüğün bir yoldaşının senin gözlerinin içine bakarak, “ben eyalet komutanıyım, senin görüşlerini almak mecburiyetinde değilim” demesi.... Bırak görevi, sistemi....nerde kaldı yılların arkadaşlığı?... Şimdi alıp bu durumu örgüte yansıtsam daha kötü olacak... ne de olsa arkadaşlar yeni geldi ve o arkadaşları geçen yıl buraya gelmeleri için biz kendimiz önermiştik. Şimdi örgüte ne diyeceksin? Hayır olmaz!... artık mecburen birbirimizi idare edeceğiz. Örgüt kazansın da ben içimden kahrolayım, sorun değil...

Başka bir sorunumuz da bazı bölge komutanlarımızın durumu. Örgüt bölgelerin güçlenmesini istiyor, bazı arkadaşlarımız da bunu kendilerini örgütten koparmaya ve kendini otonom ilan etmeye vesile yapıyor. Örneğin Besta ve Kato yönetimlerinin durumu böyle. Buna ek olarak bazı çetevari pratikler de gelişiyor. Suçsuz yere insanları alıp infaz ediyorlar. Bilmem nerde arkadaşların şehadetinde parmakları varmış, bilmem nerde foto kapan yerleştirmişler. Elbette arkadaşların

kanına bulaşmış birini hiçbir zaman affetmemek lazım. Ama öyle değil. Neymiş arazilerimize izinsiz gelmişler!... peki her gün düşmanın gizli birliği geliyor, senin burnunun dibinde arkadaşını şehit ediyor, sen niye onu vurmuyorsun? Palavra yani!... bizim de yapabildiğimiz tek şey bir soruşturma ya da görevden alma oluyor. Ama suçsuz yere vurulan insanı geri getiremiyor ve Örgüte, halka, çevremize verdiğimiz zarar da onarılamıyor.

20 Ağustos '19

Bu TC devleti bir gün çat diye orta yerinden çatlayacak, ama ne zaman!... sadece yaptığı zulümden bile olsa ve sadece Evren ruhunun gazabına bile kalmış olsa cezasız kalamaz. Birini düşman bellemek ya da ona karşı savaşmak için haklı sebeplerin olması gerekir ama bu faşist TC devletine karşı durmak için, savaşmak için sadece insan olmak yeterlidir. Yani bu zalim devlete karşı başını kaldırmak için ne sadece PKK'li olmaya ne de Kürt olmaya gerek var. Göğsünün kafesinde sadece vicdanı olsun yeterlidir. Ne mutlu ona ki bu barbarlara karşı savaşıyor, dövüşene.....

Bu sabah yine halkımızın meşru temsilcileri yerine kayyum atadı. Hem de Kürdistan'ın üç büyük şehrine... Amed, Van ve Mardin büyükşehir belediye başkanlarını darbeyle görevden alıp yerlerine kayyum atadı. 3 yıl önce olduğu gibi bu sefer de maalesef halktan ciddi bir tepki çıkmadı. Rahatsızlık ve açıklamaların dışında ciddi bir tepki çıkmadı. Ama genel kamuoyunda AKP tepkiler fazla fakat bu kararları geri aldırarak düzeyde değil. Bir gün bu yalancı içişleri bakanı Silo soysuzu, Emine Erdoğan'ın yatak odasına da bir kayyum atarsa hiç şaşırmamak lazım...

Yine dün bu siyasi darbeye eş zamanlı olarak Faraşın zozanlarında (onların deyimiyle Van, Hakkari ve Şırnak'ta) “Kıran” adını verdikleri ve iki gündür çokça propagandası yapılan bir operasyon başlattılar.

Bugünün iki güzel haberi ise Herekol'dan geldi. Arkadaşlar Çemê Karê'de bir panzerde mayın patlattılar ve 4 asker öldürdü. Diğer güzel haber ise bir ay önce Garzan'a gönderdiğimiz kuryeler geri geldi. Yeni yola çıktıklarında tesadüf müydü bilemiyorum ama düşman Pervari'de 4 kaybımızı vermişti. Ve onlar da tam o gün yola çıkmışlardı ve sayıları da 4 arkadaşı. Durumu netleştirmek için 20 gün önce Garzan'a ulaşıp ulaşmadıklarını sormuştuk ama “ulaştı” cevabı dün geldi. Kendileri de bugün ulaştı...

26 Ağustos '19

Düşman bizi taklit ediyor. Biz her yıl bir pratik sezonu iki arkadaşın adıyla anılan hamleler başlatıyoruz. Bu gelenek genelde son 10 yılda başladı. 2012'de her sahada böyle hamleler vardı ama son yıllarda daha çok Botan ve Zağros'ta var. Bu yıl Zağros şehit Bager ve Şehit Ronya adıyla sürdürüyor. Bizim ki de Şehit Rızgar ve Şehit Medya adıyla. Düşman da bu yıl bizi taklit etmiş gibi görünüyor ki, medya savunma alanlarında "Pençe" adıyla başlattı. Botan'da ise önce Hakkari zozanlarına yönelik "Kıran 1" sonra da Mardin, Batman, Şırnak üçgeninde "Kıran 2" adıyla operasyon başlattı. Fakat çok abartılı ve gerillanın olmadığını bildikleri yerlerde ve zamanda yaptılar ve bolca şişiriyorlar. Özellikle bu operasyonları yürüten Arif Çetin adındaki general ya savaştan hiç anlamıyor ya da çok medyatik ve yalancı biri...

Fakat onlar istese de bizi taklit edemezler. Biz şehitlerin adıyla ve onların intikamı için yapıyoruz, onlar ise tamamen şovence ve çok abartılı bir özel savaş amacıyla yapıyorlar. Bu "Pençe" ve "Kıran" operasyonları sırasında arkadaşlar güzel eylemler de yaptılar. Haftanın'de arkadaşlar güzel bir darbe vurdu. Burada da operasyonun ikinci gününde Faraşın, Aqir, Çemê Karê ve Cudi'de güzel eylemler oldu. Bir süreydi eylemler olmadığı için sıkıntıdaydık ama 5 gün üst üste eylemler gerçekleşti. Örgüt Apir ve Cudi eylemlerini kutladı. Yanımızdaki arkadaşları bir süre önce tekrar eylem için göndermiştik. Bir süre önce eylem yaptıkları yerde bu sefer de Rojhat arkadaşın sensörlü mayınıyla güzel bir eylem yaptılar. Ben de saha adına Cudi'ye bir kutlama mesajı gönderdim. Gündüzün ortasında Gırê Çolya'da bir tepeye saldırı yaptılar, 7 asker öldürdüler ve 1 BKC kaldırdılar. Eylemde Serhat arkadaş ağır yaralanmıştı, Adıl arkadaş ise onu bırakmayarak onun yanında kalmıştı. Keşifler fark edince hava saldırısında her iki arkadaş şehit düşmüşlerdi. Hem bu eylemde hem de Adıl arkadaşın

yaralı bir arkadaşını bırakmayarak onun yanında kalması Apocu militanlığının güçlü bir ruhu var. Bu eylemler bizi biraz rahatlattı.

Şimdi bölgelere, hızla üslenmelerini bitirmeleri için talimat ve zaman verdik, sonbaharın da güçlü eylemler yapmalarını söyledik. Umarım yıl sonunu güçlü kapatırız...

Zulmün Soyağacı

Geldiler Asya'nın en ucundan Akıncılar,
at sırtında ve de üryan.
Ellerinde keskin kılıçlar,

gözlerinde şimşek çakan öfkeleriyle.
Ağız kenarında toplanmış salyalar,
ve dalga dalga kurt ulumalarıyla...
Dayandılar Anadolu'nun kapılarına,
Mezopotamya'nın damına...
Dostça görünüp yer istediler,
gülen yüzle kardeş dediler
“misafiriz, yurt buluna kadar”
baş köşeye oturdular.

Akın akın ve pusulasız geldiler,
Bozkırlardan, tapulu topraklara...
Dağıldılar Anadolu'ya,
indiler Mezopotamya'ya.
Ne dostça göründüler bu sefer,
ne de yer istediler;
Kendi yerleri gibi baktılar,
ve yurt deyip oturdular.
Başladılar toprağı ekmeye,
zulmün kara tohumlarıyla.
Suladılar her bir karışı,
halkların ve inançların kanıyla.
Ektiler insan cennetine
kanla sulanan zulüm ağaçlarını.
Ve mezarlarımızın üzerine kurdular,
Evlerini, çadırlarını...
İşte o günden bugüne
Ana-dolu, zulüm doldu!...
Bozuldu toprağın mayası,
kirlendi suyu-havası...

Boy boy geldiler Orta Asya'dan
kellelerden kuleler,
kemiklerden çitler öre öre...
Dikteler dört bir yana dar ağaçlarını.
Yakıp yıktılar tüm medeniyetleri
yılların alın terini,

değerini-kültürünü...
Yeni tarihler yazdılar,
yalan edebiyatlar çıkardılar.
Allah'ın askerleri
Peygamberin soyu oldular!
Yok saydılar halkların tarihini,
yok ettiler inançlarını...
Dört bir yana zulmün soyağaçlarını diktiler,
dört bir yanı mahşere çevirdiler,
Ve bin yıldır hep ağlıyor bu topraklar....

Akın akın gelenler,
zulüm koydular adlarını.
Cingöz koydular,
Hula-gû oldular...
Devşire devşire,
Sil baştan soysuz oldular...
Ve hepsinin ortak adı,
“Ne Mutlu Zalimim Olana”...

Zalimin en güçlü silahıdır, zulüm.
Ve de en büyük korkusu...
Zulüm artmışsa bir yerde,
Zalimin en büyük korkusu da oradadır,
Yanı başında, ensesinde....
Her an boğazına yapışacakmış gibi,
Yok edecekmiş gibi...
Çünkü her zulüm,
Celladını da doğurur kendi karanlığında...
Ve tüm zalimler uykusuz geçirir gecelerini,
Karabasan olur tüm rüyaları...
Ve hiçbir zalim uyumak istemez...
Çünkü karanlıktan sonra,
Şafağın sökeceğini bilir!....

1 Eylül '19/ Besta
(Dünya Barış Günü'ne)

30 Eylöl ‘19

Bazen olumsuzluklar üst öste geliyor. Bir süre öce düşman Herekol’da 7, Beytüşebap’ta 9 kaybımızı vererek çok propaganda yaptı ve “Besta ve Herekol’da Kıran 3 Operasyonunu” başlattıklarını ilan ettiler. Fakat ilan edip operasyonu başlatmadılar, operasyonda kayıplarımız olduğunu gördüklerinde bu isimle operasyon başlattıklarını ilan ettiler. Herekol’da bir grup arkadaş keşif uçağına görüntü vermişti ve sabah hava saldırısı yapmışlardı. Bu hava saldırısında Göksu arkadaş şehit düşmüştü, diğer iki arkadaş ise sağlandı. Fakat Kêlê’deki kayıplarımız (düşman sere orman tarafını Beytüşşebap üzerinden

veriyordu) fazlaydı. Oradaki nokta baskınında 7 arkadaş şehit düşmüştü. Hem de bölge yönetiminin tümü içinde olmak üzere...

Nokta baskını yapılan yer geçişlerde arkadaşların kullandığı ve her yıl çokça kullanılan bir nokta... geçen yıl biz de oraları kullandık, bu yıl da arkadaşlar çokça kullandı. Meğerse arkadaşlar orada kış üslenmesi için yer yapıyorlarmış. Tabi bizim bundan haberimiz yoktu. Bir süre önce Berxwedan arkadaşı yanımıza çağırıştık ve tartışmıştık. Bize nokta kanal taraflarında ve Çeqçepo hatlarında eğer uygun bir yer bulurlarsa kadın arkadaşlar için bir yer yapabileceklerini söyledi. Ben daha çok Gelyê Hezıl taraflarında bulurlarsa daha iyi olacağını söyledim. Çünkü 10 yıldır oraları hiç kullanmıyoruz ve gizli kalındığında sorun çıkmayacak bir yer. Meğerse gidip Yêkbun arkadaşla da tartışmışlar ve orada yer yapmaya karar vermişlerdi, ve bir süreymi de çalışıyorlarmış. İşte bu çalışmalar sırasında geliş gidişler fazla olmuş ya da düşmanın dikkatini çekmiş olacak ki, düşman oraları takip altına almıştı. Bir de zaten takip altında bir yerd. Çekdar ve Şervan arkadaşların verdikleri bilgiye göre Koçer arkadaş da gündüz saat 4'te keşif uçağının dolaştığı sırada arabayla noktanın yukarısına kadar gelip orada araçtan inmiş ve kendini noktaya bırakmıştı. Keşif uçağı bir buçuk gün sürekli noktanın üzerinde dolaşmış ve 23 Eylül sabahı önce noktayı yoğun şekilde uçaklarla vurmuştu, öğlen de indirmeler yapıp noktaya girmişti ve bu saldırılarda Berwedan Guyi, Yekbun Guyi, Koçer Sedeq, Şerzan Kato, Evrim Amed, Yıldız Kobanê ve Xwunda arkadaşlar şehit düşmüştü.

Çok ağır bir kayıp... bu yılın en toplu ve ağır kaybı.... Şimdiye kadar Kêlê bölgesinde kadın arkadaşlar yoktu. Bu sonda arkadaşlar oraya Yekbun arkadaşla birlikte bir grup arkadaşı düzenlemişti. Berxwedan arkadaşı da biz yazın başında Serhat arkadaşın yerine bölge komutanı olarak düzenlemiştik. Askeri konularda ve disiplinde oldukça duyarlı ve hassastı, nasıl oldu da orada yer yaptılar. Ve nasıl oldu da bir günden fazla keşif dolaşmasına rağmen kendilerini dağıtmayıp noktada kalmışlardı.

Operasyondan 4 gün sonra yanımızdaki iki arkadaş olay yerini kontrol etmek için göndermiştik. Arkadaşların yerde kalan eşyalarından her bir arkadaşın nerde şehit düştüklerini anlamışlardı. Yekbun ve Xwunda arkadaşlar mangadan çıkıp 15-20 metre aşağıda şehit düşmüşler... ve oraya gelmeden yaralanmışlar galiba. Berxwedan ve

Şerzan arkadaşlar manganın biraz yukarısında şehit düşmüşler, diğer arkadaşlar ise büyük ihtimalle mangada... belli ki sona doğru kendilerini dağıtmak istemişler ama yetişememişler.

Şimdi hiçbir arkadaş üzerine yazacak durumda değilim... çok ucuzca ve çok basitçe yaşanan ağır şehadetler.....

3 Ekim '19

Bu yıl, erken girdik sonbahara mevsimine...hüzün ve huzur mevsimine. Her mevsim, insan ömrünün belli dönemlerindeki özelliklerine benzer biraz. Kışı ayrı bir özellik, yazı ayrı... Mesela doğa anamızı nişanlı bir kız gibi güzel ve bakir görmek isterseniz bir ilkbahar gününde kırlara açılın. Yüreğinizde kanayan yaraların acısını dindirmek isterseniz bir sonbahar günü araziyi güzel görebileceğiniz bir yüksekliğe çıkın ve bir Kürt dengbejinin (Özellikle Kavuz axa, Meryemxan ya da Qerepeto Xaço) yürekten gelen sesi eşliğinde etrafınıza bakın. İlkbaharda coşku, heyecan, kanımızı kaynatan mücadele isteği, göklere kanat açan bir şahin gibi hafif ve aşkla doludur. Güz günlerinde ise genelde kahramanlıklarıyla ölümsüzler kervanına katılmış ve bizleri fiziklen yalnız bırakarak göçüp gitmiş yoldaşlarımızı düşünürüz. Acı içinde yanan yüreklerimiz bir serinlikle dolar, bakışlar kendi sessiz yumuşaklıklarını ruha geçiren altın rengi otların ve yaprakların üstünde dinlenir. Her şey baştan başa bir ezgidir sonbaharda....

Geçen yıla göre bir ay sonra göreceğimiz iklimi şimdi yaşıyoruz. Yağış daha az ama yapraklar daha erken sararmış. Ve görüldüğü kadarıyla daha erken de dökülecekler. Aslında bu yıl bahar, çok geç geldi ve Mayıs ayına kadar da yapraklar açılmamıştı. Buna bağlı olarak sonbaharın da geç geleceğini düşünüyorduk, fakat görüldüğü kadarıyla hesabımız yanlış çıkacak.

İki gün önce Amed grubunun yanına gittim. Bir haftadır Besta'ya ulaşmışlardı ve Kêlê operasyonundan dolayı biraz geç gittik yanlarına. Grupta Nujin ve Adar arkadaşları tanıyordum. Tabi arkadaşları görmek güzel oldu ve moral aldık. Nujin arkadaşla Şengal'de aynı yönetimde iki yıla yakın beraber çalışmıştık. Eskisi gibi moralli ve coşkulu görünüyordu. Amed eyaletine Evin arkadaşın yerine sorumlu olarak gidiyordu. Daha önce de Amed'te kaldığı için faydası da olacaktır. Baharın farklı bir yerden, daha erken geçmek için yola çıkmışlar ama o hatta ihanet yaşanınca bir süre beklemişlerdi, sonra da tekrardan yönlerini Botan'a verip gelmişlerdi. Fakat biraz geç geldiler. Bu saatten sonra yerlerine ulaşamazlar. Ancak gidip Garzan'da kalabilirler. Fakat Garzan'a göndermek için önce onlara sormamız gerekiyor ama büyük ihtimalle bu yıl burada kalabilirler. Bir süre önce de Baharın arkadaşın grubunu göndermiştik ve onlar da Garzan'a gidiyordu. Aslında Nujin arkadaşlar birkaç gün önce erken gelseydi onları önden gönderirdik ve büyük ihtimalle yerlerine ulaşırlardı. Şimdi mecburen kuryenin de geri gelmesini bekleyeceğiz. Fakat eğer bir terslik çıkmazsa iki güne kadar kuryelerin gelmesi gerekiyor. Arkadaşların hemen geçmeleri için yarın yukarı göndereceğiz.

Aşiret çocuğu olduğumuz için misafirperver bir geleneğimiz var, ondan dolayı arkadaşlar için bir kuvi vurmak istedik ama denk gelmedi. Fakat Garzan grubu için bir tane vurup sırtladık ve onlara götürdük. Amed grubu bu konuda biraz şansızdı. Fakat Besta'daki arkadaşlar koyun kesmişlerdi onlar için. Bizim bir yerde bir "gov" umuz var ve ne zaman ki et ihtiyacımız olsa arkadaşlar gidip bir tane vurup getiriyorlar.

Nujin arkadaş farklı bir yoldan geçmek istiyordu fakat o yol biraz riskliydı ve bilen arkadaşlar da yoktu. Israr edince ikna edemedim ve mecburen Peyman arkadaştan da yardım aldık. Onun için akşam beraberimizde getirip, sabah bir tartışma yaptık. Peyman arkadaş da bana katılınca onu bildiğimiz ve sağlam olan yerden göndereceğiz. Akşama

doğru vedalaştık ve onları yukarı uğurladık....sağlam ulaşmaları dileklerimizle....

8 Ekim '19

Fırat Arkadaş!..

Biz, genelde bir arkadaş! ancak şehit düştükten sonra anlatıyoruz. Oysa yanı başımızda o kadar kahraman ve fedakar yoldaşımız var ki, her biri bir efsane.... Örgüt olarak sürekli tedbiri elden bırakmayan bir gerçeğimiz var ki, bu durum arkadaşlarımız hakkında söyleyebileceklerimize de yansıyor. Yani ne olur ne olmaz diyerekten tedbirliyiz.... Bugün Fırat arkadaş! biraz yazmak istiyorum. Şehit düşmemiş tabi.... Umarım hepimizi gömecek kadar da uzun yaşar!...

Birkaç gün önce bir notunu aldım. Bu yıl bana gönderdiği ikinci notu... tabi Cudi komutanlığı adına yazdıkları notlar da var. Yine komutanlığımız için de gönderdiği notlar vardı ama bahsettiğim bu iki notu direk bana göndermişti. Tabi benim ona gönderdiğim notların sayısı daha fazla...

Fırat arkadaş! 98 yılından beri tanışıyoruz. Yani 21 yıllık bir tanışma... Sivil yaşamda ailemin fertleriyle bu kadar uzun bir beraberliğim olmadı, çünkü 18'e bastığımızda yönümüzü dağlara verdik. Yani bu anlamda uzun bir tanışma... Tanışmadan da öte iki yıl direk aynı bölük ve taburda beraber kaldık, daha doğrusu onun yardımcısı olarak beraber görev yaptım, iki sefer de ondan görev devraldım. Bölük komutanlığını da tabur komutanlığını da ondan devraldım. Pek çok yıl

da aynı alanlarda birbirimize yakın pratik yürüttük. Yani uzun lafın kısası 21 yıldır birbirimizi iyi tanıdığımız ve beraber çalıştığımız bir arkadaş. Hep savaş ortamında kalan fedakar ve cesur bir arkadaş. Arkadaşlığında mütevazı ve saygılı. Her birimizde olduğu kadar duygusal ve dar. Daraldığında kendi içini kemiren bir yapısı var ama fazla dışarı yansıtmaz. Her arkadaşla çalışabilecek bir yapısı var, ama samimiyeti gördüğü bir yönetimin ya da arkadaşın yanında daha rahat ve daha istekli bir biçimde çalışmalara katılan bir özelliği var. Kendisine göre olmayan bir yönetim olsa da yine örgütsel işlerini, bireysel görüşlerinin önüne koymaz. Yani o anlamda örgüt terbiyesi güçlü bir arkadaş...

2007'den 2011'e kadar da Botan'da kalmıştı, şimdi de 2016'dan beri yine Botan'da. Gabar, Cudi ve Besta başta olmak üzere genel eyaleti iyi tanıyor. İki yıldır örgüt onu Eyalet komutanı olarak atamak istiyor ama o Cudi'de bölge komutanı olarak kalmak istiyor ve örgüt de onun bu isteğini kabul etmek zorunda kalıyor. Cudi'ye bağlılığı çok fazla.... Çok sevdiği ve çokça beraber kaldığı bazı arkadaşların Cudi'de şehit düşmüş olması onun bu bağlılığını daha da büyütüyor ve duygusal bir duruma dönüştürmüştü. Kendisine yazdığım bir notunda onun bu durumunu eleştirdim. Rızgar arkadaşların şehadetinden sonra çok etkilendi ve daha çok Cudi'ye bağlandı... aslında Fırat arkadaşın da Rızgar arkadaşına benzeyen pek çok ortak özelliği var. Yapısı tarafından sevilen, hep öncü olan, her bir işin içinde olan bir özellik...

Bu yıl sahaya en fazla destek veren bir bölge ve yönetim oldu. Gırê Çolya eylemini örgüt kutladığında "Cudi Eyalet Komutanlığına" diyen bir mesajla verdi. Acaba muhabereci arkadaşın dili mi sürçtü diye düşündüm ama her iki muhabereci de aynı hatayı yapar mı, basına da o biçimde verdiler. Her halde örgüt de "sen eyalet komutanlığını kabul etmiyorsun ama biz istersek bu biçimde de seni eyalet komutanı yapabiliriz" mesajını verdi.

Gönderdiği her iki notunda da beni Cudi'ye davet ediyordu. Zaten tüm bölge komutanlarımızın içinde iki yıldır saha komutanlığı için üslenme hazırlığı yapan ve arkadaşları yanlarına davet eden tek bölge Cudi.... Geçen yıl Rızgar arkadaş davet etmişti, bu yıl da Fırat arkadaş... aslında iki yıldır ben de gidip kışın orda kalmak istiyorum ama yönetimdeki arkadaşlar buna katılmadı ve mecburen Cudi özlemimizi önümüzdeki yıla erteliyoruz.

Fırat arkadaşın bazı sağlık sorunları da var, onu tedaviye gönderme fırsatımız olmadı. Geçen kışın gidip gelmesi için karar aldık ama yaşanan şehadetlerden dolayı gidemedi. Bu yıl aslında ben oraya gitseydim onu gönderirdim ve orda olduğum için onun çalışmalarına da bakabilirdim ve boşluk çıkmazdı ama o da olmadı...

Neyse Fırat arkadaşla ve Cudi ile olan görüşme arzumuzu bahara erteliyoruz şimdilik. Umarım ikisini de başarı ve güzellikle kucaklarız...

10 Ekim '19

Komplo Devam Ediyor!

Dün uluslararası komplonun yıldönümüydü ve bu komplonun yıldönümünde faşist TC devleti Rojava'ya saldırdı. Yani yıllardır hep saldıracağım tehdidinde bulunduğu Fırat'ın doğusuna... belli oluyor ki uluslararası komplo halen uluslararası güçlerin gündeminde ve farklı biçimlerde halen örgütümüzü ve halkımızı bitirmek istiyorlar. 5 yıldır Rojava'daki direniş sayesinde kendisine Suriye'de yer bulan ve dünyada biraz saygınlık kazanan Amerika Gırêsipi ve Serêkani'yê arasındaki askerlerini geri çekerek, TC devletine yol verdi. Rusya, İran ve Suriye'den de bir tepki yok. Belli ki bir anlaşma var ve tekrardan Kürtleri pazarlık masasına koymuşlar. "Tarih tekerrürden ibarettir" sözünün doğruluğu hep Kürtlerde mi ispatlanmak zorunda acaba!...

Dün öğleden sonra saat 4'te hava saldırılarıyla başladılar ve gece de kendi çeteleriyle birlikte girmek istediler ama büyük bir direnişle karşılaştılar. Hem saldırı günü hem de saati Önderliğin 98 yılındaki Suriye'den çıkış günü ve saati... verdikleri mesaj açık; yarım bıraktığımız bitirme hareketini bu sefer tamamlayacağız!.. Ama ne örgüt, ne biz, ne de dünya 98'deki gibi değil. Köprünün altında çok sular geçti. Bu alçak diktatör bu bataкта boğulacak... hiçbir diktatörün görmediğı bir sonu bu Erdoğan yaşayacak gibi görünüyor. Saddam'ı Kürtler bitirememişti ama Erdoğan'ın sonu Kürtlerin elinden olacak gibi görünüyor...

Kuzey gerillaları olarak eylem yapmamız gerekiyor. Tüm bölgelere talimat vereceğiz. Mevsimin sonbahar olması bir dezavantaj ama umarım her arkadaş bu olağanüstü sürece cevap olacak eylemlerin içinde olacaktır. Biz de yanımızdaki arkadaşları tekrar bir eylem için gönderdik...

Bağdadi Öldü!

Dün, Tromp flaş bir açıklama yaparak DAİŞ lideri Ebubekir Bağdadi'nin yaptıkları bir operasyonla öldürüldüğünü açıkladı. Bağdadi üzerindeki bombaları patlatarak, 3 çocuğuyla birlikte ölmüş. Her ne kadar bir cani ve düşman da olsa, karşısındaki düşmanına teslim olmayan bir savaşçı bana göre onurludur.

Şimdiye kadar Bağdadi'nin ölümüyle ilgili pek çok sefer bu tür haberler çıktı ama bu sefer doğru gibi görülüyor. Çünkü tüm dünyanın gündeminde. Eğer yalan olsaydı bu kadar gündem olmazdı. Ama hem operasyonun yapıldığı yer dikkat çekici hem de bu operasyonun zamanlaması... Bağdadi İdlip'te vuruldu, yani TC devletine bağlı çetelerin kontrolündeki İdlip'te. Bağdadi'nin TC devletinin denetimindeki bir bölgeyi kendine en güvenli yer olarak görmesi ve orada saklanması, Türk devletinin DAİŞ'le nasıl da koyun koyuna olduğunu bir kez daha gösterdi.

Diğer önemli husus operasyonun zamanlamasıdır. Faşist Türk devletinin Rojava saldırısı 18. Gününde ve tüm dünyanın da gündeminde ve tüm dünyadan büyük bir tepki var. Efendiler Kürtleri sattı ama halklar Kürtlerin yanında. Özellikle Amerika'nın Kürtleri satması Amerika içinde bile büyük tepkilere yol açıyor. Bu operasyonla hem biraz gündemi değiştirmek istediler hem de Amerika'nın QSD ile yaptıkları işbirliğinin sadece DAİŞ'e karşı olduğunu ve bu işbirliği de "Bağdadi'nin ölümüyle bitti" havasını yaratmak istiyorlar. Yoksa bundan önce de istedikleri zaman vurabilirlerdi. DAİŞ pisliği Amerika'nın dışında ortaya çıkan bir durum değil... fakat Kürtlere yaptıklarıyla kötü bir duruma düştüler ve bu durumu değiştirmek için bazı şeyler yapmak istediler.

Bugün QSD de bir açıklama yaparak bu operasyonu Amerika ile ortak yaptıklarını söylediler. Bu ne biçim iş fazla anlamadık. Fakat her hâlükârda DAİŞ'in resmi lideri ölmüş gibi görünüyor ama fiili lideri olan Erdoğan halen tüm dünyayı tehdit etmeye devam ediyor. Gerçekten Bağdadi'nin ölümüyle DAİŞ ya da Ortadoğu'daki cihadist hareketler bitecek mi, sanmıyorum. DAİŞ'in ne kadar Bağdadi'nin denetiminde olduğu da bir tartışma konusu. Fakat yine de bir dönem kapanıyor artık.

Bu da kaçırılan tüm Êzidi kızlarının intikamı, yine katledilen binlerce Kürdün, Arabın intikamı olsun....

6 Kasım '19

Kuzey Olarak Durgunuz!

Faşist TC devletinin Rojava'ya yönelik başlattığı işgal hareketi bir aya yaklaştı fakat kuzey olarak durgunuz. Hem halk hem de gerilla olarak... Faşist devletin yurtsever halka ve HDP'ye yönelik baskısı ve tutuklama operasyonları son hızıyla devam ediyor ama kuzey halkımızda bir korku ve vurdumduymazlık da var. Oysa bu kadar zulüm ve baskıya karşı hangi canlı olsaydı böyle sessiz ve sakin durmaz karşındakine saldırırdı.

Kuzey gerillası olarak da biraz pasif kalıyoruz. Örgütün "eylem yapın" talimatından sonra biz de tüm bölgelere şifreyle eylem yapma

notunu vermemize rağmen etkili eylemler olmadı Besta ve Cudi’de eylem girişimleri oldu o da fazla etkili değildi. Herekol’daki arkadaşlar da bir sabotaj eylemi yaptılar ama hedefi tutturamadıkları için cihaz teknilinde vermediler. Mardin birkaç eylem yaptı. Bir de Serhat eyaletinde birkaç eylem oldu. Sınır hatlarında arkadaşlar bazı eylemler yaptılar ama esas olarak rol oynaması gereken Botan sahası fazla etkili olamadı. Yanımızdaki arkadaşları yine göndermek istedik fakat bu sefer de Kêlê gücü için gelen erzak birkaç gün ulu orta yerde durunca ve onlar da sahip çıkmayınca mecburen o arkadaşları o erzakları sağlama almaya gönderdik. Derken zaman geçti. Eyleme gidecek arkadaşlar ayrıca kışın kalacağımız yeri de bildikleri için, savaşta ne olur ne olmaz kaygısından dolayı son anda göndermedik.

Şimdi bu durumda kamplara girmek de moralimizi olumsuz etkileyecek.....

11 Kasım '19

Moral Veren Notlar Aldık

Devrimciler olarak en büyük gücümüzü maneviyattan alıyoruz desek yanlış olmaz. Bizi ayakta tutan en büyük güçtür maneviyat. Önderliğimizin düşman karşısındaki başeğmezliği, şehit yoldaşlarımızın ruhu, halkımıza özgür bir gelecek yaratma umudu, yanı başımızda cesaretle, fedakarlıkla dişini tırnağına katarak mücadele eden gencecik yoldaşlarımızın kararlılığı bu maneviyatımızın temel dayanaklarıdır. Bazen de uzak yoldaşlarından aldığın bir selam, bir not insana oldukça moral ve güç veriyor. Yoldaşının hatırında olduğunu bilmek, unutulmamış olmak güzeldir. Herhalde bu dünyanın en kahredici bir acısı da unutulmaktır. Ama dil ucundaki küçük bir selam, ya da küçük bir kağıt parçasına karalanmış bir merhaba mutluluk kaynağı oluyor.

Bu yıl da notlarıyla bize moral veren ve bizi bu zorlu mücadele ortamında yalnız bırakmayan pek çok arkadaşımız oldu. Hem kuzeyden hem de güneyden bize not gönderen arkadaşlarımız bizi oldukça sevindirdi. Garzan'dan Devrim, Harun ve Dr. Kendal arkadaşların güzel notlarını aldım. Kendal arkadaşla tanışıklığımız yok, zaten o da notunda yazmış ama yine de bir merhaba göndermek istemişti ve böylece bu güzel ve sevimli arkadaşla da tanışmış olduk. Harun arkadaşın, gönderdiği notla birlikte resimler de vardı ve bunların içinde Kendal arkadaşın resimleri de vardı. Sevimli tatlı bir arkadaş. Onun da alını benimki gibi genişlemiş! Harun arkadaş, üzerinde ikimizin isimlerinin olduğu bir tespihi de bana göndermişti. Bir de Şehit Welat Herinki arkadaşın yürüyüşlerde boynuna taktığı mendilini....

Güneyden de pek çok bireysel not geldi. Haki Gabar, Peyman Bagok, Şılan Çele, Şılan ve Raperin ortak, Dr. Rubar (tabi doktorun

notları her zamanki gibi yine oldukça felsefik ve anlaşılmazdı), Şiyar, Sidar Heştan ve Zana Şengal arkadaşlardan... hepsinden de farklı farklı kıvamda moral ve güç aldık. Her bir notu da defalarca okudum ve de sonra kopyalarını da alarak sağlamlaştırdım. Ben de bu arkadaşlara cevaben not yazdım ve gönderdim. Çünkü ayrıca durumlarımızı da merak edip soruyorlardı.

Ben Şengal'deki arkadaşlara görüntülü bir not gönderdim. Mazlum ve Ruhbat arkadaşın yanı sıra Dıjwar Feqir arkadaşın şahsında YBŞ'ye, Axin arkadaşın şahsında YJŞ'ye, Xebat arkadaşın şahsında Asayişe birer not gönderdim. Oradayken bize sonuna kadar yüreğini ve kapısı açan Mam Bapir ve Serdeşt halkını da unutmadım. Yine radyoya ve notuyla bana moral veren Zana arkadaş da birer not gönderdim. Zana arkadaş gönderdiği notla hem moral vermişti, hem de not gönderme zahmetine girmeyen Mazlum ve Ruhbat arkadaşlara da güzel bir örnek olmuştu ve onlara gönderdiğim notta onlara güzel bir fırça da çekmiştim. Tabi notların ulaşip ulaşmadığını bilmiyorum. Birkaç gün önce pusuya düşen kurye arkadaşlar beraberinde bana ait bir paket ve notlar da getirmişlerdi ama pusuya düştüklerinde çantalarını bırakmışlardı ve büyük ihtimalle düşmanın eline geçmiş. Ve maalesef benim için ne gelmişse o da düşmanın eline geçti...

17 Kasım '19

Yine Yerin Altına Giriyoruz!

Bugün yine yerin altına giriyoruz, o karanlık dünyaya... güneşi, ışığı olmayan dünyaya.... Seması, yıldızı olmayan dünya.... Soğuk, nemli ve hep karanlık olan dünyaya... Evet yeniden kış kampına giriyoruz. Bizim bu yıl kalacağımız yer yine bir mağara. Daha doğrusu yine geçen yıl ki yerimizde kalacağız. Yani bu kış da yine Besta'da kaldık. Aslında saha yönetimindeki arkadaşların her kış farklı bir bölgede üslenmesi adettendir ve Besta ise kış üslenmeleri için yönetimdeki arkadaşların fazla tercih etmediği bir alandır. Çünkü kışları biraz yumuşak ve fazla kar tutmuyor ve düşman da doğa avantajını kullanarak kışın da sürekli operasyon yapabiliyor. Ormanlık yerlerin kışın böylesine bir dezavantajı var ve bundan dolayı arkadaşlar genelde kışın güvenlik açısından daha sağlam olan yerleri tercih ediyorlar. Ama ben bu kış da burada kaldım. Tabi ben aslında Cudi'ye gitmek istiyordum ama yönetimdeki arkadaşlar geçen sonbahardaki kayıplarımızdan sonra düşmanın bu kışın da Cudi'ye yönelebileceğini söyleyerek gidişime katılmadı. Gabar için ise sıra bana gelmedi. Bu yıl da önceliği güneyden gelen arkadaşlara verdik. Sonuçta kışın kalacağımız yerleri ortak yönetim görüşü olarak belirlemiştik. Tabi bizim Besta'daki yerimiz güzel bir yerdi. Geçen yıl kimse kaldığımız yeri bilmiyordu, bu yıl da yine öyle sayılıyor. Çünkü geçen yıl beraber olduğumuz arkadaşlardan 8 tanesi yine bu yıl yanımızda kalıyor. Ferhat ve Kahraman arkadaşları güneye gönderdik. Onlar hem nerde kalacağımızı bilmiyorlar hem de sağlam arkadaşlar. Berxwedan arkadaş şehit düştü!... Bir de Kahraman Sıpteri arkadaş burayı tanıyor ama o da burada kaldığımızı bilmiyor ve o da sağlam güvenilir bir arkadaş. Bu yıl geçen yıl ki arkadaşlardan farklı olarak Gever Erdem, Şoreş Gılıdağ, Fırat Çatak, Şoreş Masiro ve Rênas Gabar (bu yıl katılan, Gabar'ın Fındikê köyünden bir genç) arkadaşlarla birlikte 14 arkadaşız. Saha için yazdığımız talimnamede kampların en fazla 8, uygun olan yerlerde ise (özellikle zozanlarda mağaralar) 12 arkadaş olmasını söyledik ama bizim kampımızda rahat 30 arkadaş da kalabilir.

Bu yıl yağış yok, hava oldukça açık ve de tahrik edici. Aslında bir süre daha dışarda kalmak istiyorduk. Yönetimdeki diğer arkadaşları kışın kalacakları yere gönderdik ve ben biraz daha dışarda kalmak istiyordum. Çünkü güneyden gelecek bazı arkadaşlar olduğu söylendi. Hem onları görmek, düzenlemek hem de geriye kalanları da kalacağım kampa götürmek istiyordum. Ama birkaç gün önce Besta Kuryeleri Cudi'den dönerken pusuya düştüler. Tabi arkadaşlara bir şey olmadı ama grup da getirmemişlerdi, çünkü halen güneyden gelmemişlerdi. Bu yıl gruplar pek çok sefer düşmanı fark etti ve bazen de pusuya düştüler ama hep kurtuldular. Tabi arkadaşlar yol hattını biraz değiştirmişlerdi ondan dolayı hep kenarından teğet geçiyordu. Fakat son seferdir diyerek, Zağros ve eriş arkadaş vurup boğazdan gelmişlerdi ve pusuya düşmüşlerdi. Zaten çoğu zaman “bir şey olmaz” mantığıyla darbe almıyor muyuz? Bu sefer de öyle oldu. Beraberinde bana getirdikleri bir paketin de içinde olduğu çantalarını orda bırakmışlardı. Büyük ihtimalle üzerinde adım da vardı. Düşmanın yönetimimizin burada kalabileceğini tahmin etmesi iyi olmadı.

Bugün öğlen, Serkê Mehemedê Uso'nun tam üstünde 2 tane avcı gördük. Tabi bunların av adı altında gelip yer tespiti yaparak düşmana haber veren gözcüler olduğu da nettir. Önce arkadaşlar onları gördü, sonra zaten mermi sesini de duyduk. Bizim önce onları fark etmemiz iyi oldu, yoksa fark etmeden onlara görüntü verseydik iyi olmazdı. Büyük ihtimalle düşmana bilgi verir ve operasyon yapabilirlerdi. Bu yıl Besta'dan düşmana sıcak bilgi gitmediği için bahar ki operasyonların dışında operasyon olmadı. İhanetler yaşanmazsa, somut istihbarat gitmezse aslında düşman kör ve sağır gibi oluyor. İşte bundan dolayı da balcı, avcı, oduncu adı altında kendi ajanlarını araziye salıyor ve görüntü alarak operasyon yapmak istiyor. Bunun için bazen bizi de gevşetmek istiyor. Mesela gözcülerin ya da gizli birliklerin arazide olduğu zamanlarda genelde keşif uçağını dolaştırıyor.

Her ne kadar biraz daha dışarda kalarak vücudumuza biraz daha güneşi depolamak istediyseniz de artık kimsenin gelmeyeceğini bildiğimiz için ve kontrolsüz bir hareketle bu gözcülere istemeyerek bir görüntü vermemek için yerin dibine girdik... yani o ölüler diyarına...

Yeryüzünden son not.....

15 Aralık 2019

14 arkadaştan oluşan kamp sayımız bugün 22 oldu. Kêlê'de üslenmeye girmiş 8 arkadaş (Rojbin, Dr. Bêritan, Serhıldan, Nuda, Çekdar, Rızgar, Roni ve Dılxwaz arkadaşlar) dün gece yarısı bize ulaştı. Ayın 11'inde Gever, Nevzat ve Şervan arkadaşları onları getirmeleri için göndermiştik. Fakat arkadaşlar Dêryan sırtında kar olduğu için geri dönmüşlerdi. Ben arkadaşlara yolda kar varsa geri dönmelerinin söylemiştim. Çünkü Mêhrê köyü yakınlarına kadar karda yürütecek olmaları hem onlar için bir tehlike yaratacaktı hem de almaya gittikleri kamp için tehlikeli olacaktı. Ben yağan kar durumunu sorduğumda aslında fazla kar yağmadığını anladım ve dışarı çıkıp kendim de kontrol ettim. Yağan kar yeri örtmüştü ve bazı yerlerde iz çıkacaktı ama arkadaşların yürüyüşünü zorlayacak kadar değildi. Ve Aqir köyünün de halen siyah olduğunu söylediklerinde arkadaşları tekrar gönderdik. Eğer Aqir kar tutmamışsa arkadaşların olduğu yeri de şimdi tutmamıştı. Havanın da kapalı olmasından dolayı arkadaşlar öğle hemen yola çıkardık. Bu sefer 4 arkadaş gönderdik. (Nevzat, Botan, Zerdest ve Şervan ark) tehlikeli bir şey yapıyorduk. Bir deşifasyon durumunda hem bizim kampımız hem de diğer kamp tehlikeye girecekti. Fakat gidip arkadaşları almamız gerekiyordu. Bir riski göze almıştık ama neyse ki kazasız belasız arkadaşlar geldiler.

Sonbaharda Kêlê'de yaşanan acı şehadetlerden sonra bölgede 4 arkadaş kalmıştı. O arkadaşlar 3 kamp yerini hazırlamışlardı. Bir kamp Yêkbun arkadaşlar içindi ve zaten orda baskın yenilmişti ve orası deşifre olmuştu ama diğer iki yer deşifre olmamıştı. Çekdar ve Şervan arkadaşları yanımıza çağırıp konuşmuştuk ve orada kalabileceklerini söylediler. Tüm hazırlıklarını bitirmişlerdi. Fakat yazı kamp yerini kazarlarken Koçerlerin bir çobanı arkadaşları görmüştü. Tabi bu durumda arkadaşların orda kalmaları tehlikeli olacaktı. Ondan dolayı ben Çekdar arkadaş “sizin orda kalmanız doğru olmaz, yerinizi değiştirin” dedim. Çekdar arkadaş da bana “Heval Egid o çoban yurtseverdir, ilişkide olduğumuz birisidir, ayrıca kazdığımız yerin kış için değil de yazın için yaptığımızı düşünüyor” dedi. Tabi ne olursa olsun sivil birisinin gerillaya ait bir yeri bilmesi tehlikelidir. Hatta kış

kamplarının arkadaşlar tarafından bile bilinmesi doğru değil, insana rahat ettirmez. Ondan dolayı ben yine de arkadaşların orda kalmalarından yana değildim. Fakat bölge yönetiminin de içinde olduğu 7 arkadaşın şehadetinden sonra arkadaşların moralmen etkilendiklerini biliyordum ve ondan dolayı da net bir talimat veremedim. Aslında savaş ortamında durum ne olursa olsun böyle duygusallığa ve güvenliği riske atacak zayıflıklara onay vermemek gerekirdi. Fakat Ercan arkadaşın “ben de o çobanı tanıyorum, ailesini de tanıyorum. Yurtsever ve dürüst bir ailedir, zararları dokunmaz” deyince tereddüte düştüm ve talimatımı biraz esnettim. Yani kararı onlara bıraktım. “ Bak hevalê Çekdar, ben sizin orada kalmanızdan yana değilim. Çoban yurtsever de olsa orda kalmanız doğru olmaz. Ama orada arkadaşlar yeni şehit düşmüş, sizi de fazla zorlamak istemeyiz. Ama güvenlik tedbiri her şeyin başında gelir. Sen şimdi gideceksin, kalan diğer arkadaşlarla da toplantı yapacaksın, benim görüşlerimi de arkadaşlara söyleyeceksin. Orda kalmanızdan yana olmadığımı söyleyeceksin. Ve durumu objektif olarak değerlendireceksiniz, ona göre bir karara gideceksiniz. Kendi hakkınızdaki kararı size bırakıyoruz. Bir de sadece siz kalmayacaksınız, sizin yanınıza 4 kadın arkadaş da gelecek, ona göre” dedim. Ve onları gönderdim. Birkaç gün sonra da Ercan arkadaş da hem yerlerini kontrol etmesi için hem de toplantı yapması için gönderdik. Artık kararı o arkadaşlar verecekti. Ercan arkadaş dönünce arkadaşların orda kalmak istediklerini söyledi. Yerleri de zozanlarda bir yermiş ama tahmin edilmeyecek bir yer olduğunu söyledi.

Kasım’ın başlarında da Rojbin arkadaşlar gittiler. Rojbin arkadaşın oraya gitmesi beni biraz rahatlatmıştı, çünkü eski bir arkadaş ve yıllarca Dersim’de gerillacılık yapmıştı. Eğer uygun bir yer değilse, ve kuşku bir durum varsa inisiyatifini kullanabilecek tecrübeye ve birikime sahipti. Rojbin arkadaş oraya gittikten birkaç gün sonra bana bir not gönderdi. Notunda kamp yerini 1 köylünün değil, 3 köylünün gördüğünü yazmıştı. Tabi bu not beni daha fazla kaygılandırdı ve kesinlikle arkadaşlar yerlerini değiştirir dedim. Zaman biraz geç olmuştu ve biz de kış yerimize geçmek üzereydik. Aslında ben güneyden gelecek grubu beklediğim için kamp yerine gitmemiştim. Arkadaşlar bize, güneyden 10 arkadaşın geleceğini bilgisini vermişlerdi. Besta’daki kampların sayısı zaten daha fazlasını kaldıramazdı. Herekol’daki arkadaşların da erzak sorunları vardı. Beceriksizliklerinden dolayı

kendilerine yetecek kadar erzak çıkarmamışlardı. Ondan dolayı gelecek arkadaşların birkaçını Gabar’a göndermeyi düşünüyordum, kalan arkadaşları da yanıma götürecektim. Bundan dolayı dışarda bekliyordum. Rojbin arkadaşın notundan sonra aslında gidip o kampı yanımıza almayı düşündüm. Ama Güneyden gelecek arkadaşlarla sayımız fazla olurdu, ondan dolayı o arkadaşları almadık. Fakat onların notuna cevap da göndermedik. Çünkü bu saatten sonra hem muhabere hem de hareket yapmak istemiyorduk. Ama esas olarak not göndermememin sebebi, Rojbin arkadaşın orda olmasından kaynaklıydı. Bu durumdan sonra nasıl olsa yerlerini değiştirirler dedim kendi kendime. Zaten yedek bir kamp yeri daha vardı ve arkadaşlar oraya gider ya da kendilerine yeni bir yer bulurlar dedim. Hatta Rojbin arkadaş oraya giderken “eğer bir terslik çıkarsa Ağrı arkadaşın kampına ya da sizin geçen yılki kampınıza da gidebilirsiniz” demiştim. Ondan dolayı arkadaşlara cevap notu göndermedim. Meğerse arkadaşlar yine orda kalmışlardı. “Artık bundan sonra yer değiştirmemiz riskli olur” diyerek kalmışlardı. Halbuki yanlış bir karar almışlardı. Bir de cevabı benden beklemeleri bile doğru değildi. Çünkü orda kalacak olan onlardı. Ben “kalın” desem bile kalmamaları gerekirdi. Fakat durumu bu haliyle bize bildirmiş olmaları beni de büyük bir sorumluluk altına sokmuştu. Arkadaşların net durumlarını bilmiyordum.

Güneyden beklediğimiz grup gelmeyince biz kış yerimize geçtik ve 10 Aralık’ta eğitime başladık. Aynı gün, Rojhat deryası büyük cihaz üzerinde “Duav, eğer ses alıyorsan; düşman aldığı istihbarat üzerine, Gelyê Hêzil’de bir operasyon başlatacak, tedbirinizi alın” anonsunu yapınca (Ben bu anonslardaki “tedbirinizi alın” sözünden nefret ediyorum, çünkü panik yansıtan bir üslup, hatta düşmana da cesaret veriyor. Yani onun yerine “bilginiz olsun” deseler dünya mı yıkılır?) günlerdi beni hep rahatsız eden Kêlê’deki arkadaşların durumu daha fazla rahatsız etti. O akşam sabaha kadar düşündüm ve o arkadaşları almaya karar verdim. Eski zamanlarda kışın da çoğu zaman hareket ediyorduk fakat son yıllarda artık bu tarzımızı değiştirmiştik ve kış kampına giren bir grup bir deşifasyon durumu yoksa yerinden çıkmaması gerekiyordu. Ama arkadaşların durumunu net bilmediğim için gidip kontrol edecektik. Eğer o kampı bırakıp başka bir yere gitmişlerse arkadaşlar direk geri geleceklerdi, eğer halen orda iseler, onları alıp getireceklerdi. Bu süre içerisinde biz de kamp içinde kadın

arkadaşlara bir manga yeri ve ihtiyaç yeri yaptık. Ayrıca 6 arkadaş da Mêrgumar’a gidip 4 torba un getirdi.

Meğerse arkadaşlar yerlerini değiştirmemişlerdi ve orda kalmışlardı. Durumu bize bildirdikleri için benden cevap beklemişler. Biz de cevap göndermeyince yerlerinde kalmışlar. Ve bu sabah saat 4’te arkadaşlar bize ulaştı. Onlara bir toplantı yaptım. Bu sefer de kamp yerini 3 köylü değil 5 köylü görmüş dediler. Çekdar arkadaş bana 1 köylü demişti, üstelik de çok sağlam ve dürüst diye diye bitirememişti, şimdi ise 5 köylü diyorlardı. İşte bunun adı gafletti, kendini ölüme yatırmaktı. Tabi Çekdar arkadaş eleştirdim, bu bir suç durumuydu da, bizi de yanlış yönlendirdi, hem kendi timinin hem de yanlarına giden arkadaşların da durumunu tehlikeye atmıştı. Tabi her şart altında arkadaşlarımıza inanıyoruz ama bazen de böyle durumlarda tembellik yaparak bir hafta kendini zorlamamak için kolayca kendini düşmanın insafına bırakıyorlar.

Çekdar arkadaş dışındaki diğer tüm arkadaşlar kampta rahat etmediklerini ve oradan çıkmış olmalarından memnun olduklarını söylediler. Kendilerini bir yük olarak gördükleri için biraz mağrur olmuşlardı ama bu yersizdi. Çünkü bize yük olmayacaklardı. Yerimiz zaten oldukça büyüktü. Ciddi bir erzak sorunu da çıkmazdı.

Arkadaşların gelmesiyle günlerdi uyuyamadığım için dün akşam iyi bir uyku çektim. Onları almakla iyi yaptık. Bir şey olsaydı vicdanen kendimi affetmeyecektim.... Yarın eğitime başlayacağız. Bu sayı ile bizim kampımız da resmi bir akademi devresine dönüşecek. Bu kışki eğitim devremizin adını da “Şehit Bexwedan Eğitim Devresi” koymuşuz. Berxwedan arkadaşın şahsında tüm şehit arkadaşlara layık olacağımız ve intikamlarını alacağımız bir iddia ve kararlılıkla kendimizi bahara hazırlayacağız...

25 Aralık 2020

“Ş. Berxwedan Eğitim Devresi”

Gerilla olarak her pratik sezonda sonra, kendimizi yeni bir bahara, yeni bir sezona hazırlamak için kış üslenmesine giriyoruz. Hem Kürdistan’ın sert ve zorlu geçen sert kış koşullarına karşı korunmak amacıyla, hem de daha iyi yoğunlaşmak için böyle yaparız. Tıpkı kıyılara vuran deniz dalgaları gibi... Her geri çekilmede daha hızlı ve daha sert bir biçimde karayı vuran su dalgaları gibi... Su her geri çekildiğinde denizden aldığı güçle kıyıya daha sert yönelir ve daha hızlı çarpar. Aslında bizim her kış üslenmemiz de daha fazla güçlenmek için geri çekilen deniz dalgaları gibidir. Biz de daha fazla güçlenmek için, yıl boyunca yaşadığımız pratiğin muhasebesini yapmak, yapmak isteyip de yapamadığımız görevlerimizin muhasebesini yaparız. Önderlik, halk, örgüt ve şehitler karşısında kendimizi masaya yatırırız, sorgularız. Burada esas ölçü, bir militan olarak hangi görevlerimizi yapıp yapmadığımızın muhasebesini yapar, kendimizi sorgularız. Bu sorgulamalarımızı şehit arkadaşlarımızın yol göstericiliği altında yaparız... çünkü onlar bu mücadelenin en büyük değerleridir, onlar bizlere yol gösteren öncülerimiz ve yolumuzu aydınlatan ışığımızdır.

Bu yıl ki sorgulamalarımızı da yine şehit yoldaşlarımızın gözetiminde ve yol göstericiliğinde yapacağız. Her eğitim devremizi, bir şehit arkadaşın adıyla tanımlar, bir şehidin şahsında, tüm şehitlerimizin karşısında kendimizi sorgulamaya çekeriz. Bu kış ki eğitim devremizin ismi “ Şehit Berxwedan Guyi Eğitim Devresi” dir. Berxwedan arkadaş 23 Eylöl’de 6 arkadaşıyla birlikte Besta ormanlarının başladığı yerde (Kato tarafında) şehit düştüler. Yêkbun Guyi, Koçer sedex, Şêrzan Kato, Yıldız Aşmê, Evrim Amed ve Xwûnda Koçer arkadaşlarla birlikte saatlerce devam eden hava saldırıları sonucunda şehit düştüler. Berxwedan arkadaş hem şu an içinde eğitim gördüğümüz kampın, hem de Kêlê bölgesinin komutanıydı.

Berxwedan arkadaş, Uludere’nin Böceh köyünde doğmuştu. Kürdistan’ın kuzey ve Güney parçasının arasında bulunan en uç köylerden birinde... Sırtını Kêla Memê’nin yüksek zozanlarına vermiş, ve oradan esen serin rüzgarların okşayıcılığı altında bulunan ve imrenerek Haftanın’ın sıcak havasını içine çeken bir köy... Kürt kültürü ve geleneklerinin hiç bitmediğı, aşiret geleneklerinin güçlü olduğı, toprağı bağılılığın ve emeğın hakim olduğı ama aynı zamanda özgürlük hareketinin gelişimiyle birlikte düşmanın koruculaştırdığı, kendi denetimine almak istediğı bir köy... Yani sosyal ve siyasal çelişkilerin yaşandığı bir köy ve ortam...

İşte Berxwedan arkadaş bu çelişkiler ortamında özürlük saflarına katılma kararını alarak iki arkadaşıyla birlikte (Ş. Haydar ve Ferman ark) gerillaya merhaba dedi. Yıl 2007 ve zamanlardan bir ilkbahar mevsimi... Haftanın’de doğanın çiçeklenip filize durduğu bir zamanda sınırı aşıp Keşan’a inmişler ve yeni bir dünyaya ilk adımlarını atmışlardı. Haftanın’e ulaştıklarında bu yeni dünyanın çok da uzak olmadığını, hemen yanı başlarında olduğunu fark etmişlerdi. Yeni yaşam “sınırın” hemen dibindeymiş ve yıllardı hep bunu aramışlardı. Berxwedan arkadaşın 12 yıl sürecek olan zorlu ve dolu devrimci yaşamı burada başlayacaktı artık.

Genç bir arkadaş olmasından dolayı uzun bir süre, arkadaşlar onu savaş ortamına sokmadılar. Hayatın ve savaşın tecrübelerini alması için onu korumaya aldılar. Arkadaşlar bazen onu savaşın dışında tutarak, bazen de yönetimdeki arkadaşların yanına vererek bunu yaptılar. Fakat O, bunu kabul etmiyor, bir an önce savaşın içine girerek düşmanına karşı savaşmak ve bir özgürlük savaşçısı olduğunu göstermek istiyordu. Öneri

üzerine öneri yapar, rapor üzerine rapor yazarak savaş ortamına, kuzeye, özellikle de doğup büyüdüğü Botan'a gitmek istiyordu. En sonunda arkadaşlar onun bu isteğini ve önerisini kabul ettiler, fakat bir şartla; yönetimdeki bir arkadaşın yanında kalacaktı. Böylece biraz daha savaş ve yaşam tecrübesini alacak ve hazır olduğunda da pratiğe girecekti. Böylece Berxwedan arkadaşın Botan yolculuğu başlıyordu. Hem de yıllarca savaşta kalmış, Zağroslarda ve güneyin pek çok yerinde sorumluluk yürütmüş mücadelemizin değerli komutan ve öncülerinden Rubar Mardin yoldaşla birlikte...

Berxwedan arkadaş kısa bir zaman içinde Botan'a ve Botan gerillasına alıştı. Kendini Botan gerillasına sevdirdi. Hem yaşamında, hem savaşında bunu gösterdi. 2011 yılında arkadaşların gündüz baskın yaptıkları pek çok düşman askerinin öldürüldüğü ve pek çok silahın kaldırıldığı Hêşet karakol eyleminde saldırı grubunda giderek cesaretiyle ve fedai duruşuyla bunu göstermişti. Bu eylem Berxwedan arkadaş için zorlu gerilla yaşamını ve TC işgalcilerini en fazla tanıdığı ve tanıyacağı bir sürecin başı oluyordu. Buradaki kararlı ve cesaretli duruşu olmasaydı, kısa bir süre sonra Cudi'de gireceği operasyonda güçlü bir çıkış yapamaz ve iradi bir duruş gösteremezdi.

2011 sonbaharında düşman Cudi'ye yönelik kapsamlı bir operasyon başlatmış ve günlerce çatışmalar yaşanmış ve bu çatışmalarda içinde Rubar, Harun, Binevş, Haşim, Herem arkadaşların da olduğu 16 arkadaş kahramanca savaşarak şehit düşmüşlerdi. Berxwedan arkadaş bu çatışmada Rubar arkadaşın yanındaydı ve Gırê Hırmo'da bir mağarada kendilerini sağlama almışlardı. Fakat bir nöbetçinin nöbet yerinde bıraktığı dürbünü düşman görünce onların mağarada olduğunu fark etmiş ve mağarayı çembere almışlardı. Üç gün boyunca düşman mağaraya girememişti. Her girmek istediğinde arkadaşlar onları vuruyor, onlar da verdikleri kayıplarla geri çekilmek zorunda kalıyorlardı. Bunun üzerine düşman yönetimini değiştirerek, küçük ve tek oda olan mağaranın içine büyük mayınlar bırakarak patlatmaya başlıyor. Küçükük yerde patlayan kocaman mayınların basıncı ve tozu kirlile arkadaşlar boğulur gibi oluyor, tekrardan kendilerini toparlıyorlardı. Bunun da fayda etmediğini gören düşman, bu sefer kobralarla mağarayı vuruyor ve akşam da kaçmamaları için mağaranın kapısına balonlar, çöpler ve boş konserve kutuları bırakarak olası bir kaçış durumunda hemen müdahale edeceklerdi. Üçüncü günkü yoğun çatışmalar sırasında Rubar arkadaş,

yüzünden aldığı mermiyle ağır yaralanmış ve daha sonra da şehit düşmüştü. Rubar arkadaş şehit düşünce, bu gruptaki iradesiz ve oportünist bazı kişiliklerde de panik havası gelişmiş ve alçakça bir şekilde hem yoldaşlarını hem de yanı başlarında şehit düşmüş komutanlarını arkalarında bırakarak ellerini kaldırıp teslim olmuşlardı. Dengtav Amed ve Aso Rojhilat kişilikleri aynı zamanda Rubar arkadaşın güvenliğinde yer alan ama en kritik anda teslimiyeti kabul edip, insan soyunun en lanetli tipleri olarak düşmanlarının kucasına gitmişlerdi. Grupta Berxwedan arkadaş ve operasyondan birkaç ay önce Cizre'den gerilla saflarına katılan gencecik iki gerilla kalmıştı. Bunlar kendi aralarında tartışarak akşam, şehadeti de göze alarak mağaradan çıkmaya karar veriyorlar. Deşifrasyon durumunda düşmanla çatışarak çıkacaklardı, ya da şehit düşeceklerdi.

Akşam, mağaranın kapısına bırakılmış balonları ve yağmurlukları yavaşça kaldırıp, yerdeki kutulara basmadan, bir bilinmezliğe doğru adımlarını atmaya başlıyorlar. Dikkatsiz atılacak her adım atışı, onların şehadetine yol açabilirdi. Ama onlar zaten bunu göze almışlardı. Yavaş yavaş ilerleyerek nöbetlerinde uyuyan askerilerin yanından geçiyorlar. “Böyle bir yerden kimse çıkamaz” mantığıyla düşman rehavete girmişti. Teslim olan iki alçağın verdiği “içerde sadece 3 kişi kalmış, bunlardan 2 tanesi de yeni savaşçı ve silahsızdır” bilgisi de düşmanı daha fazla rahata sokmuştu. Ve her üç arkadaş düşmanın bu gafletinden habersiz, ölümlerini avuçlarına alarak dışarı çıkmışlardı. Tam yolun sonuna gelmişlerdi ki, nöbetçi uyanmış ve aşağısındaki arkadaşları fark etmişti. Ve birden arkadaşları taramaya başlamıştı. Fakat mermiler isabet etmemiş ve arkadaşlar silahların hakimiyetinden çıkmışlardı. Arkadaşlar askerin çemberinden çıkmıştı fakat bu sefer de doğanın çemberine takılmışlardı. Kendini bıraktıkları uçurumlar bir yerden sonra yol vermiyormuş. Şafak da sökmüş, düşman kendini uçurumların başına vermiş, bu cehennem gibi yerden çıkmayı başaranları tekrardan imha etmek istiyordu. Fakat hiçbir zaman yiğitçe savaşmamış TC askeri-kontraları yine kobralarını devreye sokmuşlardı. Kurtulamayacaklarını anlayan ve düşmanlarının eline ne sağ ne de yaralı olarak düşmek istemeyen iki yiğit kadın, iki yiğit yeni savaşçı, kendilerini Gırê Hirmo uçurumlarından atarak şehit düşmüşlerdi. Silahı parçalanmış Berxwedan arkadaş ise belindeki şutiğini de kullanarak, uçurumlu bir yeri geçmiş, yüksek bir yerden de atlayarak ve ciddi bir

biçimde belini zedeleyerek çemberden çıkmış ve üç gün kendini operasyonun içinde saklayarak arkadaşlarına ulaşmıştı. Baştan sona bir ateş çemberi olan ve bir hafta süren bu operasyonda pek çok değerli yoldaş şehit düşmüştü. Berxwedan arkadaş ise hiçbir zaman bu olayı unutmuyacaktı. Çünkü hem Rubar arkadaş koruyamamış olmanın, hem de iki yeni savaşçı yoldaşının kurtaramamış olmanın vicdan azabını sürekli taşıyacaktı. Kişiliği ile sessiz ve sakin olan Berxwedan arkadaş, bu olaydan sonra daha fazla içine kapanacaktı. Fakat bu içine kapanma, kendi içinde fokur fokur kaynayan bir kazan gibiydi.

2012 yılında yönetimdeki arkadaşlar, Berxwedan arkadaş da beraberlerinde güneye götürmüşlerdi. Fakat O, gitmek istememiş, Botan'da kalmak için ısrar etmişti. Güney'de geçirdiği her gününü yeniden Botan'a geri dönmenin heyecanı ile geçirdi. 6 yıl sonra kendini dayatarak tekrar Botan'a gelmişti. Bu sefer daha tecrübeliydi, daha yetkin ve daha bilinçliydi. Ne için geldiğini, ne yapmak istediğini biliyordu. Önderlik üzerindeki tecridin, bodrumlarda yakılan yoldaşlarının ve halkının intikamını almak istiyordu. Bu temelde pratiğe yürüdü. Zaman denilen canavarın, önümüze hangi tuzakları koyduğunu bilmeden yola girdi. Ve hiçbir zaman hak etmediğimiz bir biçimde ve yerde 6 arkadaşıyla birlikte şehit düştü. Noktalarının deşifre olmasına sebep olan durumu, halen araştırıp bulmaya çalışıyoruz. Hareket tarzlarında bazı açıklar mı vermişlerdi, düşmanın gözcülerine mi takılmışlardı, keşif uçakları mı fark etmişti halen bilmiyoruz. Ama bildiğimiz tek şey hak etmediğimiz bir kayıp ve yüreğimizi yangın yerine çeviren bir acıya sebep olmaları. Hak etmemişlerdi, çünkü her bir normal bir çatışmada onlarca düşman askerine bedeldi. Fakat namertçe bir şekilde kazanlarla vurularak şehit düşmüşlerdi. Leş kargalarına düşen tek görev ise bu yoldaşların parçalanmış bedenlerini helikopterlerine atarak götürmekti.

Berxwedan arkadaş, yoldaşlığında oldukça saygılı, yaşamında çok mütevazı, gerilla yaşamında disiplinli, intikam dolu bir yüreğe sahip bir yoldaştı. Sessiz ve sakindi. Kêla Memê'nin serin ve yavaştan esen Ağustos rüzgarları gibiydi. Bazen de hafiften esen bir poyraz eşliğinde sahile vuran dalga gidiydi. Şiddeti artan bir rüzgarda, daha fazla kabarın ve daha güçlü olan bir dalga gibi... Gelgitlerle köpüren ve kıyıya her vurduğunda, uçurumlara sert çarparak dövüşen ve yağmur damlalarına dönüşen bir dalga gibi... dipten gelen bir dalga gibi...

İşte bu kışın ki eğitim devremizi, biz Berxwedan arkadaşın şahsında, şehit yoldaşlarımıza layık olmak için başlattık. Kalabalık bir arkadaş grubu olarak kendimizi 2020 pratiğine hazırlayacağız. Tıp ki denizin derinliklerine çekilen bir dalga gibi... Baharla birlikte daha güçlü bir biçimde düşmanın üzerine gitmek için... Şehitler her zaman yolumuzu aydınlatan bir meşale olacaktır!...

(Berxwedan arkadaşla 23 Eylül’de şehit düşen arkadaşlar)

Ez Xweza Me

Ji min ra dibêjin tû dayîkî,
Carna jî dibêjin Xwezayî.
Bi milyaran salane ez heme,

Ji ezel tēm taa ebed...

Carna denge we di bîhîsim;
“Yê xûrt be, ew dikare bijî”
Û we binav kirîye “Zagona Xwezayê”.
Yê kû bikûje
An jî di sêje...
Yê kû lê dixê
An jî tûne bike,
ew jîyan dike....
Lê ev ne ezim,
We navê min li derewên xwe kirîye...

Ez xweza me,
Darim, avim, ba me.
Ez ne mûxtacê we me,
Lê hûn mûxtacê minin.
Ez dîyar dikim dehatîya we.
Xwarin û vexwarina we...
Ez başbim hûnê jî başbin.
Ez hêza xwe wenda bikim ,
hûnê jî wenda bikin.
An jî tûne bibin...

Cûreyê ji we zeximtir min têr kir,
Cûreyê ji we zeximtir min birçî hişt.
Li ser bedena min borîn
Gelek tufan û boran.
Lê ez her li virim.
Deryayên min,
Axa min,
Av û kanîyên min,
Daristanên min...
Dikarin we jî bigire nava xwe.
An jî dikare we bide alîkî...

Her roja kû hûn dixwazin çawa bijîn,

Min jî bihesibînin.
an jî na....
Hûn dizanin...
Ne di xema min daye.
Hûn qedera xwe belî dikin.
Ez xweza me,
her dimeşim...
Heta heta ez heme.
Li gor her dem xwe digûhûrim,
Her dem ser pîya me...

28.12.2019
Hestek Ji bin erd

!

!

!

!

!

Şêro!

Şêro, bizim kedimizin ismi. Karnı sût beyaz, sırtı ise simsiyah. Karnındaki beyazlık ağzının üstünden dönerek, burnunun çıkıntısını da içine alacak kadar yüzüne uzuyor. Gözleri mavi ile yeşil arasındaki çakıl renktedir. Kedilerin yaşı nasıl öğreniliyor bilemiyorum ama hal hareketlerine bakıldığında gençlik dönemini bitirmemiş ama merdiveni olgunluğa dayamış bir yaş sınırında görülüyor. Kedilerin ortalama ömürlerinin 15 yıl olduğu söylendiğine bakılırsa bizim kedi 4-5

yaşlarında olabilir. Kediler tuhaf ve anlaşılmaz bir hayvandır. Bazen nankör, vefasız, cadı gibi kavramlarla anılsa da kedilerle arkadaşlık da hep anlatılan bir konudur. İlk evcilleştirilen hayvanlardan olduğu söylenir. Eski Mısır'da da tapınılan ve kutsal görülen bir hayvan olduğu biliniyor. İlk evcilleştirilen hayvanlardan olmasının temel bir sebebi, tahıl ürünlerini küçük haşerelerden ve farelerden korumak amacıyla olabilir. Çünkü bugün bile tarımın fazla olduğu yerlerde farelere karşı kediler ambarlara ve depolara konulmaktadır.

Anatomik yapısı güçlü olan kedilerin, esnek bir bedeni var. Bazen esnediğinde 1 metreye kadar bedeni uzuyor. Keskin pençeleri var. Özellikle kendini kavgaya hazırladığında daha fazla öne çıkıyor, geri çektiğinde ise sadece hafiften uçları görünüyor. Refleksleri çok hızlıdır, birkaç saniye içerisinde 5-6 tokat vurabilecek kadar elini hızlı sallıyor. Çok keskin gözleri ve çok hassas kulakları ve güçlü koku alma yeteneği var. Karanlıkta insandan 6 kat daha fazla görebilme yeteneği olduğu söyleniyor. Avlanma yetenekleri de çok güçlüdür. Dakikalarca bir fareyi sessizce takip ettiği gibi yakalayacağını anladığı anda fişek gibi avının üzerine atlıyor.

İşte şimdi bizim kampımızın 23. elemanı olarak (tabi fareleri ve siyah kargaları saymazsak) Şêro belki tüm arkadaşların en fazla kendisiyle alıp verdiği ve ilgilendiği kişi konumundadır. Bu ilgi ve alakanın temel sebebi hem sempatik olması hem de iyi bir avcı olması. Geçen yıl bu kamptaki fareler, arkadaşların kulaklarını bile kemirecek (uyurken) kadar serbest ve azıtmışken bu yıl çok rahatız. Geçen yılki erzaklarımızı rezil etmişti. Hatta soframıza gelen pilav tabakalarının içinde bile bazen çakmak taşı! oluyordu. Arkadaşların çantasını yiyip, elbiselere zarar veriyordu. Kısaca bize çok çektiydiler. Bu yıl ise fareden yana çok rahatız. Ve artık onları görmüyoruz. Hatta sadece Şêro'nun ağzındaki farelerden başka fare görmediğimizi söylesek abartma olmaz. Arkadaşlar şimdiye kadar Şêro'nun 21 tane fareyi mideye indirdiğini görmüş. Görmediklerimiz ise kesin bu sayının çok üstündedir. Bu anlamda Şêro, hem taktiri ve övgüyü hak ediyor hem de arkadaşların kendisini sevmesini...

Aslan ailesinin bir üyesi olan Şêro, arkadaşların kendisine taktığı bu isimi sevmiş gibi görünüyor. Çünkü ismiyle çağrıldığında hemen tepki veriyor. Sonbaharda onu Çeqçeço taraflarında arazide görmüştük. İlk birkaç gün mangamızın etrafında dolaştı, sonra akşamları

mangaya gelmeye başladı, daha sonra yemek zamanlarında gelmeye başladı. Bir süreden sonra ise mangadan artık ayrılmadı. Sonbahar olduğu ve kampımıza getirme planımız olduğu için arkadaşlar da ona daha fazla ilgi gösterdi ve aileden sayıldı artık. Botan arkadaşın çantasına yerleştirerek onu kampa getirdiğimizden beri de, yer altı dünyasının bir elemanı olmuş.

Arkadaşlarla ilişkileri geneldir ama kadın arkadaşlara karşı biraz mesafeli duruyordu. Bunun sebebi de daha çok kadın arkadaşların kendisine karşı soğuk ve ilgisiz yaklaşımlarıydı. Sadece Beritan arkadaş ona biraz merhametli yaklaşıyordu ve Şêro da bunu fark ettiği için doktor arkadaşına sıcak yaklaştı. Son zamanlarda Rojbin arkadaş ona karşı tutumunu biraz yumuşatmış görünüyor olsa da Şêro fazla orali olmuyor. Arasının en iyi olduğu arkadaşlar ise Nevzat ve Bawer arkadaş. Gerçi bu her üç arkadaşın da insani ve sosyal ilişkileri güçlü... her halde hayvanlara karşı da bunu gösterdikleri için bizim kedi de onlara sıcak yaklaşıyor. Eğitimlerde genelde bu arkadaşların kucığına gelip oturuyor, sonra da yatıyor. İlk başlarda eğitimi daha fazla dinliyordu ama son süreçte sanki biraz sıkılmış gibi görünüyor. Çünkü sık sık okuldan çıkmaya başladı.

Bizim mangayla ilişkileri biraz resmi, biraz örgütsel, biraz da beni kayırın cinsinden. Ama ona karşı gösterdiğimiz olgunca tavrı da suiistimal etmiyor. Bazen çizgiyi aşarak benim battaniyemin üstüne ya da kucığıma gelip oturmak istiyorsa da “hışışt” dediğimde hemen yerinde duruyor ve orda oturuyor. Adeta “tamam tamam anladık, sen diğer gerillalardan biraz eski ve yaşlı görünüyorsun, bunu biliyorum, ben de herkesin içinde sana farklı yaklaşıyorum, çizgiyi aşmak istemiyorum ama sen de çok ağır takılıyorsun ve çok örgütselsin be abi...” der gibi kafasını kaldırıp, çakıl gözleri ve sempatik bakışıyla yargılar gibi bakıyor. Ben de onun emeklerini ve rolünü ona yansıtmak istercesine bazen rahat yaklaşıyorum ve battaniyemi de kucığıma da kullanmasına izin veriyorum.

Kedilerin, kendi bireysel temizliklerine önem verdiklerini duymuştum ama şimdi kendi gözlerimizle bunu daha iyi görüyoruz. Mesela tuvaletini öyle ulu orta ya da herkesin gözü önünde yapmaz. Mutlaka kendini kuytu bir köşeye verip orda yapar. Önce toprağı kazar, tuvaletini oraya yapar, sonra da toprakla o çukuru kapatır. Kampımızın içinde tavandan düşen damlalardan dolayı yerler ıslak olduğu için, Şêro

bir mangaya girince hemen diliyle ayaklarını biraz temizliyor. Bizim manganın kapısında kalın bir battaniye olduğu için ve kaldıramadığı için kapının önüne geldiğinde bir sefer miyavlıyor, “ben geldim, müsaade varsa kapıyı açın” diyerek hem izin hem de yardım istiyor ve biz de battaniyeyi kaldırıp onu içeri alıyoruz. İçeriye geldiğinde de başlıyor ayaklarını temizlemeye. Tüylü ve pembe diliyle önce elleri ve ayaklarının altını iyice temizliyor, sonra tırnaklarını iyice açarak onların içini de yalıyor. Sonra de elinin üstünü diliyle ıslatıyor, ıslak olan eliyle de yüzünü siliyor. Önce yüzün sağ kısmını, sonra da sol kısmını iyice siliyor, sonra da kulaklarının üstünü ve kafasını... bu temizlik çalışmasının eksik olan tek malzemesi sabun ve diş fırçasıdır ama kullandığı malzemeler doğal olduğu için belki de o işlevi de görüyordur. Örneğin dilindeki tüyler en değme fırçadan daha iyi temizliyor. Yine dilinin üzerindeki tükürük gibi ıslaklık, Ayşe teyzenin Türk televizyonlarında yaptığı sahte çamaşır sularından çok daha iyi parlatıyor. İnsan Şêro’ya baktığı zaman, hayvanların insanoğlundan çok daha temiz ve hassas olduğunu hemen görebiliyor. Hatta bizim ortamda bile eğer ayıp olmazsa günlerce elini-yüzünü yıkamayacak arkadaşlarımız var. Her ne kadar böyle arkadaşlarımız bu hantallığı devrimci yaşamın doğallığına ve zahmetine bağlıyorlarsa da, gerçek öyle değildir.

Şêro son süreçlerde biraz fazla ses çıkarmaya başladı. İlk başta neden huysuzlanmaya başladı diye merak ettik. Sonra anladık ki Şubat ayına yaklaşıyor olmamız ona üreme güdüsünü hatırlatmış. O da çıkardığı seslerle eş arıyormuş. Fakat metrelerce yerin altında Şêro’ya eş bulmak imkansız. Arkadaşlar ona nefis mücadelesini öğretiyor şimdi. Cinsiyeti ne olursa olsun herkesin kendi nefsi ve güdülerine karşı mücadele etmesi gerektiğini biz de bu ortamda öğrenmedik mi?. Şêro da öğrenmek zorunda... ve artık o da miyavlamayla, hırıltıyla, mırlamayla, sesini titremeyle sonuç alamayacağını öğrendi... fakat çıkardığı ses deliğin üzerine kadar gidebilir, ondan dolayı her ses çıkardığında arkadaşlar hemen gidip onu içeriye alıyor ve susturuyor.

Kediler etobur bir hayvan ama bizim Şêro mercimeği ve Koçer peynirini de çok seviyor. İlk birkaç gün sadece kahvaltı zamanlarında bizim mangaya geliyordu ama şimdi her üç öğünde de bizimle birlikte yemeğini yiyor. Yediğimiz yemek eğer kuru bir yemekse hemen halının üzerine bırakıyoruz yemeğini, ama eğer sulu ise tepsinin

kenarına biraz boşaltarak önüne veriyoruz. Genel Şoreş Masiro arkadaş yemeği mutfakta aldığı anda onunla birlikte mangaya geliyor. Yani Şoreş arkadaşını tanıyor, çünkü mangamızın en genci olduğu için günde 3 öğün mutfaka o gidiyor. Yemeği alıp mangaya gelmeye başladığında hemen önüne verip içeriye geliyor ve hemen gözlerini kapıya dikip Şoreş arkadaşın içeri girmesini bekliyor. Eğer Şoreş arkadaş biraz gecikiyorsa tekrar dışarı çıkıp onu kontrol ediyor ve tekrar geri dönüyor. Şoreş arkadaş hareket tarzında biraz ağır ve bazen de unutup. Tabi genç ve yeni arkadaş. Bazen bu yetersizliklerini kırılmadan uygun üsluplarla kavratmaya çalışıyoruz fakat Şêro eleştirilerini biraz daha keskin ve daha net bir biçimde söylüyor. Şoreş arkadaş geciktiğinde dışarı çıkıp, “hey hantal neredesin, bütün mangalar kahvaltısını yaptı, ama biz yönetim mangası olmamıza rağmen, herkesten sonra yemeğimizi yiyiroyz, biraz acele etsene!” deyip içeri getiriyor.

Sonbaharda kedi arkadaşlarla gönderdiğimizde Ercan arkadaş da yanımızdaydı ve hayvanlar üzerine biraz tartıştık. Ercan arkadaş göre kediye gösterilen ilginin çeyreği bile köpeğe gösterilmiyor ve O, bunun bir haksızlık olduğunu düşünüyordu. Ercan arkadaş göre köpeğin yaptığı işler çok daha fazla ve de önemlidir. Örneğin diyordu; köpekler her zaman dışarda kalıyor. Soğukta, yağmurda, karda-kışta... ama koyunları ve evi o koruyor da odur, bütün zorluklarla o mücadele ediyor. Üstelik de sahibine de çok sadık. Oysa kedi diyordu; evde sürekli sobanın arkasında en sıcak yerde yatıyor, herkes ona ilgi gösteriyor, kucağına alıyor, yatağına alıyor, seviyor okşuyor ama yaptığı bir şey de yok. Üstelik bazen sahibine de nankörlük yapıyor. Ondan dolayı ben kedileri sevmiyorum diyordu. Aslında Ercan arkadaşın dedikleri de doğru ama Şêro’nun bu kış bizim için yaptığı fedakarlık da az değil.

Şêro’yu daha da anlatabiliriz tabi ama bu kadar yeter. Şimdiden bahara ona nasıl yaklaşacağımızı düşünmeye başladım. Biz nasıl baharı özleyip, ipe çekmeye başlamışsak sanırım o da dışarıyı özlemiş. Dışarı çıktığımızda onu da dışarıya çıkaracağız ama pratikte kendimizle dolaştırmamız mümkün olmadığı için onu tekrar doğa anamıza teslim edeceğiz. Kim bilir belki önümüzdeki kış tekrardan yollarımız birleşir....

4 Şubat 2020

Hem kış kamp yaşamının hem de eğitimin yarısına geldik artık, ve eğitimimiz aralıksız devam ediyor. Yeni üslenme ve hareket tarzımız gereği fazla güçle ne hareket ediyoruz ne de üsleniyoruz. Ama Kêlê'deki durumdan dolayı oradaki arkadaşları da yanımıza almıştık ve sayımız kalabalık. Tabi kalabalık derken eskinin bir takımlık gücü. Taburlarla, bölüklerle üslendiğimiz zamanların sayısına göre ise çok az sayılan bu sayı, bugün ise çok fazla oluyor. Ama iyi bir eğitim görmek için de 22 arkadaştan oluşan bir sayı da bir avantaj oluyor. Biz de bu avantajı iyi kullanmak istedik ve kullanıyoruz. Bulunduğumuz yerin güvenlik açısından iyi olması da arkadaşların yoğunlaşmalarını daha fazla eğitim üzerinde topluyor.

Küçük sayılarla üslenmeler yapıldığında mecburen kamp yerleri de biraz küçük yapılıyor. Özellikle elle kazılan yer altı kampları böyledir. Çünkü daha büyük kamp yeri yapmak daha fazla araziyle oynama ve arazinin yapısını değiştirmek anlamına geliyor ki bu da güvenlik açısından risklidir. Yine fazla zaman alıyor. Böylesi dar kamplarda bileşim eğer karma ise ne erkek arkadaşlar ne de kadın arkadaşlar rahat ediyor. Bundan dolayı da kış kamplarında özgün üslenmek arkadaşlar açısından daha fazla tercih ediliyor ve rahat oluyorlar. Fakat bizim yerimiz mağara ve de büyük olduğu için arkadaşlar zorlanmıyor. Tabi ortak yaşamın verdiği bazı baskılar oluyor

elbet. Hem kadın arkadaşlar hem de erkek arkadaşlar bazı davranışlarına daha fazla dikkat etmek zorunda kalıyorlar ama karşılıklı olarak birbirini doğru çizgiye ve yaşama çeken olumlu yanları da oluyor.

Eğitimimiz tüm hızıyla devam ediyor, dün katılım dersini bitirdik. Ben de komisyondaydım ve tüm arkadaşları iyi tanıdığım için en fazla arkadaşları ben değerlendirdim. 2019 pratiğimiz elbette Önderliğe ve Örgüte cevap olma bakımından yetersizdi. Ve bizler de bu pratiğin içinde yer alan arkadaşlardık. Katılımımızı da buna göre değerlendirdik. Benim yanımda bulunan arkadaşların belli bazı katılımları olmuştu ama yapamadığımız pek çok görev ve yetersizlik de vardı. İşte arkadaşları fazla kırmadan ama doğru eleştirileri de yaparak değerlendirdik. Eleştiri- özeleştiri mekanizması PKK'nin en güçlü ve en etkili silahları olmasına rağmen Kürt insanı olarak eleştiriye fazla sevmediğimizi kabul etmemiz lazım. Eleştiriye çoğu zaman, kişiyi küçük düşüren, ortama deşifre ettiren, kişiliğini hedef alan değerlendirmeler olarak ele alıyoruz. Fakat bir arkadaş her ne kadar eleştirileri sevmiyorsa da eleştiriden korkar ve çekinir. Çünkü eleştiri, aynı zamanda toplumsal bir baskı da oluşturur ve buna muhatap olacak kişi, çoğu zaman sırf eleştiri almamak için doğruyu yapmak ister. Ondan dolayı da karşıdaki arkadaş ister eleştiriye sevsin ister sevmesin, hem bir parti militanı olmanın gereği olarak, hem de arkadaşımızı doğruya çekme ihtiyacının bir gereği olarak eleştiriye yapmalı ve takip etmeliyiz. Ama kaç yapayım derken gözü de çıkarmamak için eleştirilerin de yapıcı olması önemlidir. Botan, Fırat, Zerdeşt ve Roni arkadaşlara gelen eleştiriler diğer arkadaşlara oranla biraz daha ağır olduysa da inanıyorum ki onlar da üzerinde yoğunlaşır ve yapılan haklı eleştirilerin gereğini yaparlar.

Bugünkü dersimiz ise Jineloji ve kadın tarihi dersi. Arkadaşlar giriş mahiyetinde Ş. Helin Murad arkadaşın Jineloji komitesine yazdığı mektubu okudular. Hem üslubu, hem içeriği hem de erkek kadın sorununu ele alış tarzı beni çok etkiledi. Mektubunu Cilo'dan yazmış olması, oraların havasını da katmış olması değerlendirmelerini daha da güzelleştirmişti. 2014'te benim düzenlemem Kuzey sevk idare komutanlığına yapıldığında Helin arkadaş da Kadın arkadaşların yönetimindeydi ve orda tanışmıştım. Yaşamdaki mütevazı duruşu ve sıcak arkadaşlığı da hemen dikkat çekiyordu. Mektubunu dinlediğimde, kağıda sadece düşüncelerini değil, aynı zamanda doğal kişiliğini ve canlı arkadaşlığını da aktardığını hemen fark edebiliyordun.

İçinde bulunduğumuz son ay içerisinde bölgede de önemli bazı gelişmeler yaşandı ve yaşanıyor. Ocak ayının başlarında Amerika Kudüs güçlerinin komutanı (İran'ın Ortadoğu'daki güçleri) Kasım Süleymani ve Heşti Şabi'nin komutanı Ebu Mehdi'ye yönelik suikast yaptı ve Bağdat'ta onlarla birlikte 9 kişiyi öldürdü. Herkes bunun Birinci dünya savaşını başlatan, Avusturya prensinin bir Sırlı tarafından vurulması olayına benzettiye de öyle olmadı. Çünkü 3. Dünya savaşının karakteri çok farklı. Ve bu savaş Önderliğin dile getirdiği gibi zaten 20 yıldan fazladır bölgede devam ediyor. 20. Yüzyıldaki her iki dünya savaşı gibi gelişmiyor. Daha farklı taktikler ve ittifaklarla devam ediyor. Bunun en temel sebebi de meydana inmiş güçlerin elindeki güçlü ve yok edici silahlardır. Herkes de iyi biliyor ki bu nükleer silahlar sadece düşmanımı yok etmeyecek, kendisini de yok edecektir. Diğer önemli bir sebep ise artık bu savaş kararını verecek devlet başkanları da her an vurulabilir ve ölebilir. Belki de çoğu zaman bundan dolayı bu riskli kararları vermek istemiyorlar.

Kasım Süleymani, bizim ülkemizi işgali altında tutan devletlerden biri olan İran devletinin büyük bir generali olsa da okyanusların ötesinden gelen Amerikalılar tarafından vurulması benim zoruma gitti. Bunda bir Ortadoğulu olmanın etkisi de olabilir. Onlar güya bu topraklara demokrasi getirmek ve bu toprakları adam etmek için geldiklerini söylüyor olabilirler ama bütün bu kirli savaşların altında yatan temel bir sebep de onların kirli siyaset ve amaçlarıdır. Ondan dolayı bu olaya üzüldüm gerçekten. Onun resimlerini gazetelerde görmüştüm. Bembeyaz saçları, uzun boyu ve güçlü askeri duruşuyla sempatikti. Örgüt yönetimimizle de birkaç sefer görüşme yaptığını biliyorum. Çünkü askerliği ve siyaseti iyi yapan, kendi çıkarlarını sadece silahla değil, siyasetle, uzlaşmayla da yapmak isteyen bir yapısı vardı. Ebu Mehdi'nin de YBŞ yönetimiyle birkaç sefer görüşme yaptığını ve uzlaşmacı yaklaşımları olduğunu duymuştum.

Ama tüm dünya Amerika'nın bu tavrı karşısında sessiz kaldı. Birkaç cılız açıklamanın dışında kimse tepki göstermedi. Belki de dünyanın bu korkaklığından dolayı olacak ki Amerika da kendinin dünyanın tanrısı gibi görüyor. İran'da Süleymani için milyonların katıldığı bir cenaze töreni yapıldı ve yaşanan izdihamda 60'a yakın insan öldü. Birkaç gün sonra da İran, Amerika'nın Irak'taki iki üssüne füzelerle misilleme eylemi yaptığını açıkladıysa da, Amerika

kayıplarının olmadığını açıkladı. Belli ki İran, Amerika'nın tepkisinden çekindi.

Diğer önemli bir gelişme ise Suriye, Türk devletini İdlip'teki askerlerini vurdu ve 8 tanesini öldürdü. Bunu Rusya'dan bağımsız yapmadığı, hatta büyük ihtimalle Rusların silahlarıyla yaptığı kesindir. Türkler angajman kuralları çerçevesinde hemen karşılık verdiğinin ve 100'e yakın rejim askerinin öldürdüğü açıkladı. Ve Faşist Erdoğan Suriye'ye Şubat ayının sonuna kadar askerlerini İdlip'ten geri çekmesi için zaman tanıdığını açıkladı. Hey alçak adam!... ulan orası senin babanın evi mi ki, sen başkasının ülkesinde, ona ülkesinden çıkmasını söylüyorsun. Anlaşılan PKK, bu alçak adamın kimyasını gerçekten bozmuş. Her yeri Kürdistan görüyor artık... bize karşı kullandığı üslubu artık herkese karşı kullanıyor. Ama belli ki bu faşist TC devleti bu bataкта iyi bir kazı yapacak....

Eğer bu Suriye, gerçekten Türk devletini kendi topraklarından çıkarmak istiyorsa bunun tek bir yolu var; bizim arkadaşlarla anlaşması ve Rojava'nın özerk statüsünü anayasal güvenceye alarak kabul etmesidir. Ve bu Ruslar, tekrardan Türkleri yenmek istiyorlarsa çıkarıcı politikalarını bırakıp QSD ile anlaşmalı, hava sahasını Türklere kapatmalıdır. İnaniyorum ki hava desteğini kullanamayacak bir TC ordusunu ve çetelerini Kuzey Suriye'de ve Rojava'da yenilgiye uğratmak hiç de zor olmayacaktır.

Anlaşılan sıcak ve yoğun bir baharı yaşayacağız....

6 Şubat 2020

O Bir Savaş Ustasıydı!

Bugün yeniden büyük bir yiğidi gömdük yüreğimize... katmerli acılarımızdan oluşan bakir toprağa... açabilirsek bir gün yüreğimizdeki acıları, dökebilirsek edebiyata, ya da dönüştürebilirsek bir melodiye, ezgiye inanıyorum ki dağları bile eritir ve en sarp uçurumları bile düze getirir. Çünkü yüreğimizdeki acılar o kadar büyük ki... ve de o acıya yol açan yoldaşlar... acılarımızın sebebi olan o yoldaşlar çok büyük ve çok yiğit... yaşadığımız acılar, insan iradesinin kaldıracabileceği sınırın çok üzerinde olmasına rağmen, biz nasıl dayanabiliyoruz ve nasıl katlanabiliyoruz acaba bu kadar acıya? Acaba biz insani olan duygularımızı mı yitirmişiz!.. yıllardır devam eden bu savaş, insani olan duygularımızı yok edip, bizi bir makineye mi dönüştürmüş diye düşünmemek mümkün değil. Halbuki bazen bir fiske vursan hüngür hüngür ağlayacak, dakikalarca gözyaşlarımızı akıtacak bir yapımız olduğunu da biliyoruz. Bazen düşmanın bir zulmü karşısında, bazen faşist polisler tarafından yerde sürüklenen bir anamızı gördüğümüzde, televizyonda art arda sıraya dizilmiş bir gerilla gücünün siluetlerinden oluşan bir yürüyüş kolunu izlediğimizde, içten gelen bir devrim parçasını dinlediğimizde, şehit yoldaşlarımızın düşman karşısındaki yiğitlikleri karşısında ve buna benzer pek çok olayda içimiz dolar, boğazımız düğümlenir ve gözlerimizden yaşlar akmaya başlar. Özellikle biraz eski arkadaşlarda bu durum biraz daha fazla yaşanıyor. Ama buna rağmen bize bu dayanma gücünü veren şey nedir? Acısını ısıya dönüştürdüğünde çeliği bile eritecek bu kadar büyük acılara, bizi katlanır kılan irade nedir? Sadece Kürdistan'a olan aşkımız mıdır acaba? Halkımızı özgürlüğe ulaştırma azmi ve kararlılığı mıdır? Bu alçak düşmana karşı beslediğimiz kin ve nefret midir? Öç alma duygusu mudur? Henüz ömürlerinin baharındayken şehit düşmüş binlerce yoldaşın intikamını alma kararlılığı mıdır? Dört duvar arasında esir

tutulan Önderliğimizi ve tüm diğer tutsak yoldaşları kurtarma mücadelesi midir? Evet!... bütün bu sebeplerdir ve de buna eklenecek pek çok sebep... eğer bunlardan olmasa kim dayanabilir bu kadar kahredici acıya...

Ve bugün tekrar bu acılardan bir tanesini yaşadık. Yeniden içim doldu, boğazım düğümlendi ve gözlerim yaşardı. Aslında sonbaharda öğrenmiştim Ali Pıling arkadaşın şehadet haberini. Fakat bugün Örgüt, şehadetini ilan edince sanki yeni duymuş gibi oldum. Haziran ayının ortalarında düşman kendi basınında, Bitlis'teki bir çatışmada Ali arkadaşın şehadetini vermişti fakat ben buna inanmamıştım. İnanmamak için de birden çok sebep vardı. Düşman pek çok sefer bilinen tanınan arkadaşlarımız hakkında bu tür yalan haberlerle özel savaş yürütüyordu. İstanbul seçimleri yenileniyordu, düşmanın bu tür haberlere ihtiyacı vardı. Yine sadece Ali arkadaştan bahsetmeleri inandırıcı gelmiyordu, ma arkadaşın yanında başka arkadaş yok muydu? Belki de inanmamamı sağlayan en temel sebep, tepeden turnağa disiplini, duyarlılığı, dikkatiyle tanınan Ali arkadaşın kolayca düşmanının fakına basmayacak olan yapısıydı. Ondan dolayı her ne kadar içime bir sızı düşüyse de inanmak istememiştim. Ta ki Garzan'a gönderdiğimiz kuryelerimiz (Mirza ve Hasan arkadaşlar) dönünceye kadar!.. Arkadaşların yol teknilini aldıktan sonra, Mirza arkadaş, “duydun mu?” diye sorunca, “neyi” dedim. “Ali Pıling arkadaş şehit düşmüş!”... birden elektrik çarpmış gibi oldum. Hani insana elektrik çarptığında, insanın tüm hücreleri ve duyu organları şok olup ayaklanıyorsa, öyle oldum. İnsan neye uğradığını şaşırır. Ondan sonra da şokun etkisiyle uyandırılmış bütün duyularımızla olayı öğrenmek isteriz. “Demek doğruymuş” dedim... aylardı içimden atamadığım sızı şimdi doğru çıkıyordu. Olayın nasıl olduğunu öğrendikten sonra, “Botan'da sizden başka bu olayı bilen yok, bana söylediniz, ama örgüt açıklayınca kadar kimseye söylemeyin” dedim. Sanki bu sırrı ne kadar saklasak, O'nu biraz daha yaşatacakmışız gibi olacaktık...

Şimdi Ali arkadaş anlatmaya kalkışsam nerden başlayacağım ve nasıl anlatacağım!... Koskoca 30 yıl... Her günü bir roman konusu olacak kadar dolu geçen bir ömür... Şehit bir arkadaş anlatmak çok zor ve her zaman da anlatımlarımız yetersiz kalıyor. Çünkü kelimelerle dile gelen anlatımın dışında çok daha büyük ve kutsal yanları var. Basit kelimelerle anlatmak ucuz bir yaklaşım, soyut bir edebiyatın içine

boğup, anlaşılmaz kılmak da haksızlık olur. Onları nasıl ilelebet yaşatabiliriz... Sonsuzluk kavramı her zaman insanı korkutmuştur ve de merakta bırakmıştır. Sonsuzluk denen kavram nedir, ölümsüzlüğe nasıl ulaşılır diye merak ederiz. O yüzden kendimize, geleceğe uzanıp uzanamayacağımızı sorarız bazen. Biz öldükten çok sonra bizi tanımayanlar ismimizi duyacak mı? Kim olduğumuzu, nasıl savaştığımızı, nasıl sevdiğimizi merak edecekler mi? Bundan dolayı yaşarken beraber olduğumuz ve onlarla aynı zamanı paylaştığımız bu kahramanları, kendimizden sonraki nesillere nasıl anlatacağız? Onları anlatırken yetersiz kalacağımız kesindir ama yine de anlatmak lazım. Homeros'un Truva savaşını anlattığı destanında Odiseus şöyle der; "Bir gün öykümü anlatırlarsa şöyle yazsınlar; Devlerle birlikteydim. İnsanlar kış buğdayı gibi düşer kalkar, ama isimler sonsuza kadar kalır. Şöyle desinler; atları ehlileştiren Hektorlarla birlikte yaşadım ben. Şöyle desinler; " Aşil'le (Achilles) aynı çağı paylaştım." Destanda adı geçen bu kahramanlar gerçekten de yaşamış mı, yaşamamış mı bilemiyoruz tabi. Fakat şunu iyi biliyoruz ki, PKK öncülüğündeki özgürlük mücadelesinde adı geçen kahramanlardan çok daha büyük kahramanlıklar yapmış o kadar çok militan çıkmış ki!.. hem de yüzlerce... yiğitlikleriyle, davaya bağlılıklarıyla, düşman karşısındaki cesaretleriyle, kinleriyle, öfkeleriyle, güzel yoldaşlıklarıyla... Ve hiç şüphesiz bu militanlardan bir tanesi de Ali Pıng yoldaştır!...

91 yılında gerilla saflarına katılan Ali arkadaş, özellikle Botan ve Zağros'un tüm bölgelerinde pratik yürüttü ve bu alanlarda yaratılan değerlerde büyük bir emeği var. 30 yıla yaklaşan devrimci yaşamıyla, sürekli savaş ortamında kalan ve hep önde olan duruşuyla, cesaretiyle, komutanlığıyla O, silahlı mücadelemizin yetiştirdiği efsanevi komutanlardan bir tanesidir. Özellikle HPG'nin, Yeniden Yapılanma sürecinde, düşmanın geliştirdiği tekniği boşa çıkarmak için en fazla yoğunlaşan, gerillayı yeni dönemin savaş taktiğine göre uyarlayan, pratiğiyle de bunun öncülüğünü yapan, düşmanın kendi tekniğine en fazla bel bağladığı yerde düşmana darbe vuran ve operasyonları boşa çıkaran ve rol oynayan arkadaşdır. Ona "Yeniden Yapılanmanın Komutanı" demek kesinlikle yanlış olmayacaktır. Çünkü O, sürekli düşman üzerinde yoğunlaşıyor ve ona göre hareket ediyordu. Daha yeni yeni şemsiyenin, keşfi boşa çıkarmada en etkili araç olduğuna inanıyorken, O, taa 2008 yılında Gabar'da bunun denemesini yaptı ve

HPG’de bunu teşvik etti. Son yıllardaki Zap operasyonlarında geliştirdiği basit ama etkili ve yaratıcı tedbirlerle hem düşman operasyonlarını boşa çıkardı hem de çok büyük darbeler vurdu. Bazen ona takılmak amacıyla Sun Tzu usta ya da Napolyon derdik ama gerçekten de Ali arkadaş bir savaş ustasıydı. Kendi yağında kavrulmuş, nice değerli yoldaşın kanıyla elde edilmiş tecrübeleri görmüş ve yaşamış, net askeri üslubuyla, kısa ve özlü ifade tarzıyla, mütevazı ve sempatik kişiliğiyle, kısa boyu ve kararlı adımlarıyla O, silahlı mücadelemizin içinde gelişen Ustalardan bir tanesidir. Ve onunla, aynı çağı yaşadığımız ve aynı havayı soluduğumuz için, aynı düşmana karşı savaştığımız ve aynı yolun yolcuları olduğumuz için çok şanslıyız. O’nu tanımış olmak, O’nun yoldaşı olmak gerçekten de güzeldi...

Ali arkadaşın ilkin 95 yılında duymuştum. Zağros’ta gerillaya katıldığımda ismini ilk ve en fazla duyduğum arkadaşlardandı. En başta ismi kulağa hoş geliyordu. Neden “Pıling” soyadını almıştı acaba? Belki de bu ismi duyan her arkadaşın merak ettiği ilk soruydu. Bu ismi duyan her arkadaşta; uzun boylu, pala bıyıklı, yürürken dağı-taşı oynatan, konuşurken kükrer gibi insanın kulak zarlarını çınlatan, görünümüyle insanı korkutan bir profil oluşuyordu. Fakat O’nu gördüğünüzde ise kısa boyu ve sakin kişiliğiyle “bahsedilen kaplan, bu arkadaş mıdır?” dedirtiyordu. Çünkü Kürt toplumunda bir yiğidin tarifi yapılırken fizikle tarif etmek adettendir. Oysa PKK geleneğinde ise bir yiğit; fiziğiyle değil, yüreğiyle, cesaretiyle, düşman karşısındaki duruşuyla tanınır.

PKK’nin 5. Kongresinden sonra düşman gerilla atılımını önlemek için Newroz’da Haftanın’dan Xakurkê’ye kadar güney sınırını kapsayan “Çelik Operasyonu” nu başlatmıştı. Basya- Avaşın hatlarında düşmana büyük darbeler vurulurken Xakurkê, operasyona biraz hazırlıksız yakalanmıştı. O zamanlar Ali arkadaş kendi bölüğüyle önce bazı eylemler yapmıştı daha sonra da düşman kuşatmasına girmişti. Fakat O, kendi bölümünü Evdal Kovi’in karlı yamaçlarında saklayarak korumuştum. O operasyonda ayakları yanan Mervan Reşo arkadaştan çokça duymuştum Ali arkadaşın... Yüz yüze tanışmamız ise 98’in baharında Çarçela’da gerçekleşti. O, Çarçela gücünün komutanıydı, biz de Esendere’den gelen eyaletin hareketli bölümüyüydük. O günden sonra bazen aynı alanlarda bazen de beraber çalışma imkanımız oldu. İlk görüştüğüm günden, son ayrıldığımız güne kadar hep samimi ve güzel geçen bir yoldaşlığımız oldu. Hep tatlı, ve olgunluk kıvamında geçen

uzun bir arkadaşlık... İçinde acısının fazla olduğu pek çok kahredici olayın yanı sıra, boğazımız yırtılırcasına kahkahalar attığımız pek çok güzel anımız da oldu. Zağros'tayken komutanımızdı, Botan'daysa bir yönetimin üyeleriydik... 2018 yılında ise tekrardan birlikte kuzeye yol alıyorduk. O Amed'e (orta saha), ben de Botan'a...

Elbette şehit arkadaşlar arasında hiçbir zaman ayırım yapmayız. Ama ister istemez tanıdığın arkadaşların şehadetine daha fazla üzülürsün. Çünkü aynı mekanı ve zamanı beraber yaşadığın insanlarla daha fazla birlikte oluyorsun. Onları daha fazla tanımışsındır. Acısını-zorluğunu, sevincini-mutluluğunu pek çok şeyi birlikte yaşamışsın. Başarılı bir eylemin söze gelmeyen bakışlarını birlikte paylaşmış, aynı duyguları hissetmişsin. Düşmanın yoğun bir saldırısı karşısında ya da ölümün gelip kapıya dayandığı anda, arkadaşını koruması için kendini öne attığını görmüşsün ve PKK yoldaşlığının onda ne kadar da derin yaşandığını görmüşsündür ve içinde o arkadaşına karşı çok büyük bir saygı beslemeye başlarsın. Kuşkusuz pek çok ortamda böylesi arkadaşlar var. Ve bu arkadaşlar ister istemez senin yüreğinde daha fazla yer tutar. Ve o arkadaşlar şehit düştüklerinde ise, yüreğindeki boşluk daha büyük olur. O kocaman boşluğun yerini ise acı doldurur. Ben bu kışın, 7 kitaptan oluşan PKK romanını okudum. Hiçbir romanın PKK tarihini anlatmaya imkanı olamayacağını anladım. Çünkü pek çok yerde, halen de adı bile bilinmeyen, fazla tanınmayan, yazıya, edebiyata dökülmeyen pek çok arkadaş ve onların şahsında yaşanan kahramanlıklar olduğunu görüyorsun. Aynı zamanda Parti tarihimizde kahramanlıkları ve ölümsüz kişilikleriyle adını duyduğumuz pek çok arkadaşın ne kadar da yiğit olduklarını bir daha ayrıntılı haliyle gördüm. Örneğin Kemal Pir arkadaşına ilişkin olan olaylar anlatılanları okuduğunda, insanın yüreği bir volkan gibi kaynıyor, paylaşılmaz bir gurur yaşıyorsun ve tüylerin diken diken oluyorsun. Ve bu dünyaya geç geldiğin için, o yiğitleri tanıyamadığın için kendine lanetler yağıdırıyorsun. Sonra günümüze gelip baktığında, isimler değişmiş olsa da aynı ruha sahip olan nice kahraman olduğunu ve yanı başında olduklarını fark ediyorsun....

Hem Zağros günlüğümde, hem de Botan günlüğümde Ali arkadaşın adı çokça geçiyor ve onunla ortak pek çok anımız var. Pek çoğu da hoş, özgün ve orijinal... bu havasını bozmayayım diyerekten burada tekrarlamayacağım. Ama O'nun ismini her hatırladığımda bir

film şeridi gibi gözlerimin önünden geçiyor... ve her şeyiyle beynimde ve yüreğimde şimdi....

*Ömür uzadıkça acılar da artıyor
Ve her geçen gün daha fazla birikiyor.
Ruhumuz genç ama acılar yıllar boyu
Ve artık bedenlerimize ağır geliyor.
Belki de çökerdi iskelet yapımız,
Yüreklerimizin örsü çelikten olmasaydı...*

15 Şubat 2020

Ey Zalimler!

Ey yerin ve göğün sahibiyim diyenler!..
Bilmiyorduk her şeyin sizin olduğunu,
denizin, gökyüzünün, uçsuz bucaksız toprakların.
Sizler de çıplak gelmiştiniz aynı yerden.
Analarımızdan doğarken bizim gibi.
Sizler de bizim gibi açtınız,
sonradan kullandınız ellerinizi.
Ve sonradan açıldı gözleriniz.
Kim kaşık verdi elinize daha doğmadan!..

Bu öfkeniz, bu kibriniz niye?
kuşanmışsınız yok edici silahlarınızı.
Neden bırakmıyorsunuz yaşayalım ülkemizde?
Toprağımızın tuzunu koklamak istiyoruz,
güneşinde yanmak ve yağmurunda ıslanmak.
Ve kimseyi tedirgin etmek gelmiyor içimizden...

Yolcuysak bu yolda her birimiz,
etimiz ve kemiklerimizden oluşan yükümüzle.
Zaman ve ruhumuz geride kalacaksa,
neden bunca zulüm bırakıyorsunuz ardınızda?
Ölmeyecekmişsiniz gibi bir havanız var.
Öyle olsaydı Nemrut yaşardı bugün
Ve Firavun dünyanın sahibi olurdu!..

Kahrolsun 15 Şubat Komplosu!..